Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Nyblom, Helene.; Med Illustrationer af Louis Moe.
Titel | Title:	Der var en Gang : Æventyr for smaa og store. Ny Samling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Gyldendal, 1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	189 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57,- 231.

Det Kgl. Bibliotek
130024840272

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DER VAR EN GANG –

DER VAR EN GANG –

ÆVENTYR FOR SMAA OG STORE

AF

HELENE NYBLOM

MED ILLUSTRATIONER AF LOUIS MOE

NY SAMLING

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1898

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD

	Side
Svenske-Per	1
Hjemme paa Ørkenæs	22
Svend Evigglad	54
Hvordan Misse faldt i Unaade	73
Prinsen, som fik Tavsheden til at tale	92
Hvorfor Eyvin kom først	108
Dronningens Halsbaand	134
Pigen, som dansede forbi Alle	156

Svenske-Per.

Der var en Gang en Dreng, som hed Per. Det var en køn Dreng med gult Haar og blaa Øjne, bred over Skuldrene og smal om Livet. Stærk og smidig var han og altid i godt Humør. Alle kaldte ham for *Svenske-Per*; hvorfor kan jeg ikke sige, for han levede i Sverig, og alle de andre Drenge, som hed Per, var jo ogsaa Svenskere, men det var nu i alt Fald saadan, at denne Per fik Tilnavnet Svenske-Per. Han havde hverken Far eller Mor eller Nogen i Verden at holde sig til, men maatte tjene sit Brød ved sine egne Hænders Arbejde.

Saa hændte det en Dag, at Per var ude at grave i Kartoffelmarken. Jorden var haard, og Spaden var sløv, og Per han stak og stak, saa han svedte:

„Om man endda kunde støde paa en Diamant!“ tænkte Per og satte Foden med al sin Kraft paa Spaden, og næppe havde han tænkt det, førend Spaden stødte mod noget saa haardt, at Per maatte bukke sig ned for at tage det op. Og hvad fik han fat i? — Jo, I kan tænke Jer, det var den herligste Diamant, saa stor som en knyttet Næve! Ja, nu overdriver jeg maaske, men den var da saa stor som et Hønseæg — i alt Fald, ganske bestemt, saa stor som den største Hasselnød!

„Det var dog vældigt, saa den kan skinne,“ tænkte Per. „Den er da nok sin Femmer værd!“ Og saa tørrede han Diamanten af paa sit Bukseben og gik ind til Byen med den.

Inde i en lille mørk Guldsmedebutik sad den gamle Guldsmed. Han havde en lang, krum Næse, der hang saa tankefuldt ned over hans Mund, og saa havde han et Par store, runde Øjne, som saa' saa forskrækkede ud bag de store Hornringe paa hans Briller.

„Goddag, Guldsmed!“ sagde Per. „Vil Du købe en Diamant?“

„Er den stor?“ spurgte Guldsmeden.

„Aa, saa omtrent som min knyttede Næve,“ sagde Per.

„Snak!“ svarede Guldsmeden og vendte sig bort.

„Ja, den er da som et Hønseæg,“ sagde Per og gravede i Lommen efter Stenen.

„Hi—hi!“ lo Guldsmeden.

„Den er maaske heller ikke saa stor som en Hasselnød — hva' behager?“ spurgte Per og stak Diamanten op under Guldsmedens Næse.

Men saa snart den Gamle havde faaet Øje paa Diamanten, begyndte hans Øjne at flamme, og han satte et Par endnu stærkere Briller foran dem, han allerede havde paa, og saa satte han endda et Forstørrelsesglas foran dem igen.

„Naa,“ spurgte Per, „vil Du købe min Diamant?“

„Hvad vil Du ha' for den?“ spurgte Guldsmeden.

Per var lige ved at sige: „Ja, jeg skal vel i alt Fald have fem Kroner,“ men saa syntes han, at den Gamle saa' saa forskrækkelig angst ud af sine store runde Øjne, og saa tænkte Per, at nu skulde han faa ham til at se endnu mere forskrækket ud, og saa sagde han:

„Ja, jeg havde tænkt mig, at den nok var en ti Hundrede Tusinde Rigsdaler værd mellem Venner.“

Men langt fra at blive forskrækket gav Guldsmeden sig straks til at rode i sine Skuffer, og saa tog han frem ti Hundrede Tusinde Rigsdaler og gav sig til at tælle dem op foran Per paa Disken,

og det tog saa lang Tid, at de ikke blev færdige før Klokken elleve. —

Saa proppede Per alle Rigsdalerne i sine Bukselommer, saa de bugnede som to Melsække, og saa begav han sig paa Vej ud i den vide Verden.

Da han havde gaaet et godt Stykke, saa kom han til en stor Sø, og ved den laa der den fineste Herregaard.

Den var bygget med Taarne, som havde Kobbertag, og der var Trapper og Porte og lange Rækker af de blankeste Vinduer. Og udenfor Herregaarden stod der grønne Træer og viftede, og paa Engene græssede Kør og Faar og smaa hvide Lam. Og Per slog sig paa Knæene og raabte: „Det var da en rigtig Herregaard! Lige paa Prikken saadan en, som jeg kunde lide at have!“ og saa gik han op og spurgte Herremanden, om Gaarden var til Salg.

Nej, det havde Herremanden da slet ikke tænkt paa; men saa stak Per Hænderne ned i Bukselommerne og lod hele Haandfulde af de blankeste Dalere danse Hamborgerpolka hen over Bordet. Der kom flere og flere. Det formelig sneede med Penge, og Herremanden begyndte at klø sig i Hovedet og sige, at han vilde tænke over Sagen. Men da alle de ti Hundrede Tusinde Rigsdaler laa i Bunker paa Bordet som Høstakke paa en Eng, ja da kunde Herremanden ikke staa imod.

„Top, Per!“ sagde han, „Gaarden er din!“

og saa rejste Herremanden bort med Pengene, og Per fik Gaarden. —

Nu var Per Herremand, og han gik omkring fra Værelse til Værelse for at tage sin nye Herskabsbolig i Øjesyn, og der var rent umenneskelig fint.

Der var Silkegardiner med Fløjlskvaster og Fløjlsgardiner med Silkekvaster, og Lysekroner med saa mange Glasstykker, der lyste som Diamanter, og saa mange store og forgyldte Spejle, at det ikke var til at begribe. Per saa' sig selv seksdobbelt paa én Gang; her stod han paa Hovedet, dér paa Benene. Han saa' sig selv baade paa Ryggen og paa Brystet paa én Gang, indtil han tilsidst blev ganske ør i Hovedet og maatte tage fat i sin Næse for at vide, hvor Ansigtet egenlig sad.

Om Morgenen kom Tjeneren ind og spurgte: „Ønsker Deres Naade Flæskepandekage eller Syltetøjspandekage til Frokost?“ — og om Aftenen stod han igen i Døren og spurgte: „Ønsker Deres Naade Syltetøjspandekage eller Flæskepandekage til Aften?“ — og Per slog ud med Haanden og svarede: „Alles!“ — for nu var han bleven saa fin, at han talte Tysk.

Og Bordet var dækket med tykke Pandekager, med Æg og Smør og Sødmælksost, med varme Hvedeboller og stærkt Øl, og Per spiste og drak, saa han blev baade fuld og søvnig, og saa lagde han sig til at sove paa de gule Silkesofaer uden saa meget som at tage Skoene af. „Gentilt skal

det være! og ikke noget Gnieri!" sagde Per og strakte sig.

Saa maatte han jo ogsaa ned at se til sine Stalde og Lader, til sine Haver og Marker, og overalt stod Folkene med Huen i Haanden og svarede „Ja" og „Naturligvis" til Alt, hvad Per behagede at sige. Men hvis han vilde ride eller køre, saa sagde Kusken, at det maatte jo være som Herren behagede, men at det ellers ikke var heldigt for Hestene at blive saa overanstrængte. De burde helst i saa varmt Vejr blive staaende inde i Stalden. — Og naar Per vilde smage paa Frugten i Haven, saa sagde Gartneren, at Per var jo Herre i sin egen Have, men rigtigt eller godt for Træerne var det ikke at smage paa Frugten de første Aar, de bar. — Og naar Per kom ud i Marken og talte med sin Forvalter, saa svarede han til Alt, hvad Per sagde: „Det skal nok blive godt! Det skal Herren ikke bekymre sig om. Herren skulde gaa op paa Slottet og nyde Udsigten."

Og saa holdt Per sig mest oppe paa Slottet, spiste og drak og lod Dagene komme og gaa, som de vilde. Han kedede sig saadan og blev i saa daarligt Humør, at han tilsidst begyndte at tro, at han var syg, og lod Doktoren kalde.

Og Doktoren kom og sagde, at Per helt maatte holde op med at spise Flæskepandekage; det gav Kneb i Maven og var slet ikke sundt. Per skulde drikke Havresuppe og lægge en Terpentinklud paa Maven.

Men nu var Flæskepandekage det bedste, Per kunde faa, og naar han ikke maatte spise Flæskepandekage og ikke maatte smage paa Frugten i Haven og ikke maatte ride og køre med sine egne Heste, ja, saa var der saamænd heller ikke noget videre morsomt ved at være Herremand. Og for hver Dag der gik, syntes Per, at det blev kedeligere.

Saa sad han en Dag oppe i Vinduet og spyttede ned i Vandet for at se, hvor store Ringe der kunde blive — den Fornøjelse kunde da vel ingen forbyde ham! — og saa fik han Øje paa en Skude, som kom for fulde Sejl op ad Fjorden. Den krydsede op for Vinden, og Sejlene spiledes ud som Svanevinger, og Per saa', hvordan de Karle, som var ombord, arbejdede med Takkel og Tov, medens Skibet skummede gennem Bølgerne.

„Ak!" sukkede Per. „Netop saadan en Skude er det, jeg ønsker mig! Tænk, at kunne sejle hvorhen man vil, og gaa i Land hvor det behager En! Jo, det var rigtignok noget andet end at være Herremand og ligge her og spytte ud ad Vinduet! — og saa gik han ned for at se paa Skuden.

Der var tre Mand om Bord, Skipperen, som skulde op til Gaarden for at købe Havre, og to Sømænd, som hjalp ham med at passe Skuden.

„Det er en dejlig Skude, Du har, Skipper!" sagde Per, som stod paa Stranden. „Den kan Du gerne sælge til mig!"

Det vilde Skipperen da slet ikke høre Tale om. Men Per blev ved Sit og sagde, at han absolut maatte have Skuden.

„Hvor meget byder Du for den?“ spurgte Skipperen.

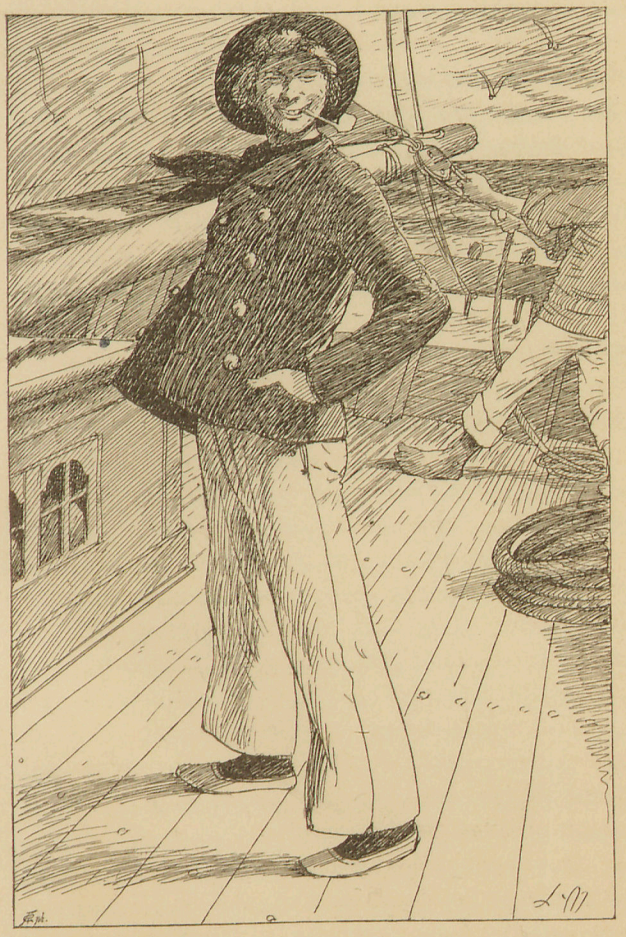
Ja, det vidste Per ikke, hvad han skulde svare til, for der fandtes ikke netop rede Penge paa Gaarden.

„Jeg har ikke Lyst at sælge Skuden,“ sagde Skipperen saa. „Det er en brillant Skude, som jeg selv har bygget; jeg har haft hver Planke i min Haand. Den springer aldrig læk og kan aldrig synke, og den farer, saa det er en Fryd, hen over alle Bølger, forbi alle Klipper og Skær.“

Nu fik Per bare endnu mere Lyst til Skuden, og han bad Skipperen saa inderligt, om han dog ikke vilde lade ham faa den, for han syntes, at han slet ikke kunde leve, hvis han ikke fik netop den Skude! „Du skal faa for den, hvad Du vil ha'e!“ sagde Per. „Du maa gerne tage hele Herregaarden!“

Det troede Skipperen først var sagt blot for Løjer, men Per blev ved: „Tag Du bare hele Herregaarden, men lad mig faa Skuden. Jeg har sat mit Hjærte helt til den.“

Da lo Skipperen og sagde: „Det har man aldrig hørt før, at Nogen bytter en Herregaard bort for en Skude, — men er det Alvor, saa har jeg ikke noget imod Handelen!“

„Fri og frank og Mand paa min egen Skude!“

Og saa fik Skipperen Herregaarden, og Per gik ombord paa Skuden.

Og Per lod straks sætte alle Sejl til og fo'r som en Pil ud imod Havet forbi alle Skær. Bølgerne nejede sig for Skuden og sprøjtede salt Skum efter den. De hvide Maager flagrede omkring den for at se paa Per, som stod i Forstavnen og røg af sin Pibe. Jo, det var et andet Liv end at ligge med Kneb i Maven paa Silkesofaerne oppe paa Herregaarden!

Paa alle Strande flagede Folk, hvor Skuden gled forbi, og raabte „Hurra og lykkelig Rejse!" og viftede med Lommetørklæderne, og Per viftede tilbage og var saa hjærtensglad.

„Nu har jeg det, som jeg vil!" sagde Per. „Fri og frank og Mand paa min egen Skude! Nu rejser jeg Jorden rundt paa otte Dage!"

Mændene passede Sejlene og Roret. Per kunde i al Ro og Mag gaa op og ned og ryge af sin Pibe og vifte til Folk paa Stranden, og videre og videre gik det i susende Fart ud imod Havet.

I tre Dage gik Farten raskt fremad, men paa den fjerde løjede Vinden af. Sejlene hang saa slappe og kedelige og klaprede, som om de havde ondt i Tænderne, og Skuden skvulpede og skvalpede uden at komme videre, og saa begyndte det at regne. Det regnede i én Dag, det regnede i to. Først susede Regnen sagte ned, men da den hørte sin egen Røst, saa talte den højere og højere, og

tilsidst raabte og skreg den og trommede vildt paa Dækket.

Og det regnede og sjaskede og skyllede og plaskede mer og mer fortvivlet, saa der tilsidst ikke fandtes en tør Traad paa hele Skuden.

Der var ikke megen Fornøjelse ved at gaa deroppe og vade i alt det Vand, og Per gik ned i den lille snævre Kahyt, hvor der lugtede af Tjære og Tovværk, og hvor han lige akkurat kunde strække Benene paa Briksen. Regnen flød som stride Taarer ned ad det tykke Glas paa Gluggen i Kahytten, og Per kunde ikke se en Alen frem for sig over Vandet. Det regnede i én Uge, det regnede i to, det øsregnede den tredie. Da det blev ved ind i den fjerde Uge, var Per helt fortvivlet. Hvad skulde han tage sig for Dagen lang i den lille elendige Kahyt!

Matroserne laa og sov hele Dagen hver paa sin Bænk, og ikke et Menneske havde Per at tale med. Da den fjerde Uge var gaaet til Ende, og det endnu regnede, kunde Per ikke holde det ud længere.

Skuden var gaaet i Havn ved en Bro, hvorfra Landevejen gik op i Landet, og nu gik Per ogsaa i Land og op ad Landevejen. Han kunde da virkelig ikke sløse hele sin Ungdom bort paa den væmmelige Skude! Alle Marker og Enge laa der saa vaade og sørgelige, og de eneste Mennesker, Per mødte, var en gammel Mand, som støt-

tede sig til sin Stok, og en gammel Kone, som slæbte paa en Bylt.

Men pludselig hører Per en Stemme, der raaber saa glad, saa det skingrer gennem Luften:

„Se op, Godtfolk! her kommer jeg!“ — og i det Samme kom der sprængende en ung Fyr paa en brun Hest.

Han var i Skjorteærmer og havde ellers kun et Par Bukser paa, bare Fødder og bart Hoved, og Regnen piskede ned over ham, men han red frem, saa det sprøjtede om Hestehovene, og en god Hest var det, han red. Den havde korte, stærke Ben, det dejligste, blanke, rødbrune Skind, og saa havde den ganske lyseblaa Øjne, der saa' saa glade ud, som om den syntes, det var rigtig oplivende og fornøjeligt saadan at galoppere afsted gennem Regnen.

„Holdt lidt!“ raabte Per til Drengen. „Maa jeg ride med?“

„Ja, hvorfor ikke!“ sagde Drengen og holdt Hesten an. „Men Du maa sætte Dig bag ved mig og holde godt fast, for naar jeg rider, saa rider jeg med Klem.“

Saa svang Per sig op bagved Drengen og holdt godt fast, og afsted gik det. Hesten sparkede med sine smaa tykke Ben, saa Stene og Græs fo'r omkring den. Det gik gennem Vandpølene og over Grøfter og Gærder, og tilsidst holdt de udenfor Gæstgivergaardens Dør.

Nu skulde de drikke et Glas Øl sammen,

mente Drengen. Han havde femogtyve Øre at traktere for og vilde, at Per skulde dele Ølflasken med ham. Medens de sad der over Øllet, begyndte da Per at tale om Hesten.

„Det var en forfærdelig rask Hest," mente han. „Og saa dristig den fløj over Grøfter og Gærder. Det var lige akkurat saadan en Hest, jeg helst af alt i Verden vilde eje."

Ja, det kunde Drengen jo godt forstaa, men han tænkte da slet ikke paa at sælge Hesten.

Per blev saa ked deraf, at han syntes, at alt Øllet sad fast i Halsen paa ham; for han havde nu faaet en saa rasende Lyst til netop at være Herre over den Hest. Og han bad saa bønligt og jamrede sig formelig af Angst for at faa Nej, og tilsidst saa spurgte Drengen, hvad han da vilde give ham i Bytte for Hesten.

Jo, han skulde faa en nytømret Skude med de fineste Sejl og hele Lasten fuld af Havre.

Da lo Drengen og sagde, at Per nok bare gjorde Løjer med det, for aldrig havde han da hørt, at Nogen gav en hel Skude med Havre for en almindelig Bondehest.

Men Per raabte og forsikrede, at det var hans fulde Alvor, og saa red Drengen og han tilbage for at tage Skuden i Øjesyn.

Og da Drengen fik at se, hvilken fin og brillant Skude det var, ja, da gik han jo straks ind paa at bytte, og han gik om Bord paa Skuden. Men Per red sjæleglad afsted paa den brune Hest.

„Jo, det maa jeg rigtignok sige!“ raabte Per ganske højt. „Det er noget Andet at sprænge afsted paa sin egen Hest over Stok og Sten end at sidde og lugte til Tjære i den ækle gamle Skude!“ Og han snød sin Næse saa kraftigt, at det lød som en Trompet, og den gamle Mand paa Landevejen tabte af Forskrækkelse sin Stav og den gamle Kone sin Bylt, for de var ikke komne videre endnu. Regnen begyndte at sagtne, og det blev lidt efter lidt det aller herligste Solskin.

Der var Marked inde i Kjøbstaden, og da Per saa', at mange Mennesker var paa Vej dertil, baade ridende og kørende, saa tænkte han, at det kunde jo ikke skade, at han ogsaa red derind og saa', hvordan det gik til paa saadant et Marked.

Paa det store Torv i Købstaden var mange Mennesker samlede. Der var Boder med Klæder og Stads, med Jærnvarer og Trævarer af alle Slags. Men ved den ene Ende af Torvet var rejst et Telt, hvori man gjorde Kunster, og udenfor Teltet stod en Bajads, helt klædt i Hvidt og hvidmalet i Ansigtet med en bred, rødsminket Mund, der naaede op til begge Øren, og med en stor kinesisk Parasol i Haanden. Han skreg og raabte og opmuntrede Folk til at komme ind og se paa alle de mærkværdige Kunster, som man udførte inde i Teltet.

Per standsede sin Hest og blev holdende udenfor Teltet. Han stirrede og stirrede, men det var hverken paa Teltet, han saa', eller paa Ba-

jadsen, der skreg; han saa' bare paa Papirsparasollen, som Bajadsen holdt i Haanden.

Aldrig i sine Dage havde Per set noget saa besynderligt!

Den var saa stor som et Bord og hvid som Sne med sorte Kanter og Guldstreger. Paa den ene Side af den saa' man en grøn Løve, som bed i Halen paa en blaa Tyr. Paa den anden Side var der en Prinsesse med Hovedet bagvendt; hun sad under en Rosenbusk og saa' paa tre Guldfisk, som fløj ud i Luften. Midt i Parasollen var der en rød Krabbe med lange, lange Klør, som greb efter fem smaa Fugle, der fløj op til et højt Bjærg, ud af hvilket der stod en lang Røg af Sølv; og saa var der skrevet Troldbogstaver, store Troldbogstaver, der saa' ud som Krams og Kringler, tværs over det altsammen.

Aldrig i sine levende Dage havde Per drømt om noget saa vidunderlig smukt, og han sad blot og stirrede og stirrede.

„Hvem der kunde blive saa lykkelig at eje saadan en Parasol!" tænkte han.

Jo længere han saa' paa den, des herligere syntes han, den var; og tilsidst følte han en saadan Svie i sit Hjærte, at han syntes, han slet ikke kunde leve, hvis han ikke fik den Parasol!

Saa red han hen til Bajadsen og spurgte ham, om han ikke maatte faa hans Parasol, men Bajadsen svarede ham med at kaste en Haandfuld

Mel i Ansigtet paa ham og udstødte et Hyl som en vild Abe.

Per børstede rolig Melet af sig. Hans Øjne hang ved den vidunderlige Parasol, og saa sagde han, at hvis han bare maatte faa den, saa vilde han give sin Hest i Bytte.

Bajadsen lo, saa hans røde Mund naaede helt om bag ved Ørerne, og saa aabnede og lukkede han Parasollen foran Pers Næse, saa det klaprede om den. Per fik Taarer i Øjnene. Han kunde have revet den dejlige Parasol ud af Haanden paa Bajadsen.

Men han styrede sig og sagde med graadkvalt Stemme: „Naa, vil Du ha' Hesten?"

Da udstødte Bajadsen et langt, langt Hyl — ohy—h! — saa hans Mund blev saa lille som et Kirsebær, og saa kastede han Parasollen til Per, som var staaet af Hesten, og i det Samme sprang han selv op i Sadlen og jagede Hesten rundt om Pladsen. Snart stod han paa Hovedet, snart paa Benene, snart hang han bare fast paa Hesteryggen med Hælene og lod Hovedet hænge nedad, mens han slog med sine hvide Ærmer som en Gaas.

Alle Mennesker samledes for at se Bajadsen gøre Kunster paa Hesten, men Per spændte sin kinesiske Parasol op og gik stolt ud i Solskinnet.

Aa, hvor han var lykkelig! Kunde han nogensinde have tænkt sig at blive saa lykkelig? Han havde jo ikke engang kunnet ønske sig en saadan Lykke, thi han havde jo aldrig anet, at noget saa

skønt var at faa paa denne Jord. Og saa udmærket at have en Parasol netop nu, da Solen begyndte at skinne! Det var noget andet end at sidde og hænge paa en Hesteryg og hverken kunne skærme sig mod Regn eller Hede.

I tre Dage skinnede Solen, og i tre Dage spaserede Per hen ad Landevejen med sin Parasol opslaaet. Men allerede den anden Dag begyndte han at blive ked af Parasollen. Det var saa besværligt altid at holde paa den, og saalænge han skulde gaa og slæbe paa den, havde han jo ingen Haand fri til Arbejde.

Og saa begyndte det at irritere ham at se paa den Prinsesse dér med Ansigtet bagvendt, og de tre Aborrer, som fløj i Luften, gjorde ham gal i Hovedet. Det lignede jo Ingenting, at Aborrer fløj i Luften. Og jo længere han vandrede ud ad Landevejen, des mere mismodig blev han.

Bedst som han gik, saa kom han til en Kartoffelmark, hvor en Dreng stod og gravede. Han havde en saa storartet god Spade at grave med. Den var saa let i Skaftet og saa skarp i Jærnet. Den lyste blaat som Staal i Solen og fo'r ned i Jorden med en saa susende Fart, at det sang i den.

Per blev staaende med Parasollen opslaaet og med aaben Mund.

„Det var da en storartet brillant Spade, Du dér har!“ sagde han til Drengen, som gravede.

„Det tror jeg!“ sagde Drengen og drev Spa-

den ned i Jorden til Skaftet. „Det er en Spade, som duer noget. Jeg har ogsaa givet en blank Krone for den.“

Per blev staaende og saa' til. Det var en Fryd at se, hvor den Spade kunde arbejde. Den fo'r ned i Jorden, som om den vilde æde den, og vendte den ene Gang efter den anden Jorden saa glat og galant, som om det var Grød, der blev vendt med en Ske.

„Hør Du!“ sagde Per. „Skulde Du ikke ville sælge mig den Spade dér?“

„Nej, det kan Du ta' Gift paa, at jeg ikke vil!“ svarede Drengen. „Du kan jo købe Dig en Spade selv. Der er fuldt op af dem paa Markedet.“

„Jeg bryder mig ikke om Spaderne paa Markedet“, sagde Per. „Jeg vil have den Spade, Du har. Det er den eneste Spade i hele Verden, som jeg har Lyst til.“

„Hvad giver Du mig da for den?“ spurgte Drengen. Han satte Spaden i Jorden og tørrede sig om Næsen med Bagsiden af Haanden.

„Du skal faa denne Parasol her“, sagde Per. „Mage til Stads har Du nok aldrig i Dine Dage set! Her er en blaa Tyr og en grøn Løve og en Kribble Krabble med Klør saa lange som herfra til Gøteborg, og en Frøken, som kan se sig selv i Nakken, og tre Aborrer, som flyver i Luften, og saa er her Roser og Perlemor og et Skaft med en Dusk af det bareste Silke.“

Drengen var nær ved at tabe baade Næse og Mund, hans Øjne blev saa store som Kartofler, og Per svingede Parasollen rundt for ham som en Vejrmølle.

„Faar jeg virkelig den kongelige Parasol, Du dér har, hvis jeg giver Dig min Spade?“ spurgte Drengen. „Det kan Du aldrig mene!“

„Saa sandt, saa sandt, som jeg hedder Per!“ svarede Per. Hans Hjærte slog højt af Angst for, at han ikke skulde faa Spaden.

„Ja, saa Du hedder Per“, sagde Drengen, „det vidste jeg ikke.“

Han blev staaende og gloede paa Parasollen.

Men saa sagde han pludselig:

„Ja, ved Du hvad, Per! Jeg tror, jeg giver Dig Spaden i Bytte, for en kønnere Vejrmølle har jeg aldrig i mine Dage set; man kan blive helt kulret af at se paa den!“

Da var Per over Diget i et eneste Sæt og rakte Parasollen til Drengen. Men selv greb han fat i Skaftet paa Spaden og raabte:

„Nu er den min!“

Og saa spankulerede Drengen ud ad Landevejen med Parasollen, men Per satte Spaden i Jorden for at forsøge den.

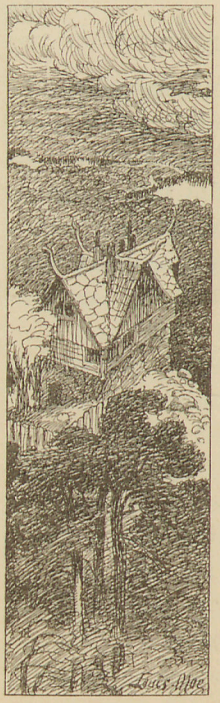
Den fløj som et Lyn ned imellem Stenene, saa det knasede, og saa vendte den Jorden med en Fart, som om den havde været en Muldvarp.

„Det var dog den prægtigste Spade, jeg nogen-

sinde har haft fat i!“ raabte Per. „Jeg vilde ikke bytte den væk for en Diamant!“

Og han gravede og gravede og lo højt.

„Saa lykkelig har jeg ikke følt mig i Aar og Dag!“ sagde han og tørrede Sveden af Panden. „Men der er da heller Ingenting saa dejligt som at have en rigtig god Spade!“

Hjemme paa Ørkenæs.

Der var en Gang for mange Hundrede Aar siden en Gaard, som hed Ørkenæs. Den laa dybt inde i Sverig, højt oppe paa en Bjærgaas, og derfra kunde man se milevidt ud over Landet.

Og hvad man saa' var Skov og Skov og Intet andet end Skov — grønne Skove, brune Skove, sorte Skove; og allerlængst ude mod Horisonten dér lyste en lang, blaa Stribe — og det var ogsaa Skov.

Hist og her skinnede en hvid Plet frem i al denne Skov, det var en og anden lille Sø, som laa og sov i Ensomheden; og hist og her ragede et Kirketaarn op som en Mast over det store, vide Skovhav, men ellers var der ingen menneskelig Bolig at se.

Ørkenæs laa saa langt fra alle Veje og be-

byggede Egne, og sjælden eller aldrig fandt Nogen derop.

Gaarden var opført af store, graa, klodset tilhugne Sten, saa det næsten saa' ud, som om Bygningen var en Del af Klippen, paa hvis Top den knejste. Den vendte mod Nord, og der var altid saa dunkelt og svalt deroppe, selv paa de hedeste Sommerdage. Men i Taget var der fire Udbygninger, fra hvilke man kunde se ud mod alle fire Verdenshjørner. Gaardspladsen var fuld af Græs og store Stene, og her stod tre vældige Lindetræer. De havde staaet der i mange Hundrede Aar, og naar de var blevne plantede, vidste Ingen uden de selv, og de talte aldrig om det. De hviskede og suste kun sagte, og om Sommeren hang de fulde af Millioner af Blomster, hvori Bierne summede. Saadan havde det hvisket og suset i mange Hundrede Aar omkring Ørkenæs.

Paa Gaarden boede Fru Brita med sin Søn Rolf.

Hun havde giftet sig, allerede da hun var et Barn, saadan som Skik var i de meget gamle Tider, og hun var kun femten Aar, da hendes Mand døde. Han faldt i Krigen, langt borte i et Land, der ligger et Sted, som Ingen har Rede paa, og Fru Brita sad da som Enke med sin lille nyfødte Søn.

Han var nu det Eneste, hun ejede paa Jorden, og al den rige Kærlighed, hun raadede over, skænkede hun sin lille Rolf.

Mens han endnu var ganske lille, satte hun ham foran sig paa Sadelknappen, naar hun red ud med sit Følge af bevæbnede Mænd, men da han blev lidt større, fik han sin egen lille Hest, paa hvilken han sad nok saa strunk ved sin Moders Side.

Da han blev ældre, red han med hende paa Jagt i de store Skove, hvor de jagede Hare og Ræv, Los og Ulv, og han lærte sig snart at kaste den lange Lanse saa sikkert, at den hang og vippede i den højeste Fyr. Høgen kunde han træffe i Luften og Haren i Flugten med sine lette Pile, og med Sværdet havde han i Tolvaarsalderen ganske alene dræbt en Bjørn.

Naar Skovene blev altfor tætte, saa ingen menneskelig Fod kunde komme frem og ingen Hest bane sig Vej, da gik Fru Brita og Rolf i Baade ad Strømmene fra den ene Sø til den anden. Der hørte mange Gaarde og Møller og Fiskesteder til Ørkenæs, og om Sommeren drog Moder og Søn vidt omkring, fra Solen stod op og helt ud paa den lyse Nat.

Men om Vinteren sad de sammen oppe paa Ørkenæs, og da læste Fru Brita i gamle Krøniker for sin lille Søn eller fortalte underlige Sagn, mens Stormen og Sneen piskede mod Murene, og Ilden knitrede paa det aabne Ildsted.

Og Rolfs Øjne blev saa runde og lysende, og naar Fru Brita var færdig med Sagnet, saa slog han i Bordet med sin lille Haand, saa Lysestagen hoppede, og saa sagde han:

„Saadan en Ridder skal jeg ogsaa nok blive! Jeg skal dræbe Troldene og slaa Dragen ihjel og hugge Hovedet af Lindormen. Og saa skal jeg komme hjem med en Prinsesse paa Sadelknappen, og det med En, der er noget ved!“

— Da Rolf var tyve Aar, var han lige saa høj som sin Moder og lidt til, og naar de kom ridende, saa' de snarere ud som Brud og Brudgom end som Moder og Søn. Den friske og svale Luft deroppe paa Ørkenæs bevarede Fru Britas Ungdom, og synderlig gammel var hun jo heller ikke. Hun var endnu saa lys og smuk, og Sønnen lignede hende. Naar de saa' paa hinanden, saa lo de gerne, thi de havde hinanden saa kær, og Fru Brita havde jo Ingen i hele Verden uden denne sin elskede Søn.

Naar Lindenes Knopper begyndte at blive fyldige, og de første Svaler atter pippede omkring Hushjørnerne paa Ørkenæs, ja da vidste jo Fru Brita, at nu var igen den velsignede Sommertid nær, og da begyndte de lange Rejser omkring i Landet. Hver Morgen gik Fru Brita op i det Gavlværelse, hvor Rolf boede, og vækkede ham.

Hun havde et Tinbæger med nymalket Mælk i Haanden, og saa gik hun hen til hans Seng og sagde:

„Nu, min Søn! nu er det atter Tid at staa op og leve.“ Og det første, Rolf saa', naar han aabnede Øjnene, det var Solen, som legede i en

lille rød Sten, der glimtede paa Fru Britas hvide Haand, naar hun rakte ham Bægeret.

Saa satte han sig op i Sengen og drak Mælken, og saa tørrede han sig om Munden og kyssede sin Moder.

Saadan havde han gjort fra han var et lille Barn, og saadan gjorde han endnu, da han var tyve Aar.

— Men da hændte det en Sommermorgen, at Brita kom ind i det Værelse, hvor Vaabnene opbevaredes. Der hang paa Væggen hendes Mands hele Rustning, Hjælm og Sværd og Skjold. Det saa' ud, som om en helt vaabenklædt Mand stod støttet imod Muren. Rolf havde taget sin Faders Sværd ned og trukket det ud af Skeden, og han stod nu og saa' paa det. Fru Brita listede sig sagte ud. Men den næste Dag stod Rolf der igen. Nu havde han trukket Rustningen paa. Heller ikke denne Gang saa' han sin Moder; men den tredie Dag, da Fru Brita kom derind, da stod Rolf helt klædt i Panser og Plade med Hjælmen paa Hovedet og Sværdet i Haanden.

Da gik det for første Gang rigtigt op for Fru Brita, at nu var hendes Rolf en voksen Mand. Og han sagde ogsaa til hende, at nu, da han kunde bære sin Faders Vaaben, vilde han ud i Verden og gøre dem Ære.

Fru Brita havde nok ventet, at denne Dag en Gang vilde komme, og hun satte sig ikke imod sin Søns Ønske. Hun sagde blot:

„Hvad tror Du, at Du vil finde ude i Verden, som Du ikke har her hjemme paa Ørkenæs? Hele Himlen over Dig og hele Jorden under Dig, Arbejde om Dagen og Hvile om Natten og Din Moders Kærlighed.“

Men Rolf svarede, at saa længe der fandtes saa meget ondt i Verden at bekæmpe, Trolde og Drager at dræbe og uskyldige Prinsesser at befri, saa længe burde ikke en voksen Yngling slaa sig til Ro hjemme paa sin Moders Gaard.

Da pudsede Fru Brita selv hans Vaaben, satte den lyseblaa Hjælmbusk fast i Hjælmen og polerede Skjoldet med de tre hvide Liljer, saa det skinnede som et blankt Vand i Solen, og saa steg hun selv til Hest og red ved Sønnens Side ned til den lille Klosterkirke, som man kunde se fra Ørkenæs.

Der stod de af Hestene og gik ind, thi Fru Brita var en from Kvinde, som ikke vilde lade sin Søn ride ud i Verden uden velsignede Vaaben. Og saa lagde han sit Skjold og sit Sværd ned foran Alteret, og Munken i Klostret velsignede dem tre Gange og sagde:

„Alt Ondt skal Skjoldet værne imod,
Alt Ondt skal Sværdet slaa.“

Derefter steg de igen til Hest, og Rolf og hans Moder kyssede hinanden til Farvel.

Han red mod Syd, og hun vendte sin Hest mod Nord.

Men da Rolf kom til en Udhugning i Skoven, saa vendte han endnu en Gang Hesten, og da saa' han sin Moder holde langt borte oppe paa Bjærget. Men højt over hende skinnede Solen hvidt over Ørkenæs.

— Og saa red Rolf ene ud i Verden for at søge sin Lykke.

Den første Dag red han gennem bare, bare Granskove. Grenene hang saa langt ned, at de fejede hen over hans Hjælm, og Hesten sank ned til Knæene i den tusindaarige Mosbund.

Det eneste levende Væsen, som Rolf mødte, var en Hugorm, som laa midt paa Vejen foran Hesten, og som rejste sig og rakte Tunge ad ham. Om Aftenen lagde han sig træt til at sove i Mosset under en Gran og sov roligt hele Natten. Han vaagnede om Morgenen ved, at Noget rørte ved hans Mund.

„Der kommer Mor med Mælken", tænkte han i Drømme, men det var kun en Sommerfugl, som fløj hen over hans Ansigt.

Den anden Dag red han igennem bare, bare Fyrreskove.

Træerne havde her saa ranke, nøgne Stammer, at de stod som Søjlerne i en Kirke, og oppe i de høje Kroner suste det saa sørgeligt, saa sørgeligt, som om der var sket en Ulykke, der ikke kunde raades Bod paa.

Enkelte Klippeblokke saa' han i Skoven, og hist og her skummede en vild Bæk frem, men de

eneste levende Væsener, som Rolf mødte, var en stor Flok Krager, som sad og hakkede i en død Hest. „Kraks, kraks, vi flyver straks!“ skreg Kragerne, og saa fløj de. Om Aftenen var Rolf endnu ikke naaet ud af Skoven; saa lagde han sig til at sove under en Klippevæg. Han vaagnede ved, at han syntes, det var Morgen, og han tænkte i Drømme:

„Se, hvor smukt Solen skinner i Mors Ring!“ — men det var blot de første røde Solstraaler, som stak ham i Øjnene.

Saa sadlede han sin Hest og red videre.

Den Dag begyndte Skoven at vise en Blanding af Lind og Asp, og Vejen var noget mere fremkommelig. Henimod Aften mødte Rolf en Ræv, som havde en Høne i Munden, og saa forstod han, at han vel nu maatte være nærmere ved menneskelige Boliger.

Inden Solen var gaaet ned, var han ogsaa kommen ud af Skoven, og der laa et lille gammelt Hus, og foran det stod en gammel, gammel Mand.

„Du har vel ikke set min Høne?“ spurgte han Rolf.

„Det var vel den, som Ræven, jeg mødte, havde i Munden“, svarede Rolf.

„Aa, saa ser jeg den aldrig mer!“ sagde Oldingen og græd. „Og det var saadan en sjælden Høne, og den var ikke mere end tyve Aar gammel!“

Saa spurgte Rolf, om den Gamle ikke kunde

vise ham Vej til Kongens Borg, for dér vilde han hen og tage Tjeneste.

Jo, det kunde Gamlingen da nok, men den Vej, som førte til Kongsgaarden, var ikke god at komme frem, thi den gik igennem Troldeskoven og Drageklöften, og endnu var Ingen, som havde redet den Vej, kommen levende fra det.

Da bad Rolf, om han maatte faa Lov at sove her ved den gamle Mands Hus om Natten, for skulde han slaas med Trolde, da gjorde han det helst om Dagen, saa han kunde se, hvor han traf, og det syntes den Gamle var fornuftigt tænkt.

Saa bad han Rolf tage til Takke og lægge sig til at sove i hans tarvelige Hus; men Rolf syntes, der var saa trangt derinde, og at der lugtede saa ilde, saa han lagde sig i Græsset under Himlens Stjærner. Men Oldingen gav han en lille Sølvmønt for hans Venlighed.

„Hvad skal jeg gøre med den?“ spurgte den Gamle og saa paa Mønten med sine røde Øjne. „Her er Ingenting at faa at købe i ti Miles Omkres“. Og saa gik han ind i sin Stue og stængede Døren efter sig.

Men Rolf sov saa roligt i Græsset under Stjærnerne.

Han vaagnede næste Morgen ved, at Noget raslede nær ved ham, og han tænkte:

„Det er Mors Kjole; nu kommer hun og

vækker mig.“ Men det var Vinden, som raslede i Humlerankerne udenfor den Gamles Dør.

Da steg Rolf til Hest og red videre.

Langt borte kunde han se Troldeskoven. Den stod som en stor, sort Sky mod Himlen, og inden Middag havde han naaet den.

Straks han kom ind i Skoven, var der saa mørkt, at han knapt kunde se. Træerne stod saa tæt og flettede deres sorte Kroner saa fast ind i hverandre, at Lyset næsten ikke kunde trænge igennem. Det saa' snarere ud som Maanelys end som Solskin derinde.

I Bunden af Skoven voksede der hverken Blomster eller Græs. Jorden var som en Sump, fra hvilken tornede Grene og lange Vandplanter skød op.

Alt herinde var saa stille og dødt. Det suste ikke en Gang i Træerne, men alle stod de som forstenede Spøgelser og vred deres sorte Grene i de underligste Slyngninger. Rolf satte sig fast i Sadlen og red saa raskt frem, som han kunde. Da mærkede han, at noget haardt faldt ned paa hans Hjælm.

„En Gren!“ tænkte Rolf og vilde tage den bort, men nu fornam han, at det rørte sig i Nakken paa ham.

„Et Egern!“ tænkte han saa og greb haardt til om det Underlige, der krøb paa hans Nakke.

Men det var ikke noget Egern. Det var den aller hæsligste lille Trold.

Den saa' ud halvt som en Abe og halvt som en Hund, men ikke et Haar havde den paa hele Kroppen. Den var ganske blaa og blank med kridhvide Fingre og gule Pletter paa Hovedet. Den saa' paa Rolf med sine arrige grønne Øjne og trak Overlæben i Vejret og viste sit blaa Tandkød og sine hvasse Tænder.

Rolf vilde slænge den fra sig, men den fløj op og slog begge Arme om hans Hals, som om den vilde kvæle ham, og i samme Øjeblik kom endnu en Trold dumpende ned fra Træerne og endnu en og endnu en, og i et Nu var baade Rolf og Hesten helt overkrøben af Trolde.

Andre smaa ækle Trolde kom op af Sumpene under ham. De saa' ud som store Rotter eller smaa Grise, men havde rigtige Barnehænder og Menneskeører, og de krøb op ad Hestens Ben og Sider og op paa Rolfs Ryg, og alle Troldene skreg og hylede og skældte. Nogle holdt fast paa Rolfs Arme, Andre red paa hans Skuldre og klemte Armene om hans Hals. De bed og sled som Rasende allesammen.

Men da samlede Rolf alle sine Kræfter. „Alt Ondt skal mit Skjold beskytte mig mod, og alt Ondt skal mit Sværd slaa!" raabte han højt, og saa trak han blank og begyndte Kampen mod Troldene.

Han kæmpede i tre Timer, han kæmpede i seks, men inden Solen gik ned, havde han dræbt alle Troldene. Saa steg han af Hesten og bandt

dem sammen ved Halerne og hængte dem i Knipper over Hesteryggen, og der hang de og dinglede. Og saa red han ud af Troldeskoven.

Men han var saa træt efter Kampen, at han faldt til Jorden som en Sten ved det første grønne Træ, og dér laa han og sov til højt op ad Dagen. Den Nat drømte Rolf ikke om Ørkenæs. Han drømte kun, at han kæmpede med Trolde.

Saa red han videre, og oppe ved et Bjærg mødte han en lille Dreng, der gik og passede paa nogle magre Faar.

„Kan Du vise mig Vejen til Drageklöften?“ spurgte han Drengen. Den lille Fyr stirrede forbavset paa ham, og saa pegede han ud imod et højt Bjærg, der langt borte hævede sig mod Himlen.

Saa længe Rolf var at skimte, stod Drengen og saa' efter ham.

„Tag Dig i Agt!“ raabte han med sin lille skingrende Stemme, „Dragen æder Dig! Den har ædt Folk, som var større end Du!“

Men Rolf var allerede langt borte.

Vejen gik over stenet Jord, og jo nærmere Rolf kom Bjærgene, som Drengen havde vist ham, des højere hævede de sig foran ham. Mindre og mindre blev der af Planter og Buske, og tilsidst var Alt omkring ham nøgne Klippeblokke.

Smallere og smallere blev Vejen mellem Klipperne, og endelig holdt Rolf foran Drageklöften. Det var en lang, lang Kløft mellem høje, sorte

Bjærgvægge, der lige fra Bunden hældede forover imod hinanden. Overalt sivede der Vand frem af Stenene. Det rislede og piblede ikke, det ligesom blot svedte ud af Klipperne og faldt ned i tunge, kolde Draaber.

Luften her i Kløften var saa isnende kold, at baade Rytter og Hest rystede af Kulde over hele Kroppen. Da Rolf red frem, drønede hvert eneste Hovslag saa underlig dumpt imod Stenene, som om Klippegrunden kunde være hul. En Gang imellem troede han, at Nogen kom ridende efter ham, og han vendte sig i Sadlen. Men der var Ingen. Det var bare Genlyden fra alle Klipperne af hans egen Hests Skridt.

Længere og længere red Rolf frem i Drageløften uden at se et levende Væsen, og han begyndte næsten at tro, at Dragen maaske allerede var myrdet af en anden Ridder, da han pludselig mærkede en saa forfærdelig Stank. Det var som Lugten af forraadnede Dyr, af Svovldunster og Sumpvand, der slog imod ham, og straks efter hørte han en Hvæsen som af mange Slanger.

Han saa' op imod det Sted, hvorfra han syntes, Lyden kom, og dèr — dèr! — oppe paa en Bjærgafsats kommer Dragen farende ud af sin Hule. Den saa' ud som en Kæmpeøgle, seks Gange saa lang som den højeste Mand og askegraa som Klippen, den boede i.

Dens Gab var saa stort, at den kunde sluge en Rytter til Hest lige saa let, som et Barn spiser

en Bid Brød, og Gabet var fuldt af en dobbelt Række spidse Hugtænder.

Dens tykke Hale snoede sig i Slyngninger hen over Klipperne og slog haardt imod Stenene, og ud af det aabne Gab stak den sin lange Tunge, der gik tværs over Kløften og spærrede Vejen for Rolf.

Han standsede Hesten og betænkte sig et Øjeblik.

Skulde han vende om og ride tilbage?

Men han var jo redet ud for at kæmpe mod Drager og Trolde og alt Djævletøj, som var til, saa nu, naar det endelig gjaldt, skulde han da vel nødig tage Flugten; — og han satte sig fast i Sadlen og gav sin Hest Sporerne, thi den rejste sig paa Bagbenene og vilde ikke frem.

Men da Dragen saa', at Ridderen ikke lod sig skræmme, men i fuld Galop red videre, da kilede den i en Fart ned ad Klipperne for bedre at kunne møde den Uforskammede, som vovede sig gennem Drageklöften.

Dér kom den med sit store, opspilede, blodige Gab, hvoraf den lange Tunge stak frem mellem Røg og Luer. Men da raabte Rolf højt:

„Alt Ondt skal mit Skjold værne mig imod! Alt Ondt skal mit Sværd slaa!" — Og saa holdt han Skjoldet højt op foran sig og kastede den lange Lanse saa dybt ind i Gabet paa Dragen, at kun det yderste af Skaftet stak frem.

Dragen krøb sammen og snappede efter Vej-

ret, men i samme Øjeblik var Rolf af Hesten og huggede Dragens Hoved af med sit Sværd.

Den gjorde kun et Par Kast, saa dens Blod sprøjtede højt op paa Klipperne, og saa laa den død paa Bunden af Drageklöften.

Nu klatrede Rolf op til dens Hule, og der var fuldt af Guld og Sølv og kostelige Stene. Han samlede sammen saa meget heraf, som han kunde faa Plads til paa Hesteryggen, og saa red han ud gennem Drageklöften.

Men baade han og Hesten var saa trætte, at de kun kunde ride frem Fod for Fod.

Paa den anden Side Bjærgene aabnede der sig for dem et stort Land med Skove og Enge, Bække og Agre, — og midt paa Sletten laa Kongeborgen eg skinnede med sine forgyldte Taarne og Spir i Solnedgangen.

Inden Natten faldt paa, var Rolf naaet frem til Slottet, og Taarnvægteren blæste højt i Hornet, da han saa' den fremmede Ridder komme ridende over Broen. Da han sagde sit Navn og sit Ærinde, lukkede man op for ham, og Kongen kom selv ned for at tage ham i Øjesyn.

Kongen var en fin Mand med bleg Ansigtsfarve, rødt Haar og langt lyserødt Skæg. Han tog sig om Skægget med sin smalle, hvide Haand og saa' paa Rolf, som han sad dér paa Hesten. Baade Rytteren og Dyret var oversprøjtede med Smuds og Drageblod, paa begge Sider af Hesteryggen hang store Knipper af døde Trolde sammenbundne ved

Dér kom den med sit store, opspilede blodige Gab.

Halerne, og imellem dem straalede lysende Klumper af Guld og Ædelstene.

„Hvem er Du?“ spurgte Kongen. „Hvor har Du været, og hvad har Du dér paa Hesteryggen?“

„Jeg er Rolf“, svarede Rolf. „Fru Britas Søn fra Ørkenæs. Troldene har jeg dræbt, og Dragen har jeg slaaet ihjel og taget dens Skatte. Nu vilde jeg spørge, om Kongen vilde tage mig i sin Tjeneste?“

Da befalede Kongen sine Tjenere, at de skulde bære alle Troldene bort og kaste dem paa Møddingen. Og han holdt sig for Næsen, for der lugtede saa ækelt af Trold omkring dem. Skattene lod han bære op i sit Skatkammer, men Rolf selv tog han i sin Tjeneste som sin Ridder.

Der var mange Mænd i Kongens Tjeneste, og der øvedes mange Slags Vaabenleg og Ridderspil, men snart blev Legen til Alvor, thi alle Riddere og Mænd maatte følge Kongen ud i Krig mod Landets Fjender.

I tre Aar tjente Rolf Kongen, og da han bestandig viste sig som en modig og tro Ridder, saa fik Kongen ham meget kær.

Om Vinteren sad de mest hjemme paa Kongeborgen, og der gik det stort til med fyrstelige Maaltider, hvor Vinen og Øllet flød, med Sang og Strængespil og al Slags Skæmt og Gammen. Kongen var kommen til at holde saa meget af Rolf, at han havde givet ham Plads nær ved sin Side, og det syntes de andre Riddere ikke om.

Intet Steds findes der saa megen Misundelse og Trætte som i Kongeborgen, og jo bedre Kongen syntes om Rolf, des uvenligere saa' de andre Mænd paa ham. Dertil kom, at han var en ukendt Mand, som var kommen langvejs fra uden Vidnesbyrd eller Anbefaling fra Nogen, medens mange af de Riddere, som tjente i Kongens Gaard, var baade Grever og Prinser. Men alt det Onde, de forsøgte at sige om Rolf, hørte Kongen ikke efter. Han talte hellere med ham end med nogen Anden, og til sidst havde Rolf ingen Andre at tale med end Kongen.

Men én Ting var der, som altid undrede Rolf, og det var, at Kongen aldrig saa glad ud. Han, som var en saa mægtig og lykkelig Mand, han syntes aldrig at tage Del i nogen Fornøjelse eller Glæde. Nej, det var snarere saadan, at jo gladere Alle omkring ham var, des mørkere saa' Kongen ud.

Da tog Rolf Mod til sig og spurgte en Dag Kongen, hvad det var, der bekymrede ham saadan, at der midt i Glæden omkring ham altid laa som en Skygge over hans Pande. Og saa svarede Kongen:

„Det er, fordi den bedste Ædelsten i min Krone er borte. Jeg havde kun ét Barn, min Datter, den skønne Hildegjærd, og hende har Lindormen taget en Midsommerdag, da hun plukkede vilde Roser i Skovbrynet."

Og saa fortalte Kongen, hvorledes han havde sendt den ene Ridder efter den anden ud at kæmpe

mod Lindormen, men Ingen af dem var kommen tilbage, og nu vidste han, at han aldrig vilde faa sit Barn igen.

„Og hvad giver Du mig, hvis jeg befrier hende?“ spurgte Rolf.

„Mit Løfte er“, svarede Kongen, „at den Ridder, som dræber Lindormen og befrier min Datter, han skal faa hende til Ægte og efter min Død arve Rige og Land efter mig.“

„Da skal jeg befri Din Datter“, sagde Rolf og rejste sig. Han vilde straks ride afsted.

Han pudsede sine Vaaben og hvæssede sit Sværd, og saa lod han sin Hest hvile sig i tre Dage og gav den dobbelt Føde, og paa den fjerde Dag klædte han sig i Panser og Plade og red over Marker og Enge mod Lindormeskoven.

Udenom den var der ligesom en tyk Krans af Rosenbuske, som stod fulde af Tusinder af røde Roser, men Torne havde de ogsaa, og det var vanskeligt at bane sig Vej igennem dem. Men Rolf slap lykkelig igennem, og nu var han inde i Skoven.

Det var den aller dejligste Skov, man kunde tænke sig, bare, bare Løvskov. Der var Aspe og Elme og Hassel og Røn og Popler; men mest af Alt var der Linde, store, gamle Lindetræer med tykke Stammer og lange hængende Grene, og alle stod de fulde af Blomster, som duftede saa stærkt, at man kunde blive ør i Hovedet deraf. Men under Træerne vokste der saa højt, grønt

Græs, at det naaede Hesten til Knæene, og i Græsset stod der Blaaklokker med lange Stængler, Præstekraver, der saa' ud som nyfalden Sne, og slanke, højtidelige Kongelys, og i alle Buske skinnede og glødede de vilde Roser.

Men da Rolf red ind under Lindene, da susede og brusede det i hele Skoven: „Han kommer! Han kommer! — Rolf fra Ørkenæs. Han frelser hende vist!" Og Lindenes lange Grene klappede ham paa Hjælmen, og de lange Græsstraa nejede dybt for ham, og alle Kviste strakte sig for at se efter ham, og Sommerfuglene dansede foran ham, og de vilde Roser lo, og hele Skoven bruste som et stort Hav.

Inde imellem Buskene fik Rolf Øje paa noget saa underlig Hvidt. Da han red nærmere, saa' han, at det var Skelettet af en Hest og en Mand. Det var en af de Riddere, som Lindormen havde dræbt.

Da han havde redet et Stykke længere, saa' han atter noget Hvidt i Græsset. Det var igen Skelettet af en Hest og en Mand. Og endnu en tredie Gang fandt Rolf mellem Buskene de døde Ben efter en dræbt Ridder og hans Hest. Det saa' saa uhyggeligt ud midt i den smukke, blomstrende Skov.

Men aller inderst i Skoven kom Rolf saa til Lindormens Taarn. Det var et højt, graat Taarn med kun ét Vindue højt oppe, og det var saa helt bedækket af grønne Ranker og Slyngplanter,

at det næsten saa' ud, som om det var Et med Skoven.

Rolf holdt stille med sin Hest bag Hasselbuskene og kiggede op imod Vinduet paa Taarnet. Og der indenfor saa' han tydelig Noget blinke. Det var Guldkronen paa den lille Prinsesses sorte Haar.

Lindormen saa' Rolf slet ikke noget til.

Da satte han sig fast i Sadlen og red frem over Græsset mod Taarnet. Men da han var midt i det grønne Græs, da var det, som om det pludselig rejste sig, og op af Græsset steg Lindormen.

Den laa i to Ringe omkring Taarnet, men dens Hals og Bryst laa langt frem i Græsset. Nu hævede den Overkroppen, og den var fæl at se! Den var aldeles grøn som Græsset, den laa i, tyk og blank med glinsende Skæl, og saa havde den tre Hoveder. Men paa hvert af de tre Hoveder havde den en lille Krone af grønne Ædelstene. Dens Øjne lyste som smaa viltre Ildsluer, og saa trykkede den paa sin tykke Hale, saa' paa Rolf og sagde:

„Hiii!" —

Og det susede af Angst i hele Skoven.

For første Gang i sit Liv følte Rolf sig bange.

Hvordan skulde han kunne dræbe Lindormen med de tre Hoveder? Hans Hest vilde gaa baglæns, og han havde Besvær med at holde den.

Et Øjeblik tænkte han paa at vende om og flygte ud igennem Skoven.

Men da fik han Øje paa den unge Prinsesse, som kom frem mod Vinduet oppe i Taarnet. Hun havde hørt Hestens Vrinsken, og nu stod hun deroppe og saa' ned paa Rolf. Hun sagde Intet. Hun gik kun frem og tilbage og vred sine Hænder over sit Hoved, og saa strakte hun Armene ud imod Rolf, som om hun vilde bønfalde ham om Hjælp.

Da sporede Rolf sin Hest og red imod Lindormen.

Den rejste sig imod ham med sine tre kronede Hoveder, men med et vældigt Slag huggede han det ene Hoved af, saa det rullede hen over Græsset som et Æble. Men næppe var det borte, før lige paa Minuttet et nyt Hoved voksede frem, hvor det gamle havde siddet, med Krone og det Hele, og i det Samme kastede Lindormen sig over Rolf og hængte sig med hele sin Styrke over hans venstre Arm, saa den sank ned som lammet.

„Alt Ondt skal mit Sværd slaa!" raabte Rolf og huggede saa voldsomt til Lindormen, at to af dens Hoveder trillede hen i Græsset.

Et Øjeblik laa den som død, men straks efter skød to nye smaa, arrige, kronede Hoveder frem af Saarene, og med et forfærdeligt Spring fo'r den imod Rolf.

Men han holdt sit Skjold fast foran sig, og

Da gik hun frem og saa' paa den døde Lindorm.

med et drabeligt Slag huggede han alle de tre Hoveder af. Og i det samme var det, som om en Stemme hviskede til ham:

„Strø Græs paa! Strø Græs paa!“

Og inden de tre nye Hoveder endnu var skudte frem, greb Rolf ned i Græsset og rykkede en Haandfuld af og lagde det over Saarene.

Da var det, som om hele Lindormen skulde visne. Den vred sig blot endnu i et Par lange Trækninger, og saa blev den liggende død i Græsset.

Saa sprang Rolf af sin Hest og stak sin Lanse flere Gange igennem dens døde Krop.

Men imens han stod der og stak i Ormen, saa havde Prinsessen oppe i Taarnet bundet sit lange Silkeskærf fast til Vinduet og havde ladet sig glide ned paa Jorden. Da Rolf saa op, sad hun i Græsset og smilede op til ham.

„Ja, her er jeg!“ sagde hun.

Hun var saa smuk, at Rolf aldrig havde tænkt sig noget saa smukt. Hendes Øjne var saa sorte og hendes Teint saa fin og hendes Haar saa sort og kruset, og saa smilede hun saa fornøjet og viste alle sine smaa hvide Tænder.

Rolf tog hende ved Haanden og rejste hende op.

Da gik hun frem og saa' paa den døde Lindorm.

„Væmmelige Udyr!“ sagde hun og sparkede til den med sin lille Fod.

„Men nu er den jo død", sagde Rolf, „og nu tager jeg Dig op paa min Hest og rider hjem med Dig til Din Faders Slot."

Prinsessen saa' paa ham:

„Som Du dog ser ud!" sagde hun. „Fuld af Blod og Jord, og Fjerene i Hjælmen ere knækkede!"

„Undrer det Dig", sagde Rolf, „naar jeg har dræbt Lindormen?"

Saa løftede han hende op paa sin Hest og red bort gennem Skoven.

„Hvad er det for en Hest, Du har?" spurgte Prinsessen. „Den kan hverken løbe eller springe, men vader som en Ko gennem Græsset. Jeg har rigtignok været vant til andre Gangere."

„Du tænker ikke paa, at min Hest har kæmpet med Lindormen", svarede Rolf. „Tak Du Gud, at vi slap fra det med Livet!"

„Jeg sidder daarligt", sagde Prinsessen og vred sig. „Din Saddel er saa haard og skarp. Jeg er vant til Fløjelssaddel."

Saa bredte Rolf sin Kappe ud under hende, saa godt han kunde, og saa red de tavse gennem Skoven.

Og Græsset bøjede sig og hilste paa den smukke Prinsesse. Og alle Hasselbuske og Linde raslede med deres Løv og hviskede: „Han har hende! Han har hende!" Og alle de vilde Roser tittede frem af Buskene for at se dem ride forbi.

Hjemme paa Slottet stod Kongen i Taarnet og

saa' ud over Sletten, og i Aftenrøden fik han da Øje paa Rolf, der kom ridende med Prinsessen paa Sadelknappen.

Da lod han Vindebroen gaa ned og lod alle Hornblæserne blæse, og selv gik han Rolf i Møde og løftede sin Datter ned af Hesten.

Nu blev der jo stor Glæde og Fest paa Slottet, da Kongen havde sin Datter igen, og til Rolf sagde han:

„Jeg staar ved mit Ord. Du har frelst min Datter, og hun skal være Din! Og saa maatte Prinsessen give Rolf Haanden og love at blive hans Brud, og de vekslede Løfter og Fæstensringe.

Paa Slottet beredtes nu Alt til Brylluppet, thi mange Gæster skulde indbydes, og Kongen vilde, at det i alle Maader skulde være et festligt Bryllup. Der bryggedes Øl og tappedes Vin, der blev bagt og stegt, saa man langt borte kunde lugte, at her skulde være Gilde; og til den skønne Brud blev der syet Klæder af Fløjl og Silke med Perler og ædle Stene.

Rolf kunde knapt tro paa sin store Lykke, at faa en saa dejlig ung Prinsesse til Brud og blive en Fyrstes Jævnlige. Han ønskede blot, at han havde sin Moder saa nær ved, at han kunde dele sin Glæde med hende og vise hende sin skønne Brud.

„Om blot min Moder kunde faa Dig at se!“ sagde han til Prinsessen.

„Hvem er da Din Moder?“ spurgte hun.

„Fru Brita“, svarede Rolf. „Fru Brita til Ørkenæs!“

„Hm!“ sagde Prinsessen. Hun saa' ikke videre glad ud.

I al den Tid talte Rolf ikke meget med Prinsessen. Hun havde saa meget at tænke paa med Alt, hvad der skulde ordnes til Bryllupet, og Rolf havde kun én Gang set hende smile. Det var, da hun sad i Græsset, efter at han havde dræbt Lindormen.

— Saa var man kommen saa langt, at det var Aftenen før Bryllupet. Det var en varm Sommeraften, og da Rolf gik forbi Fruerstuen, hvor Prinsessen sad med alle sine Tærner og syede, stod Døren paa Klem.

Da hørte han, hvordan de passiarede og lo derinde, men højst af dem Alle talte og lo Prinsessen. Rolf kunde ikke lade være at høre, hvad hun sagde.

„Dræbe en Lindorm!“ sagde hun. „Ja, dertil behøves kun Mandsmod og et Sværd, men ægte en Prinsesse, dertil behøves en Prins. Og jeg havde rigtignok ventet mig en anden Skæbne, end at min Fader skulde kaste mig bort til en Landstryger!“

„En smuk og tapper Mand er dog Eders Brudgom“, hørte Rolf nu en af Tærnerne sige.

„Smuk!“ Prinsessen lo højt. „Ja, han var smuk, da jeg klatrede ned fra Lindormetaarnet til

ham! Fuld af Jord og Blod og med knækkede Hjælmfjer stod han dèr som en Hane i Blæst, og endnu kan han jo knapt røre sin venstre Arm. Se her, saadan ser han ud!"

Da forstod Rolf, at Prinsessen efterabede ham derinde, thi alle Tærnerne lo højt og klappede i Hænderne.

„Og hvad er det for Slægt, han har!" fortsatte Prinsessen. „Han har kun en Mo'r, en gammel Kone, som hedder Brita, ligesom blinde Brita nede ved Bjærget, og hun bor paa et Sted, som hedder Ørkenæs. Naar Folk herefter spørger: „Med hvem er den skønne Prinsesse Hildegjærd formælet?", da skal man svare: „Med Britas Dreng fra Ørkenæs!" — Hvor det klinger stolt!"

Da lo alle Tærnerne og skreg som en Flok Skader.

Men Rolf stod ganske stille udenfor. Han skød sagte sin Fæstensring af Fingeren, og saa trillede han den ind gennem Døren i Fruerstuen. Den løb omkring paa Gulvet og blinkede i Aftensolen.

„Se, se!" raabte Prinsessen, „hvad er det, som løber der og leger paa Gulvet? Op at fange det!" Og alle Tærnerne op at springe efter Ringen med Prinsessen i Spidsen.

Men Rolf gik ned i Stalden og sadlede sin Hest. Han sagde hverken Godnat eller Farvel, han red som en susende Vind over Sletten og op imod Bjærgene. Dragekløften var nu tom, thi Rolf

havde jo dræbt Dragen, og han red tryg igennem den. Troldeskoven var vaad og sort, som da Rolf første Gang saa' den, men alle Troldene havde han jo slaaet ihjel, saa han kom snart ud paa den anden Side af den.

Saa red han de mange, mange Mil gennem Løvskov og Fyrreskov og mørke Granskove, og endelig, endelig sent en Maaneskinsaften saa' han Ørkenæs lyse hvidt oppe paa Bjærget.

Da sukkede han dybt af Glæde og lod sin Hest gaa Fod for Fod op igennem Skoven.

Tæt ved Gaarden bandt han den til et Træ, og saa gik han sagte frem foran Huset.

Der stod Fru Brita og saa' ud over alle de uendelige Skove, som laa og sov i Maaneskinnet.

„Mor!" sagde Rolf. „Nu er jeg hjemme."

Da vendte hun sig og saa' paa ham. Og hun var lige saa ung og smuk, som da han sidst saa' hende, skøndt Maaneder og Aar var forløbne siden da. Han var bleven et Hoved højere end hun, og da hun lagde sine Arme om hans Hals, kunde hun ikke naa længere end til at lægge sit Hoved paa hans Bryst.

Saadan stod de længe og talte ikke. Der var saa stille deroppe, som om de var ene i hele Verden over de store, sovende Skove.

Den Nat sov Rolf i sit gamle Kammer oppe i Gavlen, og han sov saa fast og roligt, som han ikke havde sovet, siden han var Barn. Han vaagnede ved, at Solen skinnede paa ham, og paa

Gulvet ved hans Seng stod hans Moder med Tinbægeret fuldt af nymalket Mælk. Solstraalerne glimtede i den røde Sten i hendes Ring, og hun smilte saa lyst ned til ham og sagde: „Nu, min Dreng! nu er det atter Tid at staa op og leve!“

Men Rolf laa bare og saa paa sin Moder, og saa sagde han tilsidst:

„Trolde og Drager og Lindorme og Guld og Skatte og Prinsesser, de faar nu være for mig, hvad de er! Gud ske Lov, nu er jeg igen hjemme paa Ørkenæs!“

Og saa drak han Mælken og tørrede sig om Munden og kyssede sin Mor.

Svend Evigglad.

Der var en Gang en Dreng, som hed Svend Evigglad. Han morede sig altid saa udmærket.

Han var en fattig Dreng, havde mistet baade Far og Mor og stod ganske ene i Verden; men naar Nogen beklagede ham derfor, saa svarede han:

„Jeg har i alt Fald haft baade Far og Mor, og jeg husker dem begge godt. Jeg husker min salig Far, naar han gav mig Ris, og jeg husker min salig Mor, naar hun tørrede mine Taarer af og kyssede mig, og nu er de nok begge i Himlen for al den Kærlighed, de viste mig her paa Jorden, og

man kan da ikke ønske sine Forældre ud af Himmerig? — Tænk paa dem, der aldrig har set saa meget som et Glimt af deres Forældre! dem kan I beklage!" — og saa lo Svend Evigglad.

Naar det regnede, saa var han i det mest straalende Humør.

„Ingenting er da saa morsomt som Regnen", sagde han. „Se paa alle de løjerlige Draaber, der glitrer og hopper! Og saa bliver man saa dejlig vaad paa Kroppen!"

Naar det stormede, saa lo Svend Evigglad og lod Blæsten skyde sig paa Ryggen, saa han fløj henad Landevejen.

„Nej, hvor det er morsomt!" raabte han. „Nu kører jeg frit paa Jærnbane!"

Men naar Solskinnet kom, blev Svend stille og sad og smilte.

„Aa, Gud velsigne Vorherre for hans dejlige Solskin!" sagde han. „Det gør En saa himmelglad og lykkelig!"

Svend Evigglad havde aldrig lært noget Haandværk, for hans Forældre havde ikke haft Raad til at lade ham lære det. Intet Instrument kunde han spille, og ingen Slags Lærdom havde han. Men sulte vilde han ikke, og tigge endnu mindre. Saa tog han en gammel Skobørste og blankede sine Sko, for nu vilde han ud i Verden og forsøge sig frem.

Og da hans Sko blev saa blanke, saa faldt det ham ind, at der nok fandtes mange Par støvede

Sko i Verden, der kunde trænge til en Afbørstning, og saa stoppede han Børsten i Lommen og gik frem ad Landevejen, der førte ud i den vide Verden.

Da han havde gaaet en Stund, kom han til en Ager, hvor Sæden stod svajende og høj.

Det saa' saa kønt ud, og Svend gik ind paa en lille smal Stl, der løb som et Baand igennem Ageren, og idet han gik frem, trak han Kornaksene mellem Fingrene og sang:

„Se paa min Ager! Jeg kender ingen Nød!
Til Vinter vil Agrene give dejligt Brød!"

„Hvad er det, Du skraaler op om?" spurgte en barsk Stemme bag ved ham. Det var Bonden, som ejede Ageren. „Din Ager!" sagde han opbragt. „Ageren er min. Det er mig, som har pløjet og saaet, og mig, som skal høste Kornet og male Melet og spise Brødet, og Du skal ikke faa at smage en eneste Skive af det!"

„Jeg taler ikke om Brødet, jeg taler om Ageren", sagde Svend og tog sin Hue af for den strænge Mand. „Og jeg synes nu i alt Fald, at Ageren er min. Du har haft Besvær med at pløje og saa' den, og det skal Du ha' Tak for, for nu kan jeg danse igennem den og se, hvordan Aksene bølger, og det koster Ingenting", — og dermed løb han videre.

Da han havde gaaet hele Dagen, kom han til

en stor By, og der stillede han sig op paa et Hjørne med sin Skobørste.

Han ventede, at En og Anden af de mange, som gik forbi, skulde standse og bede ham børste Støvet af deres Støvler og Sko, men de syntes Alle at have saa meget at tænke paa og gik hurtigt fremad uden at se sig om.

„Saa er det nok bedst, at jeg lader dem vide, hvorfor jeg staar her", tænkte Svend Evigglad, og da nu en Krigsmand gik forbi med store, støvede Støvler, saa spyttede Svend resolut i sin Børste og sagde med en Stemme, som om det var selve Obersten, der kommanderede:

„Børstning!" — Og Krigsmanden gjorde pludselig Holdt og lod sine Støvler børste.

Saa kom der en lille Frøken trippende saa fin og let.

„Det var da et Par nydelige Fødder", sagde Svend sagte bag hendes Ryg. „Skade kun, at de gaar i saa støvede Sko!" — Og straks vendte den lille Frøken om, strakte sin lille Fod frem og lod Svend Evigglad børste Skoene.

Saa kom der en lærd Mand forbi, som syntes hverken at høre eller se.

„Ja, saa Herren vil børstes," sagde Svend og faldt paa Knæ lige foran den Lærdes Fødder. Og lige saa tankeløst som Herren før gik fremad, lige saa tankeløst blev han nu staaende og lod sine Støvler børste.

Saadan havde Svend et Ord til Hver, som

vilde forbi, og da han af Enhver, hvis Sko han børstede, fik en Smule Penge, saa havde han snart Lommen fuld af Skillinger.

Da blankede han endnu en Gang sine Sko, saa de skinnede som Huden paa en Neger, men da Skoene var det eneste Pæne, han havde paa, saa syntes han, at han nok kunde unde sig den Luksus at blanke dem; og saa satte han sin røde Hue paa Snur og vandrede afsted for at se sig om i den store By.

Han syntes godt om den, og der fandtes mange store Huse og prægtige Paladser, men der var ét Hus, som var smukkere end alle de andre. Det laa dér med Søjler og Statuer og stadselige Marmorgrupper i en Rosenhave med forgyldte Landsespidser paa Stakittet.

„Naada—da!“ sagde Svend Evigglad ganske højt, da han stod med Fingrene mellem Jærnstængerne i Gitteret og saa' ind paa Paladset. „Det kan nok være, det er fint, mit Hus! Mit Hus er bestemt det smukkeste i hele Byen!“

„Hvad er det, Du staar og vrøvler om?“ spurgte den fornemme Tjener, der stod stiv som en Dukke ved Indgangen. „Dit Hus! — Dette Hus tilhører Byens rigeste Mand, Nabob. Det har, som Du ser det her, kostet hundrede Tusinde Millioner Rigsdaler og halvtres Øre.“

„Det var da en forskrækkelig Masse Penge!“ sagde Svend og kløede sig bag Øret. Har Hr. Nabob haft saa store Udgifter for min Skyld, saa

er jeg ham virkelig megen Tak skyldig. Vær saa venlig at fremføre min Hilsen og sige ham, at jeg er særdeles tilfreds!"

„Du er nok ikke rigtig klog", sagde Tjeneren. „Hr. Nabob kar bygget det Palads for sin egen høje Fornøjelse og Plasér. Han har virkelig aldrig hørt tale om Dig eller gjort det mindste for Din Skyld."

„Kan godt være!" svarede Svend. „Men han har i alt Fald haft alt Besværet og alle Udgifterne, og jeg har bare Fornøjelse af at se paa, hvor fint og elegant det Hele er. — For det er vel i alt Fald tilladt at se paa Huset?"

Tjeneren svarede ikke. Han drejede sig rundt paa Hælen og gik med fornemme Skridt ind i Paladset.

Da Svend Evigglad havde staaet en Stund og set paa Paladset og lugtet til Roserne, saa gik han videre, og saa kom han til det store Torv, hvor alle Frugthandlerne og Grøntsælgerskerne netop nu var i Færd med at udbyde deres Varer.

Her herskede et muntert Liv. Midt paa Torvet plaskede et stort Springvand, og omkring det havde de Sælgende slaaet deres Boder op i lange Rader og spændt Solsejl over dem, for det var brændende Solskin.

Der var Kurve fulde af de dejligste Æbler og Pærer, der var hele Vogne topfulde af gule Blommer og bløde Ferskener. Store violette Drueklaser laa paa grønne Blade mellem gule Meloner og

røde Kirsebær, og ved Siden af Frugterne var der store Dynger af duftende Blomster, Roser, Nelliker, Reseda og Gyldenlak.

Svend Evigglad spilede Næse og Mund op for at indaande saa meget af al den gode Duft som muligt, og saa købte han en Haandfuld Blommer og stillede sig hen ved en af Boderne og spiste dem. Og mens han stod der og spyttede Stenene ud, saa' han paa alle de Købende, der kom gaaende mellem Boderne.

Der var Fruer og Frøkener, og Jomfruer, som bar Kurvene efter dem. Og saa standsede de snart ved det ene, snart ved det andet Stade, undersøgte og valgte og stoppede Kurvene fulde af Alt, hvad de syntes bedst om. Ved Siden af Svend stod der en hel Del andre Drenge, der ogsaa havde købt sig Frugt, som de stod og gnavede af, mens de betragtede alle de smukke unge Frøkener, der trippede forbi for at handle.

Paa én Gang hørte han dem hviske: „Der kommer hun! der kommer hun!" — og frem mellem Boderne skred den skønneste unge Frøken.

Hun var klædt i en rød Silkekjole og et grønt Fløjlsliv med Sølvbroderier, og paa Hovedet havde hun et sort Slør; og i Haanden bar hun en stor Vifte med Sølvpailletter, som hun hele Tiden viftede sig med.

Men var hendes Klæder smukke, saa var hun dog selv endnu meget smukkere, og hun skred

frem som en Dronning og smilte og hilste til alle Sider.

„Hvad siger Du om hende?“ spurgte Svends Sidemand og puffede til ham. „Har Du nogensinde før set noget saa dejligt? Vi kalder hende ogsaa for Kronjuvelen, for hun har ikke sin Lige. Men saadan en Stakkel som Du eller jeg vil aldrig faa saa meget som Æren af at binde hendes Skobaand.“

„Vi faar vel se!“ tænkte Svend, og just som den smukke Frøken gik tæt forbi ham, faldt han paa Knæ og raabte:

„Min Frøken, min Frøken! der er Støv paa Deres Sko!“ Og inden hun kunde svare, havde han allerede Skobørsten fremme og begyndte at blanke hendes ene Sko.

Hun løftede Kjolen en Smule op og stak først den ene Sko frem og saa den anden, og da hun saa', hvor skinnende blanke de blev, saa smilte hun saa mildt og klappede Svend paa Skuldrene.

„Du er en rigtig rar Dreng!“ sagde hun. „Og saa blanke Du gør mine Sko!“ og saa gik hun videre.

„Ser Du!“ sagde Svend til sin Sidemand. „Jeg fik ikke blot Lov til at binde hendes Skobaand, men ogsaa til at pudse hendes Sko, og hun klappede mig paa Skuldrene og sagde, at jeg var en rar Dreng.“

„Naa ja“, svarede den Anden. „Du har ligget for hendes Fødder i Gadesnavset, men Du

bliver nok fri for at sidde ved hendes Side som hendes Brudgom. Det kommer Du aldrig til!"

„Det forlanger jeg heller ikke", svarede Svend. „Tror Du, at den, som bærer sølvbroderet Fløjl og har hele Byens Øjne efter sig, er saa videre let at vinde? En saadan Kronjuvel ønsker man sig ikke, men dejlig var hun at se paa! Hendes Øjenvipper kastede Skygge paa min Haand, og aldrig har jeg set saa smukke Øjenbryn og saa hvide Tænder. De saa' ud, som om de kunde bide Hovedet af et Søm!"

Og saa gik Svend.

Da han havde været et Døgn i Byen, vilde han videre frem i Verden og begav sig ud ad Landevejen, og saa kom han til et Værtshus. Der gik han ind og bad om at faa en Skaal Tykmælk, for han var tørstig efter den lange Vandring.

Man anviste ham Plads ved Døren, og mens han sad og ventede paa Mælken, saa' han sig om.

Udenfor paa Landevejen stod seks Vogne forspændte med Stude, og over Vognene var der bredt Huder, hvorunder man kunde se, at der var opstillet lange Rækker af Sække.

„Hvem tilhører alle disse Vogne?" spurgte Svend Evigglad Drengen, som kom med Mælk.

„De tilhører Hr. Nabob", svarede Drengen. „Og Hr. Nabob sidder selv til Højbords deroppe og spiser Sødsuppe af en Sølvterrin."

Svend saa' op i Salen, og der sad virkelig Hr. Nabob selv.

Han var i hvide Bukser med Guldstriber og havde en rød Frakke paa med saa mange, mange Stjærneordener og Medailler, som han havde faaet for —, ja, der var nok Ingen, der vidste, hvad han havde faaet dem for.

Han spiste rød Sødsuppe med Katrineblommer saa store som smaa Rotter og drak Vin til, men han saa' ud, som om han havde slugt den bitreste Medicin. Hans Ansigt var grønblegt, hans Kinder indfaldne, og hans Øjne saa'- ud, som om En netop havde sagt ham noget ubehageligt.

Svend Evigglad sad og søbede den sure Mælk i sig med en Træske, og for hver Mundfuld, han slugte, saa klappede han sig paa Maven og sagde: „Aa, det var dog mærkværdigt! — Aa, det var dog mærkværdigt!"

Da saa' Hr. Nabob op fra sin Sødsuppe, stirrede paa Svend Evigglad og spurgte:

„Hvad er det, som er saa mærkværdigt?"

„Aa, det er bare dét, at jeg aldrig i mit Liv har faaet noget saa surt og godt som denne Mælk!"

„Vil Du ikke hellere ha' min Sødsuppe med Blommer?" spurgte Nabob.

„Nej — aa nej!" svarede Svend. „For spiser man Noget, som er for surt, saa kan man længes efter noget sødt; men spiser man Noget, som er for sødt, saa fortryder man, at man fik det i sig."

„Du er ikke dum, Du“, sagde Nabob.

Da de havde spist og rejste sig, gav de hver en Drikkeskilling til Opvarteren. Nabob gav ham en meget lille Kobbermønt, og Svend Evigglad gav ham en, som var noget større.

„Du er rig, Du“, sagde Nabob, han stod og gloede paa Svend.

„Nej, men efter den sure Mælk kunde jeg ikke holde ud at se et saa surt Ansigt, som Opvarteren viste Dig“, svarede Svend.

Efter Middagen satte de sig begge ud i Værtshusets Have.

Hr. Nabob lod bære ud til sig alle Slags Flasker med gode og stærke Drikkevarer, sort Kaffe og Tobak, og saa strakte han sine Ben i de hvide Bukser med Guldstriberne ud paa en Stol foran sig og gjorde sig parat til at nyde Livet. Men den ene Drik var ham for stærk, den anden for svag, og Kaffen havde en simpel Bismag, som gjorde ham ganske grøn i Ansigtet af Ærgrelse. Tobakken var heller ikke af den Sort, som han syntes om, — kort sagt, Alt var ham utilpas, og han kommanderede og raabte paa Opvarterne, saa de fløj som forskræmte Høns frem og tilbage mellem Buksbomhækkene.

Svend Evigglad havde slaaet sig ned i en Krog, hvor Buskene stod fulde af hvide Jasminer, og et Lindetræ skyggede over hans Hoved. Han havde bestilt sig et Krus Øl og tændt sin lille Pibe, og nu sad han med Albuerne støttede mod Bordet og

saa' op gennem Løvet mod den blaa Sommerhimmel, og han følte sig saa glad og lykkelig, at han gav sig til at le himmelhøjt.

Det hørte Nabob, som sad mellem sine Flasker, og saa sendte han en Opvarter hen til Svend og lod ham spørge, om det var af ham, han sad og lo, for det vilde han ikke taale.

„Hils Hr. Nabob", svarede Svend, „og sig, at jeg synes slet ikke, han er morsom."

En Stund efter begyndte Svend igen at le. Solen skinnede saa fornøjet, og Himlen var saa blaa, saa han kunde umulig lade være.

„Hvad ler dog den Mand af?" skreg Nabob. „Gaa hen og spørg ham, hvad han ler af. Det piner mig."

Da Opvarteren kom hen til Svend med Hr. Nabobs Hilsen, saa svarede Svend:

„Hils Hr. Nabob og sig, at jeg ler af Ingenting."

Med det Svar maatte den rige Mand lade sig nøje. Men en Stund efter havde Svend ganske glemt sin sure Nabo og begyndte igen at le, saa det klukkede i ham.

„Jeg holder det ikke ud! jeg holder det ikke ud!" skreg Nabob. „Gaa hen og sig til den Mand, at han plager mig. Han skal faa en Daler, hvis han bare vil holde op med at le."

Da Opvarteren kom med denne Hilsen, blev Svend Evigglad vred. Han kastede Daleren hen ad Bordet, saa den sang.

„Kan man ikke faa Lov at sidde og le i Fred, saa vil jeg ikke være her", sagde han. „Nu gaar jeg min Vej! Landevejen er til for Alle!"

Og saa gik han med lange Skridt ud ad Porten.

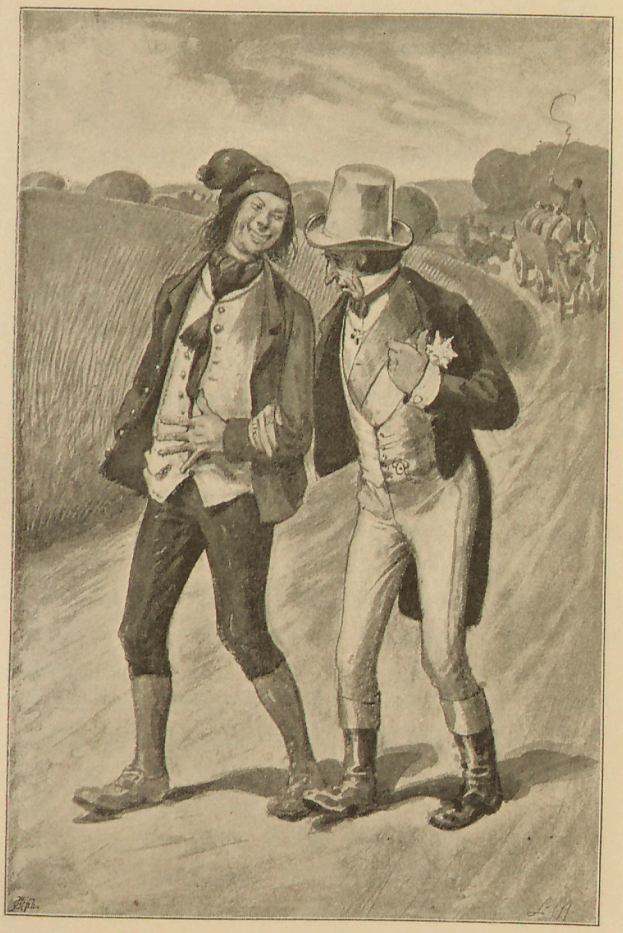
Det var en varm Dag, og da han havde gaaet en Stund, hørte han et vældigt Bulder bag ved sig paa Landevejen.

Det var Hr. Nabob, som kom kørende i sin forgyldte Karet og bag ved ham de seks Vogne med Sækkene, hvori han havde sine Penge.

Da Nabob fik Øje paa Svend, begyndte han at vinke ad ham, og saa lod han Vognen holde og spurgte Svend, om han ikke havde Lyst at køre med ham.

Nej, det havde Svend slet ikke. Paa en saa smuk Dag vilde han meget hellere gaa ved Vejkanten og lugte til de nyslaaede Hømarker og høre Lærkerne synge end sidde inde i en muggen Karet med en gammel Herre, som lugtede af Vin og Mad. Det sagde han ogsaa rent ud, og Hr. Nabob smilede med et surt Smil.

Men pludselig fik den rige Mand en Idé. Han begyndte at skælde og smælde paa Kusken, at han skulde holde stille, skønt Vognen allerede holdt saa stille som en Ligvogn. Men da han var færdig med at give Kusken Grovheder og med stor Forsigtighed havde aabnet Vogndøren, lod han Tjeneren hjælpe sig ned og spurgte saa Svend i en rigtig høflig Tone, om han tillod, at han fulgte

„Min lille Ven, jeg har stor Lyst til at gøre dit nærmere Bekendtskab".

ham et Stykke henad Landevejen, og om han maatte have den Ære at støtte sig paa hans Arm.

„Hjærtelig gerne", svarede Svend, som slet ikke kunde begribe, hvad dette skulde betyde.

Nabob gav Ordre til, at hans Vogn skulde køre i Forvejen og vente ham ved Skovbrynet, og saa gik han langsomt henad Vejen med den ene Arm under Svends og med den anden Haand støttende sig til sin Mahognistok med det forgyldte Krykkehaandtag.

„Min lille Ven", begyndte Nabob. „Jeg har stor Lyst til at gøre Dit nærmere Bekendtskab."

„Værsaaartig", svarede Svend. „Det er snart gjort."

Nabob fæstede sine grønne Øjne paa ham.

„Jeg undrer mig!" mumlede han. „Jeg undrer mig! — Jeg har i hele mit Liv aldrig set Din Lige!"

„Det var løjerligt", svarede Svend. „Jeg troede ellers, at jeg var af dem, som der gaar tretten paa Dusinet af".

„Hm!" sagde Nabob. „Jeg saa' Dig først, da jeg sad bag mine grønne Silkegardiner, og Du stod ved Porten og saa' paa mit Hus. Du var ikke misundelig, Du!"

„Nej, hvordan skulde jeg kunne være det?" svarede Svend. „Du har Besværet og Omkostningerne ved Huset, og jeg havde bare Fornøjelse af at se paa det, saa hvem af os der er den Lykkeligste er jo let at forstaa."

„Jeg fik Sødsuppe med Katrineblommer, og Du spiste sur Mælk med Træske“, sagde Nabob, „og Du vilde ikke bytte med mig.“

„Nej, eftersom det ikke smagte Dig“, svarede Svend, „saa behøvede jeg vel ikke at misunde Dig.“

„Og dér sad jeg mellem alle mine Flasker“, sagde Nabob med dirrende Stemme, „gule Flasker, grønne Flasker, sort, stærk Kaffe og tykke Cigarer, og jeg væmmedes ved det. Og endnu mere væmmedes jeg, da jeg hørte Dig le, som Du sad dér med Dit Ølglas og Din Kridtpibe under Lindetræet. Jeg blev for første Gang i mit Liv saa misundelig, saa misundelig, saa det formelig værkede i Brystet paa mig.“

„Ser Du, Svend — jeg maa jo nok sige Svend? — ja, ser Du, Svend! jeg har Alt, hvad et Menneske kan ønske sig i hele Verden, og jeg er aldrig glad. Jeg har Gaarde og Huse, Skove og Marker, Tjenere og Heste og uhyggelig mange Penge, og jeg føler det saa tomt i mig som i en Sæk. Naar jeg rejser, maa jeg altid tage alle mine Penge med, og saa kører jeg i min Guldkaret med de seks Vogne med Stude for og fulde af Penge efter mig. Og naar jeg hører alle Vognene rumle der bagved, saa befinder jeg mig saa ilde, at det formelig rumler i Maven paa mig. Alt hvad man kan faa for Penge, kan jeg skaffe mig, og jeg véd, at man kan faa Alt for Penge, men da Du, som er saa fattig, ikke vilde holde op at le for en hel Rigsdaler — tænk dog, en Sølvrigsdaler! — ja,

saa blev jeg saa underlig til Mode, og jeg kom til at tænke: „Findes der virkelig Noget, som man ikke kan faa for Penge?“

„Kan Du købe Solskin for Penge?“ spurgte Svend. „Kan Du købe Dit Helbred for Penge? Kan Du købe godt Humør for Penge?“

„Det er det! det er det!“ sagde Nabob og viste alle sine forlorne Tænder. „Godt Humør! det er det, som Du har, og det er det, som jeg vil og maa have en Del af.“

„Og hvad vilde Du give mig derfor?“ spurgte Svend og lo.

„Du skal faa Hundrede Rigsdaler — Tusinde Rigsdaler! — Du skal faa en af mine Vogne med Studene for fuld af Penge!“

„Det er ikke nok!“ sagde Svend, „det et en daarlig Betaling, Du byder“.

„Naa, saa tag tre af Vognene“, sagde Nabob med et Suk. „Tre Vogne med Stude for og fulde af Penge for en Smule godt Humør!“

„Daarligt betalt — daarligt betalt!“ svarede Svend.

„Saa tag fire — fem“, stønnede Nabob. „Jeg maa have dit gode Humør, hvad det saa skal koste!“

De var nu komne til Skovbrynet, og dér holdt Guldkareten og de seks Vogne med Penge og ventede.

„Lille, rare, gode Svend Evigglad“, sagde Nabob. „Alle seks Vogne med Penge, min Guldkaret og de Slyngler til Kusk og Tjener — Alt skal Du faa

— Alt — Alt! — Min rare, lille Svend! lad mig faa Dit gode Humør!"

„Nej, jeg kan ikke!" sagde Svend. „Jeg kan virkelig ikke! — Denne Væmmelse ved Guds Gaver og denne Rumlen i Maven, naar jeg hørte Pengevognene — det kunde jeg aldrig i Livet holde ud! — — Men se, hvor snavset Du er bleven paa Dine fine Blanklæderssko af at gaa paa Landevejen. Sæt Foden op paa en Sten, saa skal jeg børste dem".

Og saa satte Nabob sine Fødder, først den ene og saa den anden, op paa en Sten, og Svend børstede dem skinnende blanke.

„Hvad har jeg at betale?" spurgte Nabob og tog med rystende Hænder efter sin Pengepung.

„Ingenting! — det koster Ingenting!" svarede Svend. „Rige Folk har ikke Raad til saadanne Bagateller".

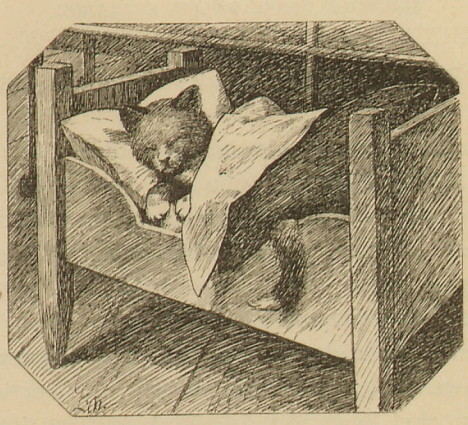
„Saa sig mig da blot Et, inden Du gaar", sagde Nabob. Hans gule Ansigt var bleven endnu gulere. „Sig mig blot én Ting, lille Svend! Hvad er det egenlig, Du er saa glad for?"

„Hvorfor jeg er saa glad?" sagde Svend og lo. „Fordi jeg er til, kan Du vel begribe!"

Og saa svang han sig over Gærdet og vinkede med sin røde Hue og forsvandt som et Jordbær i Skoven.

Men Nabob blev staaende ved Vognene med sin aabne Pengepung i Haanden.

„Han gik!" sagde han flov. — „Tænk! han gik!"

Hvordan Misse faldt i Unaade.

En Historie for smaa Børn.

Der var en Gang en lille Pige, som kun havde én Dukke. Den hed Kleopatra og havde engang været en stor Skønhed. Nu var dens Skønhed gaaet al Verdens Gang, og Kleopatra var skrækkelig.

Der var gaaet Hul paa hendes veludstoppede Krop, al Indmaden var flydt ud, og Kleopatra var ganske tom indvendig. Det sorte Haar var gaaet løst og hang kun fast paa ét Sted ved en Lap med Gummi. Øjnene, som før kunde aabne og lukke sig, uden at man rørte ved dem, hang nu ud af Hovedet som kogte Ærter paa to tykke Traade.

Jo, hun var slem! —

Lille Mimmi, — saadan hed den lille Pige, som

havde Dukken, — kunde ikke holde ud at se paa hende.

Hun viklede hende ind i et uldent Tørklæde og lagde hende øverst oppe paa en Hylde i Garderoben, hvor Kleopatra kunde glemmes i Mørket.

Men Mimmi havde Dukkesengen tilbage, og den var yndig!

Der var lyserøde Silkemadrasser i den, stoppede med vellugtende Bomuld, og Lagner med Mellemværk og stort broderet Navn. Det var en bred og blød Seng, og den stod nu tom.

Saa en Aften kom Mimmis Fader hjem fra Byen.

„Nu skal Du bare se," sagde han til hende, „jeg har Noget til Dig, som Du kan lægge i Din Dukkeseng."

„Aah! en ny Kleopatra!" raabte Mimmi, „kan hun ogsaa skrige, naar man trykker hende paa Maven?"

„Ja, hør nu!" sagde Faderen og trykkede forsigtigt Haanden imod sin Brystlomme.

„Miaw!" sagde en lille svag Stemme.

„Det var noget levende!" raabte Mimmi, „noget rigtigt levende! Er det et lille Barn?"

Faderen stak Haanden ind under sin Frakke og tog Noget frem, som han lagde foran Mimmi paa Bordet.

Det var en lille Kattekilling, ikke mange Dage gammel.

Den var mørkegraa som lækkert graat Fløjl,

men havde en rosenrød Snude, som en lille Rosenknop, og paa den yderste Spids af Halen en lille hvid Plet, som om Nogen havde spildt Fløde paa den.

Endnu kunde den slet ikke staa paa Benene, men laa paa Maven med alle fire Ben udstrakte, som om den svømmede. Poterne var saa silkebløde som det allerfineste Blomsterdun og laa hjælpeløse paa det blanke Mahognibord.

Den havde først Dagen forud faaet Øjnene op for denne Verdens Mærkværdigheder, og de store, lysegrønne Øjne med de smalle Pupiller stirrede stift, medens den lille rosenrøde Mund med de smaa bitte, spidse, hvide Tænder aabnede sig til et bedrøveligt „Miaw, Miaw!“ Det var, som om den sagde:

„Jeg er altfor lille, og Verden er altfor stor.“

„Aa, den yndige, velsignede, henrivende Missemand!“ raabte Mimmi og tog den op og krammede den.

„Tag Dig iagt,“ sagde Faderen, „Du kvæler den. Du maa tage lige saa forsigtigt paa den, som paa en Blomst.

„Ja, nu er det Din,“ fortsatte han, „plej den nu godt og opdrag den til at blive en god og ærlig Kat.“

Mimmi havde den helt oppe i Ansigtet og kyssede og klappede den.

„Aa Misse, Misse!“ sagde hun, aldeles opløst

af Rørelse, „lille elskede, henrivende, lille Missemand!“

Saa skulde den jo forsøge at drikke, og Mimmi hentede Mælk i en flad Kop og stak dens lille Næse ned i den. Først forstod den det slet ikke, men puttede hele Ansigtet ned i Mælken og fnøs, — men saa fik den et Par Draaber Mælk paa Knurhaarene og slikkede paa dem, og nu skød den lille Tunge frem som et Rosenblad og begyndte at slikke Mælken.

Da den saa var mæt, skulde den jo gaa i Seng.

„Ja nu skal Du klædes af!“ sagde Mimmi. — „Men det er jo sandt, Du beholder altid Pelsen paa!“ og saa bar hun den hen til Dukkesengen, slog det gule Sengetæppe op og lagde den saa blødt mellem de broderede Puder. Der krøb den sammen som et lille Barn, og Mimmi sang en Vuggevise for den, til den sov.

Om Natten satte Mimmi Misses Seng ved Siden af sin egen.

Hun kunde næsten ikke sove, fordi hun hele Tiden syntes, at hun skulde passe paa det lille Væsen, som sov ved hendes Side, og én Gang om Natten vaagnede hun ved dens „Miaw — Miaw“ og sprang op og hentede Mælk til den.

I de første Dage sov Misse meget, ligesom alle nyfødte Børn, men saa begyndte der at komme mere Liv i den. Den strakte Halsen, rørte Benene hurtigere, drejede Hovedet og saa' forundret paa

al Ting, og pludselig en Dag gjorde den et Hop, det yndigste, mest gratiøse lille Hop med Forpoterne i Vejret.

„Mor, Mor!“ raabte Mimmi, „Misse kan gaa!“

Da den mærkede, at den kunde røre Benene, kom der rigtignok Fart i den. Den gik sjælden lige hen ad et Gulv, den sprang og dansede, hoppede og legede, henrykt over at kunne bevæge sig, hvorhen den vilde.

Tidlig om Morgenen, saa snart det begyndte at blive lyst, vaagnede Mimmi ved, at Misse stod paa hendes Bryst og legede med Spidsen af hendes Fletning, som laa paa Sengetæppet, og saa' paa hende med sine grønne Øjne. Det var, som om den sagde: „Staa op, lille Mimmi! nu vil jeg ikke sove, nu vil jeg lege.“

Mimmi var søvnig og kunde ikke faa Øjnene op, men med lukkede Øjne laa hun og legede med Misse, idet hun trak sin Fletning frem og tilbage over Tæppet og lod den springe efter den.

Saa fo'r den med et Bums ned paa Gulvet og op i Vinduet for at snappe efter Fluerne, og saa stod den igen paa Mimmis Bryst og bad hende om at staa op.

Om Morgenen kunde det være lidt anstrængende, men om Dagen kunde Mimmi aldrig blive træt af at lege med Misse.

Naar hun skulde læse paa sine Lektier, maatte hun gaa ind i et andet Værelse, for ellers fulgte hun med spændt Interesse enhver af Misses Be-

vægelser og fandt dem meget, meget mere underholdende end den tyske Grammatik eller Europas Geografi, som hun sad og masede med. Men naar Fritimerne om Eftermiddagen kom og i Ferierne — ja, saa var Mimmi og Misse uadskillelige! Fra Morgen til Aften var de sammen, i Værelserne, i Gaarden og i Haven.

Lydig kan man ikke sige, at Misse var. Den syntes egenlig aldrig at kunne opfatte en Befaling, men den havde tusinde Indfald, hvormed den overraskede Mimmi. Den var altid i Forvejen og ligesom kaldte paa hende med sine Spring.

Intet kunde være mere fortryllende end dens Bevægelser, naar den hoppede efter et Nøgle Garn eller en Stump Papir i et Seglgarnsbaand, som Mimmi lod danse foran den. Snart stod den paa Bagbenene og daskede med Forpoterne, snart sprang den rundt i vild Fart. Dens lille Hals var saa blød og krum, dens Poter saa elastiske og dens fine Ben saa bøjelige, og den gjorde altid dobbelt saa mange Spring, som den behøvede. Og naar den midt under Legen fik Øje paa den hvide Plet paa Spidsen af sin Hale, saa blev den staaende, forvirret, bedaaret, glemte baade Mimmi og Garnnøglet og bestemte sig til med et voldsomt Spring — koste hvad det vilde! — at naa det lysende Maal. Men medens den snurrede omkring, bøjede Halen sig bort og forsvandt, og Misse glemte den øjeblikkelig for en Flue paa Væggen eller en Papirslap paa Gulvet, og Jagten begyndte paany.

For hver Dag blev Misse mere indtagende og gratiøs.

Nogen Nytte kan man just ikke sige, at den gjorde, men den forstyrrede lille Mimmi i Alt, hvad hun foretog sig, paa den mest uimodstaaelige Maade. Naar Mimmi sad og syede, saa puffede den til hendes Sykurv. Det vil sige, den kastede Boldt med alle Garnrullerne, snoede sig fast i Traaddukkerne og endte med at slaa Kolbøtte i det hele og komme op med Kurven paa Hovedet.

Naar hun skrev, gik den sagte, sagte listende over hendes Papir og slettede Alting ud med sine bløde Poter, og naar hun spillede, sprang den op paa Klaveret og dansede over Tangenterne til sin egen Kattemusik, saa Mimmi maatte opgive alle Fingerøvelserne. Men det endte altid med, at hun greb den med begge Hænder, lagde den paa Ryggen med alle fire Poter i Vejret, krammede og kyssede den: „Aa, Du allerkæreste, elskede, bedaarende Misse-Lille!“ sagde Mimmi og var lige ved at kvæle den med Kys.–

En Eftermiddag kom Mimmi ud i Haven. Hun havde en Stund forgæves ledt efter Misse. Men — der henne under en Stikkelsbærbusk — hvad var det, der lyste saadan? to gule, skinnende Ædelstene stod urørlige og glødede under Grenene.

Der laa Misse. Den havde løftet Halsen og rakte den frem i en stram Bøjning. Benene var

stive med udstrakte Klør, og Halen slog, med smaa Ophold, i vrede, haarde Kast mod Grusgangen.

Misse var i Oprør. Misse havde set en Rotte.

„Men Misse!“ udbrød Mimmi. „Du er jo et Rovdyr! — Du er jo en Tiger!“

Saa slukkedes paa én Gang Misses Øjne som et Lys, Halsen bøjede sig blød og lækker ned mod Brystet og Kløerne forsvandt. Den snurrede ganske sagte og lod sig klø i Hovedet.

Da hændte det en Dag, at Mimmi skulde have Kaffefremmede.

Hun havde indbudt tre smaa Veninder, og i Vindusfordybningen i Spisestuen havde hun dækket det nydeligste Bord.

Det var belagt med Frynsedug, hvorpaa der stod fire Par smaa forgyldte Kopper, Kaffekande, Sukkerskaal og Flødekande, og i to smaa Sølvkurve ved Siden af var der Smørkranse og Mandelkager.

Hvert Øjeblik kunde de Fremmede komme, og Mimmi gik blot ud for at hente en Buket duftende Ærteblomster, som skulde stilles paa Bordet.

Men da hun ti Minutter efter kommer ind igen — hvad ser hun da! Flødekanden er væltet og en fed, gul Bæk flyder ud over det fine Bord. Et Par af Kopperne er ogsaa faldne omkuld, og fra Dugen drypper det ned paa Gulvet.

Men Fløden er borte! Ikke en Draabe er der tilbage i Kanden. Mimmi var lige ved at give sig

til at græde. Hvordan kunde dette være gaaet til? Ikke et Menneske havde været inde i Stuen.

Da faar hun Øje paa Misse, som ligger i Vindueskarmen. Den laa sammenkrøbet som en blød graa Pude, med Hovedet langt nede mellem Skuldrene og blinkede med Øjnene, som om Solen generede den.

„Misse!“ sagde Mimmi meget alvorligt, „hvem har drukket Fløden?“

„Lad os tale om noget andet,“ sagde Misse og saa' ud paa Gaden.

„Misse — hvem — har — drukket — Fløden?“ spurgte Mimmi igen. Denne Gang var hendes Stemme skrækkelig at høre.

„Hvor kan jeg vide det? hvor kan jeg vide det?“ svarede Misse og saa' saa uskyldig ud som et nyfødt Barn.

„Det skulde vel ikke tilfældigvis være Dig?“ spurgte Mimmi, hun holdt nu sit Ansigt som noget frygtelig Stort lige op i Misses lille Ansigt.

„Det skulde vel ikke til—fæl—dig—vis være Dig?“

„Det kan jeg aldrig tro“, svarede Misse og skyndte sig at slikke de sidste Draaber Fløde af Overskægget.

„Ja, saa Du er en lille Tyv, en lille Røver, en lille uforskammet, uartig Misse!“ raabte Mimmi.

„Hvilke Ord!“ sagde Misse. „Hvilke Ord af en dannet Pige, som gaar i Forberedelsesklasse!“

„Ja Du kan tro, det er Alvor og ikke Spøg,“

raabte Mimmi, „og det bliver til Smæk, og det paa Øjeblikket".

„De grace!" raabte Misse og sprang ned, saa let som en Kat. — Den havde i den sidste Tid ofte overværet Mimmis franske Timer.

„Nej, nej, ingen Pardon," raabte Mimmi. „Et —to—tre—fire Smæk paa Næsen! og gør Du det en Gang til, bliver det til rigtig Bastonade."

Misse peb, som om den var bleven slaaet halvt ihjel, og dog var det blot et Par smaa ubetydelige Smæk, den havde faaet. Den var fornærmet hele Aftenen, og naar de smaa Piger, som var indbudte, vilde lege med den og prøvede baade med Papirslapper og Garnnøgler, saa laa den aldeles ligegyldig stille og saa' saa dum og urørlig ud, som om den aldrig i sit Liv havde kunnet lege.

„Aa nej! man skal dog ikke have slaaet mig for Ingenting," snurrede den for sig selv. „Hoppe og danse og gøre alle mine pæne Kunster for dem, som ikke paaskønner det, men giver mig Klø — nej Tak!" og den var ganske uimodtagelig for alle Invitationer.

Den næste Dag var det jo godt igen, og Mimmi havde en lille Samtale med Misse.

„Du gør det aldrig mere, Misse-Lille!" sagde hun og holdt den op under sin Hage, „og Du vil altid være min søde, artige, lille Misse."

„Miaw!" sagde Misse og vendte Poterne koket

i Vejret. „Miaw!“ og det vilde sige det samme som: „Det kan Du gi' Dig Katten paa!“

Og saa var Misse igen en Tid det Sødeste, som fandtes paa Jorden.

Men hvad sker!

En Morgen, da Mimmi sidder ved de aabne Havedøre og syr, kommer Misse med hurtige Skridt ind ad Døren. Den skynder sig over Gulvet med bøjet Hoved og kiler, saa langt den kan, ind under Skabet, hvor den bliver liggende.

„Misse!“ siger Mimmi blidt.

Ikke en Lyd fra Skabet.

„Hvad er der i Vejen, Misse?“ gentager Mimmi.

Hun kalder og befaler, men alt forgæves.

Saa rejser Mimmi sig og gaar hen og kigger ind under Skabet.

Der ligger Misse ubevægelig med bortvendt Ansigt som et Billede af den onde Samvittighed.

„Hvad har Du gjort?“ spørger Mimmi alvorligt.

Misse ser styg ud og vender Hovedet bort, — der er Blod om Munden paa den, levende, rødt Blod.

„Har Du myrdet?“ spørger Mimmi, „har Misse taget Livet af Nogen?“

Misse drejer Hovedet. Dens Øjne er kulsorte og ser onde ud. Den slikker sig om Munden, og der er Blod paa dens Tunge.

„Misse!“ raaber Mimmi forfærdet, „der er Blod paa Din Tunge!“

Misse smækker med Munden.

„Rotteblod, simpelt Rotteblod,“ fnyser den i Overskægget.

„Aa, Misse! at jeg skulde se Dig som en Morder!“ siger Mimmi med Taarer i Øjnene.

Misse stirrer forhærdet og ligegyldig ud mellem Benene paa Skabet.

„Ja, lig Du dér og tænk paa Dine Synder,“ siger Mimmi og sætter sig igen til at sy. „Vi bliver ikke gode Venner, før Misse har bedt mig rigtig angrende om Forladelse.“

Og saa sad Mimmi og syede og ventede paa, at Misse skulde komme og ydmyge sig.

Det varede én Time, det varede to Timer, og tilsidst begyndte Mimmi at glemme Misse.

Saa mærkede hun Noget, som puslede ved hendes ene Sko. Der var Nogen, der trak sagte i hendes Forklædebaand, og vips! — noget Blødt hoppede op i Nakken paa hende, og ud over hendes venstre Skulder kom Misse sagte listende, stak sit lille Hoved frem under hendes Næse og sagde: „Tit—tit!“

„Ja, det kan nu være meget godt.“ sagde Mimmi. „Men er Du nu ogsaa god, Mis? Angrer Du rigtig inderlig, hvad Du har gjort?“

Naa, hvor gjorde Mis sig da sød! Den vred og drejede sig og sagde: „Miaw, Miaw, jeg skal aldrig gøre det mere!“ Den var saa blød i Ryg-

gen og saa krum i Poterne og satte de sødeste smaa Ansigter op og hoppede frem og tilbage over Mimmis Knæ, til hendes Hjerte smæltede og, hun igen tog den op i sine Arme.

„Stakkels lille Misse! vil Du være min lille Ven?“ sagde hun. Saa lo Misse og viste sine smaa hvide Tænder.

„Ja, saa skal Alt være glemt,“ sagde Mimmi, „men tag Dig iagt for én Ting. Rør aldrig Pippi! Pippi er min Hjertefugl og sidder i sit lille Bur og synger som en lille Engel; hvis Misse rører Pippi, ja bare forskrækker Pippi, saa er det forbi med mit og Misses Venskab.“

Misse lagde Hovedet paa Skraa og kiggede op mod Buret med Kanariefuglen, som hang over Mimmis Sybord ved Vinduet.

Den tittede længe derop, som om den aldrig havde set det før.

„Ja, dér hænger den,“ sagde Mimmi, „men det kommer ikke Misse ved. Misse skal lade, som om den slet ikke eksisterede.“

Og Misse saa' ud gennem Vinduet paa Folk, der gik forbi paa Gaden, og lod til slet ikke at tænke paa Kanariefuglen, der sang af fuld Hals.

Men et Par Dage efter var Misse alene hjemme.

Mimmi var gaaet ud for at besøge en af sine smaa Veninder, og hendes Forældre var ogsaa ude.

Misse laa i Vinduet i Solskinnet og stirrede

med opstrakt Hoved paa Kanariefuglen, som sad og sang i Buret.

„Hvad skriger Du for?“ spurgte Misse.

„Jeg skriger ikke,“ svarede Kanariefuglen, „jeg øver mig paa mine Sangétuder.“

„Uf, hvor de er væmmelige!“ sagde Misse. „Hold Din Mund, Dit lille Spektakel!“

Men det brød Pippi sig slet ikke om.

„Jeg har Lov at synge, naar jeg vil,“ kvidrede den, „jeg er skabt for at synge.“

„Men jeg er ikke skabt for at høre paa Dit Skraal! Hold Mund, siger jeg!“

Pippi blev helt bange og sang kun med halv Stemme.

Misse sad stadig med opstrakt Hoved og saa paa den.

„Jeg kunde have Lyst til at se Dig lidt nærmere efter, Dit lille Asen!“ sagde Misse og gjorde sig parat til et stort Hop.

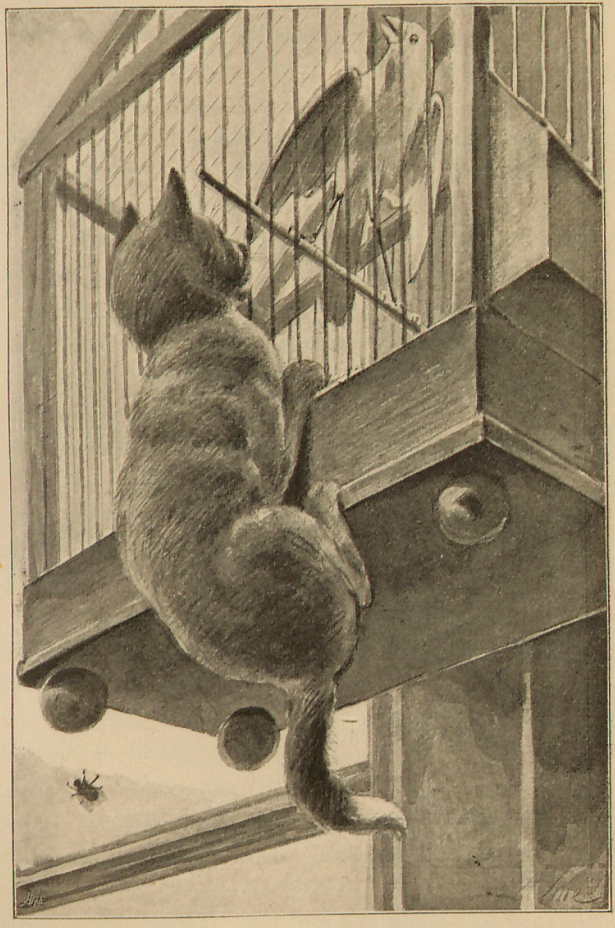
„Nej — nej — nej!“ peb Pippi og flygtede op paa den inderste Pind i Buret.

„Mon jeg dog ikke skulde — forsøge — et Hop!“ Og i det samme var Misse oppe paa den nærmeste Blomsterpotte, og med endnu et Hop hang den paa Brædtet udenfor Pippis Bur.

Pippi var lige ved at dø af Skræk.

Misses store, store Hoved med de store, lysende Øjne var lige ved Stængerne om Buret.

„Du maa ikke gøre mig bange,“ peb Pippi,

„Sikken Du skaber Dig!“ sagde Misse.

„Du ved godt, Du maa ikke. Jeg siger det til Mimmi, naar hun kommer hjem.“

Hi, hi! uh hvor Du er bange,“ hvæsede Misse. „Jeg vil bare gøre Dig en lille Visit. Jeg vil kigge ind og se, hvordan Du har det,“ og den lagde sin ene Pote paa Døren til Buret. Den løse Laas gav efter, og Døren gik op.

„Se, se!“ hviskede Misse. „Saa godt lukket!“ og den strakte sin ene bløde Pote ind i Buret.

Pippi blev grebet af den vildeste Angst. Den fo'r frem og tilbage mellem Stængerne, baskende forfærdet med Vingerne, og klamrede sig fast med sine smaa spinkle Klør.

„Sikken Du skaber Dig!“ sagde Misse. „Tror Du, det klæ'er Dig?“

„Gaa — gaa!“ skreg Pippi. „Aa — aa! — hvem vil frelse mig? Gaa — skrækkelige Tiger, gaa!“

„Naa, saa Du tror, jeg vil dræbe Dig,“ hvæsede Misse. „Naa, saa det tror Du, Dit elendige, lille Kræ!“

„Hjælp, Hjælp!“ skreg Pippi og hvirvlede helt vanvittigt rundt i Buret.

„Ja, kom saa skal jeg hjælpe Dig!“ sagde Misse og strakte den ene Pote frem. Den saa fæl ud, vild og ond med ildsprudende Øjne. Den havde glemt baade Mimmi og alle sine Løfter.

„Kom herhen, Din lille Skrighals, saa skal jeg hjælpe Dig,“ sagde den igen, og saa greb den lille Pippi og bed Hovedet af den.

Den spiste og gnavede, saa Ben og Fjer stod om Munden paa den, men da det hele var færdigt, ja, da sortnede det for Misses Øjne. Den lod sig falde saa let som en Boldt ned paa Gulvet, flygtede gennem den aabne Dør ud i Gaarden, ned ad Kældertrappen og gemte sig i Kulkælderen.

Da Mimmi kom hjem, var der saa underlig stille i Værelset.

„Pippi sover nok," tænkte hun og tændte Lampen.

Ja, saa fik hun rigtignok at se, hvad der var hændt.

Hele Vinduet og Gulvet var fuldt af gule Fjer, og der var Blodstænk i det tomme Bur.

Hun forstod straks det Hele, og hun gennemsøgte alle Værelserne for at finde Misse, men forgæves.

Først to Dage efter viste den sig, listende op af Kulkælderen, brødebetynget og kulsort af Kulstøv.

Den mærkede nok, at denne Gang hjalp det ikke at gøre sig lækker. Den gjorde sig flad. Den krøb paa Maven frem over Gulvet og slikkede Mimmis Sko. Men hun var ubevægelig.

„Den, som har dræbt min lille uskyldige Pippi og har haft dens Blod paa sin Tunge, maa aldrig — aldrig mere røre mig!" sagde hun og stødte Misse bort med Foden.

Den forsøgte at komme igen.

I en hel Uge tiggede den om igen at blive

Mimmis lille Ven og Missekat-Kamerat, men hun sagde: „Jeg tror Dig ikke og kommer aldrig til at tro Dig! Du er i Bund og Grund et Vilddyr! Gaa Din Vej!“

Saa løb Misse ned i Gaarden og blev Gaardkat. Den levede et vildt Liv med Jagt efter Rotter og Mus, hylede og tudede om Nætterne, forsømte sit Ydre og lugtede af Stald og Baggaard.

En Gang imellem naar Mimmi gik over Gaarden, saa hun den ligge snavset og tyk i en Krog, blinke livligt med Øjnene og slikke sig om Overskægget som en gammel ækel Kavaller, der har spist Rotter.

Prinsen, som fik Tavsheden til at tale.

Der var en Gang en Konge, som regerede over et stort og mægtigt Rige og over mange Skatte og Herligheder.

Men han havde kun én Søn, som skulde arve alt dette efter ham, og denne Prins var saa underlig. Han kunde ikke lide at høre Mennesker tale.

Naar Kongen tog ham med sig i Raadet, eller hvor Rigets Stænder var forsamlede, led den unge Prins som en Orm i en Myreture. Jo mere de talte og skændtes omkring ham, des mere ilde blev han til Mode, og han aandede ikke frit, før-

end Kongen rejste sig, og han kunde følge ham og gaa sin Vej.

Ved Hoffet snakkede jo ogsaa Alle — mest var det Pjank —, og Prinsen blev rød og bleg af Anstrængelse ved at høre paa det.

Værst var det dog, naar Nogen talte til ham selv. Der stod en Hofmand og bukkede og skrabede og gjorde sig saa behagelig og forklarede med mange velvalgte Ord, hvad han havde at sige, indtil Prinsen vendte sit sorgfulde Ansigt imod ham og spurgte:

„Hvorfor siger De egenlig alt det dér?"

Hvorfor? — Ja, det var ikke godt at svare paa. For det meste var der virkelig ingen Anledning dertil, men man maatte jo passiare.

Naar der blev lagt Planer for Fremtiden og taltes om Sager, som skulde udføres, hørte Prinsen tavs derpaa, og oftest endte han saa med at spørge: „Og siden?"

„Og siden? Siden? — Ja, siden er der nye Planer og nye Ting at gøre, og saa spurgte Prinsen igen: „Og siden?"

Nej, det var rigtignok ikke morsomt at omgaas den Prins, og der fandtes næppe i hele Kongeriget en Mand, der var saa ilde lidt som han.

Da det nu imidlertid ikke lykkedes ham at faa Andre til at lade være at tale, hørte han selv op med at tale; — det var jo altid Noget. Han talte mindre og mindre, og tilsidst sagde han ikke et Ord.

Naar Andre talte til ham, hørte han kun paa dem et Øjeblik, saa trak han Øjenbrynene i Vejret og strakte Haanden ud fra sig, og det betød: „Stille! Hold op!“ — Saa tav man og gik.

Kongen forsøgte at helbrede sin Søn for dette underlige Sygdomstilfælde og førte ham rundt fra det ene Sted til det andet, til Fornøjelser og til alvorlige Forretninger, paa Rejser og i Krig, men det blev ikke en Smule bedre, snarere værre.

Prinsen gik omkring som en levende Statue og saa' stum paa Alt med sine sørgmodige Øjne.

Da hændte det en Sommermorgen, at Prinsen kom ind til Kongen og sagde til ham, at han helst vilde rejse langt bort. Her var han Ingen til Glæde og sig selv til Plage, og nu vilde han drage ensom ud i Verden og forsøge, om han kunde lære at taale at høre Mennesker tale.

Kongen, som helt havde opgivet nogensinde at se sin Søn blive som et andet Menneske, gav ham ogsaa Lov til at rejse bort, men alene maatte han dog ikke rejse. Det passede sig ikke for en Prins.

Han fik et Følge af fem Svende, hvem Kongen gav de bedste Heste i Stalden, og en tidlig Sommermorgen, da alle Birke duftede, og alle Lærker sang, red Prinsen i Spidsen for de fem unge Riddere ud over Vindebroen.

Han selv red forrest paa sin sorte Hest. Han bar en sort Rustning og havde Visiret paa sin

Hjælm nedslaaet til Tegn paa, at han ikke vilde tale med Verden omkring sig.

De fem unge Riddere red paa brogede og hvide Heste og bar rige Dragter og skinnende Vaaben.

Oppe i Taarnet stod Kongen, og alle Hofdamerne stak Hovederne ud gennem Glughullerne og strakte Hals efter den Bortridende.

„Gudskelov," sagde de, „nu rider Tavsheden bort! Nu kan man faa Lov at snakke saa meget, man har Lyst."

Men ude paa den lange, hvide Landevej mellem de høje Rugagre red Prinsen frem paa sin sorte Hest med nedslaaet Visir, og langt bagefter ham fulgte hans fem muntre Svende.

Skøndt han var et godt Stykke foran dem, hørte han dog deres Hestes Trampen, og hvorledes de talte med hinanden og lo.

Det pinte ham forskrækkeligt, og da han var kommen en Mil fra Slottet, vendte han sin Hest, strakte Haanden ud og sagde:

„Fire kan være nok! Den femte rider hjem!"

Og saa maatte en af Ridderne vende sin Hest og ride tilbage til Slottet.

Nu hørte Prinsen kun fire Hestes Trampen og de fire Ridderes Samtale, som var bleven mere dæmpet, men det var ham dog altfor meget, og da han kom til den næste Milepæl, vendte han sig igen om og sagde:

„Tre kan være nok! Den fjerde rider hjem!"

Saadan gik det for hver Mil, indtil der tilsidst kun red én Ridder, stum som en Fisk, langt bagefter ham. Men da de var komne til den femte Milepæl, kunde Prinsen ikke længere holde det ud. Han tænkte bestandig paa den Ene, som red der bagved ham og fulgte ham som en Skygge, og han vendte sig paa sin Hest, strakte Haanden ud og sagde:

„Farvel! Vend hjem! Jeg rider alene!“

Da maatte ogsaa den femte Ridder vende tilbage, og Prinsen fortsatte Vejen alene.

Saa kom han til en stor Flod, som skummede frem ved Siden af Vejen. Den bruste og larmede, væltede sig i smaa Vandfald ned over Stenene og førte Tømmer og Træstammer med sig.

„Det var da et modbydeligt Bulder!“ tænkte Prinsen. „Det lyder, som naar de skændes i Stænderforsamlingen,“ og han strakte Haanden ud og raabte: „Stille! Hold op!“ Men det brød Floden sig ikke det Mindste om. Den stormede og brusede videre med vild Larm.

Da vendte Prinsen sin Hest og red ind paa en stor, grøn Eng. Der flød en lille klar Bæk med rislende Bølger, som plaskede og suste, hvor Prinsen red frem.

„Aa, hvilken Snakken! Hvilken Pludren!“ tænkte Prinsen. Det lyder ganske, som naar Hofdamerne sidder og knipler og hvisker og sladrer imens. Og han strakte sin Haand ud og raabte: „Hold op! Stille!“ Men Bækken lo kun ad det.

Den blev ved at risle og skvulpe, og Prinsen syntes, han hørte, hvordan alle Hofdamerne lo bag hans Ryg.

Det plagede og irriterede ham saaledes, at han sporede sin Hest og red tværs over den store grønne Eng ud imod en Skov, som han saa' paa den anden Side. Jo nærmere han kom denne Skov, des højere syntes Træerne ham, og da han var helt nær ved den, saa' han, hvorledes Skoven strakte sig tæt som en Mur ud til begge Sider.

Han red langsomt omkring for at finde en Vej eller Sti, som førte ind i den, men han fandt ingen. Træerne stod Side om Side, som Volden om en Fæstning, og under dem var et næsten uigennemtrængeligt Krat af Buske. Hæg og Hvidtjørn og Brombær med lange, piggede, grønne Ranker havde vævet sig saa tæt sammen, at ingen Hest kunde trænge derigennem.

Da steg Prinsen af Hesten, gav den et Smæk og sagde:

„Spring hjem, min gode Ganger. Jeg vandrer helst alene!" Og saa bøjede han sig ned og begyndte at bryde sig Vej ind i Skoven.

Det var ingen let Sag, thi Buskene slyngede deres Grene om hans Hals og Arme, og det lange Græs snoede sig om hans Ben. Skøndt han var klædt i Jærn med nedslaaet Visir, var det ham næsten umuligt at trænge igennem dette Vildnis, som helt omsluttede ham.

Men endelig var han naaet igennem Skovens Skanse og stod inde under de høje Trær.

Det var henimod Solnedgang, og mellem de slanke Stammer kastedes lange, røde Solstraaler paaskraa ind under de mørke Kroner. Først syntes Prinsen, at der var dødsstille, men saa hørte han, hvordan en sagte, vedholdende Susen gik igennem Træernes Toppe. Det lød næsten, som naar Havet bruser langt borte.

„Det faar vel en Ende!“ tænkte Prinsen. „Det piner mig!“ Men det hørte ikke op.

Bestandig lød den samme sørgmodige Susen som en lang Klage i Fyrretræernes Kroner.

Da gik Prinsen dybere ind i Skoven.

Efter som han kom længere ind, blev der færre Fyrretræer, og Løvtræerne begyndte; her lød Vindens Susen svagere og døde tilsidst helt hen.

Pludselig stod Prinsen ved en aaben lille Plads dybt inde i Skoven. Marken var dækket af kort, grønt Græs og fuldstændig gennemvævet af gule Blomster, der i den nedgaaende Sol lyste som Guld.

Hele Pladsen var omringet af Løvtræer og Buske, og midt paa den stod tre Linde i fuld Blomst. Deres Kroner var sammenflettede til en tæt Masse af Løv, og deres lange Grene slæbte endda i Græsset som brede Vifter. Millioner af Lindeblomster hang i gulgrønne Klaser fra Toppen til Rødderne, og under de lange Grene kunde man sidde som under et Tag.

Ved Siden af Linden stod der høje Rosenbuske med lyserøde Blomster lig to Piller foran Indgangen til den grønne Bolig.

Ikke en Fugl sang, ikke et Insekt summede, ikke det mindste Dyr rørte sig i Græsset. Solen var saa langt nede, at der kun laa et purpurfarvet Skær over Skoven.

Førend den sidste Straale sluktes, sank Prinsen ned paa Græsset under Lindene og sukkede:

„Her bor Tavsheden. Her vil jeg sove."

Og her sov Prinsen, dybt og godt som han ikke havde sovet i mange Aar i sin Silkeseng paa Slottet. Han sov uden at røre sig, uden at drømme.

Da han næste Morgen vaagnede, kunde han først ikke rigtig forstaa, hvor han var; men da det blev klart for ham, rejste han sig og saa' sig omkring. Alt var lige saa stille som Aftenen før. Oppe gennem det grønne, ubevægelige Løv saa' han en dybblaa Himmel, gennemtrængt af Sollyset. Ikke en Sky gled hen over den, ikke en Vind rørte sig. Det eneste, som gav nogen Lyd fra sig, var hans egne Trin eller hans Bevægelser, naar han kom til at strejfe Grenene, og da fo'r han sammen, som om et voldsomt Bulder havde saaret hans Øre. Lydløse hang de lange Lindegrene, lydløst blomstrede alle de vilde Roser, lydløst lyste de Tusinde gule Blomster i Græsset. Prinsen aandede dybt og længe.

„Her er godt for mig at være!" tænkte han.

Han forsøgte at røre sig saa lidt som muligt for ikke at forstyrre den Stilhed, som omgav ham, og i tre Dage og tre Nætter var han glad.

Men den fjerde Morgen begyndte han at blive urolig.

Ganske vist var alt omkring ham stadig lige tyst, men det forekom ham, som om han lyttede efter Noget.

„Hvad lytter jeg efter?“ tænkte han. „Her findes bestemt Nogen, som jeg lytter efter!“

„Jeg forstaar,“ tænkte han saa igen. „Her bor Tavsheden! Men hvor finder jeg den?“ — Og saa begyndte han at lede efter Tavsheden.

Han kiggede bag ved hvert eneste Træ, han bøjede hver eneste Busk til Side, men han kunde ikke finde den.

Han begyndte endog at raabe:

„Tavshed, hvor er Du?“

Men Tavsheden svarede kun med Tavshed.

Da blev Prinsen bedrøvet.

Han havde ikke Ro, hverken Nat eller Dag. Han følte bestandig, at Tavsheden gemte sig i Nærheden af ham, og førend han fandt den, var hans Hjærte ikke stille. Det slog med urolige, smærtelige Slag.

Han ledte ved Stjærnelys, i Maaneskinnet og i Sollyset; han ledte saa længe, til han havde gaaet sig dødtræt, men han kunde ikke finde Tavsheden. Den gemte sig saa godt.

Da hændte det en Middag, mens Solen stod

Dér sad Tavsheden sammenkrøben under Kvistene.

højt paa Himlen, og Alt omkring straalede i Lys, at Prinsen næsten uden at tænke derover bøjede to Buske til Side for at trænge dybere ind i Skoven, og se! — dér sad Tavsheden sammenkrøben under Kvistene.

Hun sad paa det grønne Græs og bar en Klædning af grønt Fløjl, indvævet med Solstraaler. Hun holdt sine fine, hvide Hænder foldede om sine Knæ, og fra de lange Ærmer faldt Kniplinger af Spindelvæv med glitrende Duggdraaber mellem Traadene ned om hendes Fingre. Paa Hovedet havde hun en lille Hue af Skygger og Sollys, og hun vendte sit hvide Ansigt op imod ham.

Hendes Øjne var blaaviolette som Violer, men Pupillerne var saa store, at Øjnene saa' ud, som om de var sorte.

Hun saa' med disse Øjne op paa Prinsen uden at blinke, uden at aande. Hun sad saa stille, som om hun var død, og dog havde Prinsen aldrig set noget saa levende.

„Aah, sidder Du her, Du lille Søde, og gemmer Dig!" sagde Prinsen ganske sagte, men han syntes selv, at hans Stemme lød som en Torden.

Hun svarede ikke et Ord.

Hun rørte sig ikke. Hun aandede ikke. Hendes Mund saa' ud, som om den lo. Men det gjorde den altid. Saadan blev hun siddende dødsstille og saa' paa ham med sine levende Øjne. Og Prinsen lod igen de grønne Grene slaa sammen over hendes Hoved.

Nu kunde han være rolig. Nu vidste han, hvor Tavsheden sad.

Saa snart han vaagnede om Morgenen, opsøgte han hende. Mange Gange om Dagen gik han til hende, og inden Solen gik ned, sagde han hende Godnat.

Hun sad altid ubevægelig paa samme Sted, med Hænderne foldede om Knæene, med Hovedet bøjet lidt tilbage, lydløst — og saa' op paa ham med sine levende Øjne.

„Nu er jeg lykkelig!" tænkte Prinsen, „nu ved jeg, hvor Tavsheden bor."

Men rolig var han ikke. Han grublede bestandig over, hvad Tavsheden mon sad og tænkte paa.

Naar han længe havde staaet og set paa hende, spurgte han nu og da:

„Hvad tænker Du paa, Du Sødeste?"

Men hun svarede ikke. Hun hverken aandede eller blinkede med Øjnene. Da blev Prinsen bedrøvet. Han saa' i hendes Øjne, at Ingen i Verden havde saadanne Tanker som hun, men aah! hvad tænkte hun paa! Og mer og mer blev det hans eneste Ønske at kunne faa Tavsheden til at tale.

Han kunde ikke længere sove om Natten. Han laa vaagen og saa' paa Stjærnerne. De var ogsaa saa hemmelighedsfulde og saa smukke, men Intet var dog saa smukt som Tavsheden!

Naar blot hun vilde tale!

Og Prinsen følte sig mere og mere syg om Hjærtet. Han følte, at han vilde ikke kunne leve længe, hvis han ikke kunde faa Tavsheden til at tale.

Han bad hende saa mildt, han græd og han sukkede, han led baade Nat og Dag og vankede som en usalig Aand frem og tilbage, frem og tilbage mellem Skovens Trær.

Men hun sad tavs, tavs, — tavs, hvid og ubevægelig med sit underlige Smil og sine violblaa, levende Øjne. Prinsen kunde slet ikke sove, og en Nat stod han op, længe før Dagen gryede, gik ud i det duggvaade Græs og bøjede Grenene til Side, dér hvor Tavsheden sad.

„Du Elskede! Du Eneste!“ sagde han. „Jeg vil sige Dig Farvel, thi nu dør jeg. Livet er altfor tungt for mig, og jeg kan ikke holde ud at leve det. Før, da alle Mennesker talte, kunde jeg ikke finde Ro. Jeg red ud i Verden for at finde Dig, Du dejlige Tavshed.

„Men nu da jeg har fundet Dig, maa jeg høre Dig tale. Sig mig blot en eneste Gang, hvad Du sidder og tænker paa!“

Rundt om laa Natten over Trær og Buske. Taagerne svævede dybt nede over Engene, og Morgenstjærnen stod paa Himlen.

Prinsen græd, og hans Taarer faldt som tunge Duggdraaber ned paa Tavshedens hvide Ansigt.

Da løftede hun langsomt sine Arme, slog dem om Prinsens Hals og drog hans Hoved ned imod sig, — og saa hviskede hun i hans Øre saa sagte, saa sagte. — — —

Ja, hvad hun sagde, det har Prinsen aldrig talt om!

Men han blev saa glad, at han brød ud i et højt Jubelskrig. Det lød som en skingrende Trompetfanfare og klang saa stærkt, at Solen fo'r op af Havet med en hel Klynge af Straaler og troede, at det var Morgen.

Og da Solen var oppe, vaagnede alle Fugle og begyndte at synge, og alle Bække begyndte at risle, og alle Grene og Kviste at suse, og der blev et Liv og en Jubel uden Ende.

Prinsen havde ladet Grenene slaa sammen over Tavshedens Hoved. Han brød ud gennem Skoven, og paa den grønne Eng kom hans trofaste Hest ham vrinskende i Møde.

Da svang Prinsen sig op paa Hesten, slog sit Visir op og fløj bort som paa Vinger, over Agre og Enge, forbi Bække og Floder, hjem til sin Faders Borg.

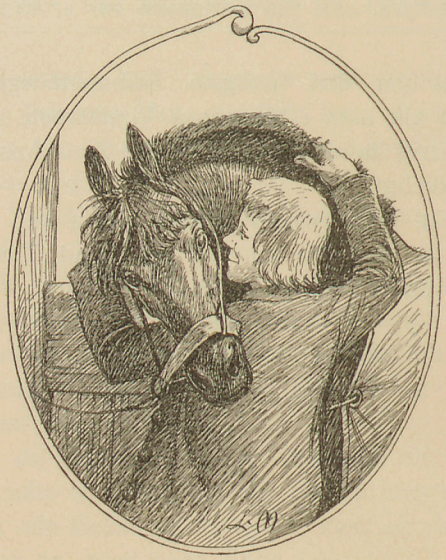
Kongen stod ved Vinduet med Haanden under Kinden.

Han tænkte paa sin Søn, som vel aldrig kom hjem igen; — og se! da kom han ridende dér med opslaaet Visir, svingende med Haanden til Hilsen.

Det var den herligste Sommermorgen, og Kongen gik ham i Møde paa Vindebroen.

Aldrig havde Kongen set sin Søns Ansigt lyse saa lykkeligt.

„Nu, Fa'r," sagde Prinsen. „Nu kan jeg begynde at leve, thi nu véd jeg, hvad Tavsheden tænker paa!"

Hvorfor Eyvin kom først.

Der var en Gang en Dreng, som hed Eyvin.

Han havde hverken Fader eller Moder, men han havde en Hest, og det var en, som duede noget. Eyvins Fader havde været en rig Mand, men det var gaaet tilbage for ham, og lidt efter lidt maatte han skille sig af med Alt, hvad han havde. Kun Hesten vilde han ikke sælge. Den holdt han paa til det Sidste, og da han døde, gav han den i Arv til Eyvin med de Ord:

„Saa længe Du har den uskadt, saa klarer Du Dig nok.“

Det var ogsaa det skønneste Dyr, man kunde se for sine Øjne.

Den havde Ben saa spinkle og fine som en Hjort, Næsebor saa bevægelige som Fuglevinger, Øjne saa store og kloge som Menneskeøjne, Hals som en Svane og en Holdning og Bevægelser, som om den kunde være af kongelig Byrd.

Dens Farve var sortebrun og dens Haar saa blankt og tæt som Silke, men naar den fløj afsted, og Manken flagrede efter den, da var det, som naar Vinden stryger hen over en bølgende Kornager. Eyvin elskede ogsaa sin Hest over alt Andet paa Jorden.

Hans Fader havde aldrig kaldt den for Andet end slet og ret *Hesten,* men Eyvin syntes dog, at den skulde have et kønt Navn, og grundede meget over, hvad han skulde kalde den. Først tænkte han paa at kalde den *Lyn,* fordi den kunde løbe saa hurtigt som Lynet over Himlen, men saa syntes Eyvin, at man ved det Navn ikke vilde forstaa, at den ogsaa var saa from som et Lam.

Men han kunde da virkelig ikke kalde en Hest for Lam! — Hvad om han slog det sammen og kaldte den *Lyn-Lam*? — Nej, det lød saa fjollet. — Og *Lam-Lyn* — uh! — det var ligesaa dumt.

Han stønnede og svedte af bare Anstrængelse for at finde et passende Navn, men tilsidst opgav han det og kaldte den, som før, blot for *Hesten.* Den var jo dog for ham den eneste Hest i hele

Verden. I Sammenligning med den syntes han, at de fleste andre Heste snarere lignede Køer; — han gad ikke en Gang se paa dem!

Eyvin anvendte ogsaa en stor Del af sin Tid til at passe Hesten. Hvor lidt han end selv havde at spise, saa gav han dog altid Hesten Broderparten. Den skulde røres hver Dag, men ikke for lidt og ikke for meget, og saa snart den kom ind i Stalden, saa tørrede han Sveden af den med et af sine to Haandklæder, børstede og striglede den, saa den skinnede som et Spejl, lagde frisk Halm under den og satte sig saa til at synge for den, til den faldt i Søvn.

Men det lod næsten ogsaa til, at Hesten havde Forstand som et Menneske. Den kendte Eyvin i lang Afstand, ja, den vrinskede, blot den saa' hans Skygge, og den saa' paa ham med saa milde og hengivne Øjne, at Eyvin var vis paa, at han ikke kunde faa en trofastere Ven i hele Verden.

Saa var det en Dag, at Eyvin stod og striglede Hesten. Den blev saa blank som et Spejl, og Eyvin saa' sig selv deri, og da saa' han, at hans Moustacher var begyndt at blive saa lange.

„Jeg tror, jeg begynder at blive en hel Mand!“ sagde han ved sig selv. „Det er vist bedst, at jeg rider ud i den vide Verden og prøver min Lykke.“

Saa striglede han Hesten endnu blankere, saa' efter, at alle dens Sko sad godt fast, spændte

sin fineste Saddel paa den og lagde et sølvbeslaaet Bidsel i dens Mund.

Hvad han selv skulde iføre sig, behøvede han ikke længe at spekulere over, for han havde kun én Dragt, et Par lange gule Støvler, en Trøje og et Par korte Bukser af gammelt, slidt, graat Fløjl og et Sølvbælte om Livet.

Men nogen Ridehue havde han ikke, den var fløjet af ham og faldet i Søen, da han sidste Gang red i Stormvejr.

Det var saa varmt, tænkte han, at ride ud barhovedet, og saa slog han fire Knuder paa sit Lommetørklæde, en i hvert Hjørne, satte det paa Hovedet som en Hue, og saa svang han sig op paa Hesten og red ud i Verden.

Naar han mødte Nogen, som gjorde Mine til at le ad ham for hans underlige Hovedtøjs Skyld, saa snoede han Moustacherne opad, satte Haanden i Siden og sendte dem et Par Øjne, saa de var lige ved at falde i Grøften af Angst. Han skulde nok faa dem til at lade være med at le!

Da han havde redet hele Dagen, kom han forbi en Mur, og bag ved den laa der en stor Have.

Æbletræerne hang med deres Grene ud over Muren, og mellem Løvet lyste de dejligste røde Æbler. „Tag mig, om Du kan!“ syntes de at sige, idet de strakte sig frem over Muren.

„Hvem der havde et af de Æbler!“ tænkte

Eyvin, og i det Samme slog en Gren imod hans Hoved, som om den vilde sige:

„Værsaagod! genér Dig ikke!“

Da plukkede Eyvin et af de allerstørste Æbler, satte Tænderne i det og spiste det med stort Velbehag.

„Om Nogen i Haven ser mig,“ tænkte han, „saa kan de vel ikke misunde en træt Rytter en lille Forfriskning.“

Aa, hvor det smagte godt! Han smaskede med Læberne, tørrede sig med Bagsiden af Haanden om Munden og saa' igen op i Æbletræet. Hesten skrabede og skrabede med Benene. Den vilde videre.

„Hvad om jeg puttede et Æble i Lommen!“ tænkte Eyvin. „Det vilde smage godt om en Stund!“

Han rakte Haanden ud for at tage Æblet, men da gjorde Hesten et Spring til Siden, saa Eyvin var nær ved at falde af.

„Vil Du staa!“ raabte han vred og gav Hesten et Rap med Pisken, og det var det første Rap, Eyvin i sit Liv havde givet den. Hæftigt rykkede han endnu et Æble af Grenen, puttede det i Lommen og red videre.

Om Aftenen kom han til et fattigt Værtshus.

Han bad om at faa den bedste Plads i Stalden til sin Hest og den billigste Seng til sig selv, og saa købte han for et Par af sine fattige Skil-

linger et Brød, hvoraf han gav Hesten Broderparten.

Da han vilde gaa hen og lægge sig, kom Værten og spurgte, om han ikke vilde drikke et Glas Vin med ham. Det havde Eyvin ikke Noget imod, og saa fulgte han Værten udenfor.

Det var allerede mørkt, og Stjærnerne stod paa Himlen. Men det var stille og varmt Vejr, og Værten havde sat to brændende Lys og en Flaske Vin paa Bordet, som stod under Vinløvtaget.

Det var god og stærk Vin, og da Eyvin havde drukket et Par Glas, blev han munter og glad og lod Tungen løbe.

Værten var en Mand med et mørkt Ansigt, et stort, sort Skæg og et Par smaa lumske Øjne. Han spurgte Eyvin om hans Navn og Stand, hvorfra han kom, og hvorhen han skulde, og de Spørgsmaal var ikke vanskelige at svare paa.

„Rider Du Nord eller Syd paa i Morgen?“ spurgte Værten.

„Syd paa,“ sagde Eyvin og lagde Armene paa Bordet. „Jeg rider jo ud for at søge min Lykke.“

„Du er meget ung.“ sagde Værten og grinede.

„Har jeg sagt Andet?“ svarede Eyvin.

Da de endnu havde drukket en Stund, blev Eyvins Øjenlaage ganske tunge. Han lagde Hovedet paa Hænderne og kiggede op paa Værten.

„Hør Du," sagde han, „Du har egenlig et vederstyggeligt Ansigt."

„Synes Du det?" svarede Værten. „Ja, Smag og Behag er jo forskellige.

„Nu henter jeg nok en Flaske Vin," sagde Værten, da den første var drukket.

„Ikke mer for mig," sagde Eyvin, som anstrængte sig for at holde Øjnene aabne. „En Gang er ingen Gang, to Gange er en Vane!"

Men det sagde Eyvin ikke, fordi han ikke gerne vilde være med til at drikke en ny Flaske; men han havde ligesom en dunkel Anelse om, at Værten havde noget Ondt i Sinde med ham og hans Hest. Det var endnu aldrig hændt ham, at Nogen havde mødt hans Hest uden at sige et beundrende Ord om den, eller i det mindste havde de vendt sig om og set efter den. Men Værten syntes slet ikke at have lagt Mærke til det skønne Dyr, skøndt Eyvin i hans Nærværelse baade havde taget Sadlen af den og ført den ind i Stalden.

Det kunde ikke hænge rigtig sammen! Eyvin anede, at Hesten havde gjort mere Indtryk paa Værten, end Eyvin egenlig syntes om, og da han nu rejste sig for at gaa til Ro, gik han ikke ind i det lille Kammer, der var bleven ham anvist, men lagde sig i Stalden lige indenfor Døren med Haanden om Skaftet paa sin Tollekniv.

Først undersøgte han dog, om Alt stod vel til med Hesten, og da han saa', at den sov roligt og godt, lagde han sig ogsaa selv til Ro; men han

sov kun med ét Øje ad Gangen, som man siger, for hvert Øjeblik fo'r han sammen, som om han ventede, at Nogen vilde komme listende ind i Stalden.

Imidlertid var det stille hele Natten, men ved Solopgang hørte han tydeligt Skridt udenfor og saa' i Halvmørket en Mand staa i Stalddøren.

Det var Værten.

„Hvad gaar der af Dig!" sagde han til Eyvin, der fo'r som en Kat op af Halmen, hvori han laa. „Jeg kommer kun for at bede Dig om en lille Tjeneste. Eftersom Du rider Syd paa, saa kan det vel ikke genere Dig at tage dette Brev med?"

„Hvem skal ha' det?" spurgte Eyvin og vendte og drejede paa Brevet, som Værten rakte ham. Der var ingen Udskrift paa det.

„Den, som skal have det, henter det selv," svarede Værten. „Naar Du har redet tre Mil, saa kommer Du til en stor Skov; ved Indgangen til Skoven kommer den Mand, som venter Brevet. Du behøver blot at række ham det og hilse fra mig."

„Hvad staar der i Brevet?" spurgte Eyvin, som endnu vendte og drejede det i Haanden.

„Brevet er ikke til Dig, men til den, som det er skrevet til," svarede Værten barskt.

„Og hvem er det skrevet til?" spurgte Eyvin igen.

„Jeg har jo sagt Dig, at den, som det er

skrevet til, henter det selv!" raabte Værten. Han begyndte at blive vred, og hans smaa, lumske Øjne gnistrede i det mørke Ansigt.

„Staar der ikke nogle Kæltringestreger i Brevet?" spurgte Eyvin. „Jeg tror Dig ikke bedre end dertil. Du har saadan et fælt Ansigt!"

„Det kunde jo være, at Skiltet var falsk," sagde Værten og smilte.

„Naa, hvad giver Du mig da, hvis jeg tager Brevet med?" spurgte Eyvin, han var nu i Færd med at vaske og strigle Hesten.

Værten tog med sine smudsige Fingre en lille Guldmønt op af sin smudsige Lomme, betragtede den længe og rakte den saa til Eyvin.

„Der har Du Betaling og mere til!" sagde han.

Det var længe siden, Eyvin havde set Guld. Den lille Guldmønt laa som en Solstraale i hans aabne Haand, og han smilte.

„Jo, jo!" sagde Værten. „Det smager en fattig Junker at føle paa Guldmønter!"

„Det maa være et vigtigt Ærinde, som Du betaler saa godt," sagde Eyvin. „Hvad staar der i Brevet?"

Men Værten svarede ikke mere. Han vendte Ryggen til og gik, og Eyvin svang sig op paa sin Hest og red ud imod den gryende Dag.

Det gik raskt fremad over Sletter og Marker. Hesten var som nyfødt efter Nattens Hvile og en

Da hørte han en, to, tre Kugler hvine om Ørerne af sig.

Dusk Hø til Rejsefoder, og den fløj afsted som paa Vinger.

Eyvin sad rank i Sadlen med Haanden i Siden og saa' ud over det store Land foran sig.

Da han havde redet tre Mil, kom han ganske rigtigt til en stor Skov. Lige hvor den begyndte, var der en dyb Grøft paa Marken, og en Mand sprang op af den og stillede sig foran Hesten.

Hesten gjorde et voldsomt Spring til Siden, saa Eyvin var nær ved at falde af.

„Kan Du staa!" raabte han hæftigt og gav den et Rap. „Kan Du staa, til jeg faar udrettet mit Ærinde!"

Han kunde næppe styre Hesten, mens han famlede efter Brevet, som han havde stukket ind under sin Trøje.

„Her har Du —!" fik han akkurat sagt, idet han kastede Brevet til Manden ved Grøftekanten, da i samme Øjeblik Hesten satte afsted i flyvende Karrière.

Forgæves strammede Eyvin Tøjlerne, saa han var lige ved at kvæle Dyret. Det fo'r frem med en Kraft, mod hvilken Eyvin Intet formaaede.

Da hørte han en, to, tre Kugler hvine om Ørerne af sig, men et Øjeblik efter var han og Hesten langt borte.

„Ja saa! det var det, der stod i Brevet!" sagde Eyvin ganske højt og klappede sin flinke Hest, der nu gik from som et Lam under Skovens høje Træer. Men først da Eyvin var naaet ud paa

den anden Side af Skoven, turde han unde sig Hvile. Ved en lille Bæk fik han og Hesten en Læskedrik, og mens Hesten græssede ved Vejkanten, lagde han sig paa Ryggen i Græsset og spiste med god Appetit sin sidste Bid Brød. Derefter svang han sig igen op paa Hesteryggen og red videre i Solskinnet.

Da han havde redet en Stund, hørte han atter Skud, men denne Gang var det muntre, glade Skud, næsten som om det var Ærtebøsser, der blev skudt med, og straks efter lød der paa Afstand festlig Musik af Violiner og Trommer.

Det var en Bryllupsskare, som kom dragende henad Vejen.

Forrest gik to unge Karle, pyntede i brogede Klæder og med flagrende Baand og med Bøsser paa Skuldrene, hvormed de nu og da sendte et Skud løst Krudt op i Luften. Saa kom tre Violiner og en Tromme, og saa kom Bryllupskaren.

I Midten gik Bruden, ledet ved Haanden af sine Brudeførere, og bag ved hende kom der seks Brudepiger, klædte i røde og blaa Kjoler med guldbroderede Baand. Alle havde de smukke, unge Ansigter, og de skinnede som Valmuer og Kornblomster i en Hvedemark, men Ingen var saa smuk som Bruden.

Hun var klædt fra Top til Taa i rødt Silke, over Brystet bar hun en tredobbelt Guldkæde og paa Hovedet en høj Guldkrone med store Stene af farvet Glas. Hendes lange, gule Haar var kru-

set og redt ud, saa det naaede hende ned til Hælene, og i Brystet bar hun en Buket af de rødeste Roser. Hendes Øjne lo, og hendes Mund lo, og hun gik saa let i sine tykke Sko paa den støvede Landevej, som om hun gik til en Dans.

Eyvin standsede Hesten og saa' paa hende.

„Aldrig i mit Liv har jeg set noget saa dejligt!" raabte han. „Netop saadan En som Dig kunde jeg ha' Lyst til at faa til min Hjærtenskær!"

„Ja, saa kommer Du akkurat fem Minutter for sent," svarede hun og smilte. „For der henne paa Landevejen kommer min Brudgom mig i Møde."

Eyvin vendte sig paa Hesten og saa' sig om.

Langt borte paa Landevejen stod en Støvsky i Vejret; fra den lød der ogsaa Skud og Musik, og den rykkede stadig nærmere.

„Brudens Skaal Du drikke maa,
Men Bruden selv kan Du aldrig faa!"

raabte Mundskænken og Rimsmeden, som var med i Brudefølget; han trængte sig frem mellem alle Pigerne og rakte Eyvin et Bæger med sødt Øl.

Saa satte Eyvin Bægeret for Munden og drak Brudens Skaal, mens Bøsserne knaldede, og Spillemændene gned Violinerne, og Karlene raabte Hurra!

Bruden stod og skinnede i Solen, og for Eyvin glimrede hun endnu mere end for de Andre, for han saa', hun havde Taarer i Øjnene.

„Eftersom jeg ikke kan faa Dig selv, Du aller sødeste Rosenknop!" sagde han, „saa giv mig i det Mindste en af de Roser, Du bærer ved Dit Bryst! den vil jeg gemme lige saa længe som Billedet af Dig selv."

Saa løste Bruden sin Brystbuket og tog deraf den aller rødeste Rose, og saa gik hun henimod Eyvin og rakte den op imod ham. Men Hesten blev bange for hendes skinnende Krone og alle de blanke Kæder om hendes Hals; den gjorde et Spring til Siden og rykkede i Tøjlen.

„Vil Du staa, Dit Bæst!" raabte Eyvin, nu var han rigtig vred. Med et Ryk greb han Rosen, som Bruden rakte ham, trykkede et Kys paa den og stak den ind paa sit Bryst. I samme Øjeblik satte Hesten afsted i Galop, og Eyvin hørte, hvordan bagved ham de to Bryllupskarer mødtes og forenedes med fordoblede Geværskud og klingende Musik. — Da red han bedrøvet sin ensomme Vej videre.

Om Aftenen kom Eyvin til en Bondegaard, hvor han fik Nattely for sig og sin Hest.

„Der har I mine sidste Skillinger!" sagde han, da han om Morgenen havde faaet en Smule Frokost og vilde ride videre. Han havde rent glemt den Guldmønt, som den stygge Vært havde givet ham, og som han havde stukket i Vestelommen.

„Nu gælder det om at rette Appetiten efter Madposen," sagde han højt til sig selv. „Og Madposen er tom."

Henad Formiddagen kom han til Lejren. Det var en stor Slette med mange hvide Telte, og paa det højeste af dem alle vajede der en trefliget Fane. Der boede Kongen.

Han var kommen Dagen i Forvejen, og til hans Ære havde man foranstaltet Væddeløb, som skulde gaa for sig netop den Dag. Enhver, der meldte sig, kunde komme til at deltage i Løbene, og en Herold, som stod ved Indgangen til Væddeløbsbanen. havde en lang Liste, paa hvilken han nedskrev Navnene paa dem, der vilde ride.

„Hvad er egenlig Meningen med det Hele?" spurgte Eyvin Herolden.

„Meningen er den, at Kongen vil være til Stede og se, hvem der kommer først i tre Løb Banen rundt," svarede Herolden.

„Naa, det kan vel ikke være saa svært at se," sagde Eyvin. „Man behøver vel endelig ikke at være Konge for det!"

„Forstaar Du ikke, Din Dumrian, at det er Kongen, som vil uddele Prisen!" sagde Herolden.

„Saa bliver det vel ogsaa en kongelig Pris?" sagde Eyvin.

„Ja, det kan Du lide paa!" svarede Herolden. „Det bliver en Belønningsstjærne med Kongens Billede til at bære paa Brystet, og senere holdes der et Festmaaltid, i hvilket Alle, der har været

med ved Løbene, skal deltage, og hvor den, som har vundet, skal sidde i Hædersstolen."

„Ikke andet!" svarede Eyvin, men han kiggede dog over Skranken ind paa Væddeløbsbanen.

„Jeg tror, at jeg vil være med!" sagde han saa lidt efter.

„Du!" sagde Herolden haanligt. Han ligefrem spyttede Ordet ud. Du! — Du ser mig just ikke ud til at vise Dig for Standspersoner. Hvad er det for et Hovedtøj, Du har paa? Jeg har aldrig i mine Dage set Mage!"

„Ja men én Gang skal jo ogsaa være den første!" svarede Eyvin.

„Gamle Støvler," vedblev Herolden, „luvslidte Klæder, ikke saa meget som et Par Sporer paa Hælene!" Han løftede haanligt paa Overlæben. „Du ser mig ikke ud til at kunne konkurrere i et saa prægtigt Ridderspil!"

„Hør en Gang Du," sagde Eyvin, „og sig mig én Ting: Er det mig eller min Hest, som skal løbe?"

„Hm!" sagde Herolden; han gad ikke en Gang svare paa saa dumt et Spørgsmaal.

„Naa, saa vend Dine ærede Øjne fra min ringe Person," sagde Eyvin, „og se paa min Hest. Synes Du, den ligner en Ko eller en Hest?"

Herolden maatte jo indrømme, at Eyvins Hest var et stateligt Dyr, og jo mere han saa' paa det, jo mere maatte han beundre det. En saa fuld-

kommen Skabelon paa en Hest havde han aldrig i sit Liv set før.

„Ja, saa skal jeg vel skrive Dig op," sagde Herolden og tog sin Sølvpen frem. „Hvad er Dit Navn?"

„Eyvin med Hesten," svarede Eyvin og rettede sig i Sadlen.

„Eyvin med Hesten!" gentog Herolden. „Sagde Du saadan?"

„Jo! saadan lød mine Ord," svarede Eyvin og red bort.

Midt paa Dagen skulde Væddeløbet begynde, og det var saa hedt og saa støvet og saadan et brændende Solskin, at Mennesker og Dyr pustede og svedte, saa det flød om dem.

Inde paa Væddeløbsbanen var der strøet fint Sand. Rundt om alle Skranker hang der Guirlander af grønt Løv med Ildliljer og røde Pæoner. Der sprøjtedes baade paa Sandet og paa Blomsterne, for at Alt skulde holde sig friskt, men Solen slugte hver Draabe og stod stor og blank midt paa Himlen.

Over Kongens og Hoffets Siddepladser var der udspændt et Solsejl af blaat Silke, men alle de andre Tusinder af Tilskuere maatte nøjes med Parasoller og Vifter.

Inden Væddeløbet skulde begynde, maatte alle de Ridende passere forbi Kongens Plads og hilse, og det var en lang Række af fine Herrer og Løjtnanter, kan I tro!

Alle var de klædte i de letteste Dragter af tynd Silke, med korte Bukser og en lille Hue paa Hovedet. Nogle var klædte i Farver som Ild og Flammer, Andre i Rosenrødt med Sølvgalloner, Andre igen var snehvide eller kulsorte med Guldklatter.

Stærke og veløvede Heste red de paa, og hver eneste En af de fine Herrer og Løjtnanter satte en Mine op, som om de vilde sige: „Jeg er vistnok omtrent den kønneste Karl, der nogensinde har siddet paa en Hesteryg, men det kan jeg jo ikke selv gøre for!“

Og saa hilste de saa gentilt paa Kongen, som om de vilde sige: „Har Du set, hvor fint jeg hilser, du gamle Konge!“

Eyvin syntes, det saa' ud, som om de rent ud sagt betragtede det som en stor Naade af dem, at de i det Hele taget hilste paa Majestæten.

Selv vidste han slet ikke, hvordan han skulde bære sig ad; han havde aldrig i sit Liv hilst paa en Konge før. Men da han kom frem midt for Tronen, gjorde han Front med sin Hest, rev sin hjemmegjorte Hue af og nikkede rigtig venligt og mange Gange til Kongen. „Stakkels gamle Konge,“ tænkte han, „Du vilde nok ønske, at Du havde min Ungdom og min Hest! Du maa nøjes med at sidde stille paa en Stol og svede og se os Andre ha' Fornøjelsen!“

Alle Hoffets Herrer og Damer lo og raabte:

„Nej, se ham dér med Knuderne paa Lommetørklædet!“ Men de, som forstod sig paa Heste, de blinkede med Øjnene og saa snedige ud og holdt paa Eyvins Hest. Den saa' ud, som om den kunde flyve.

Og saa begyndte Væddeløbet.

Alle Rytterne blev stillede i en Række saa lige, saa lige, at den Enes Hest ikke var saa meget som et Fluehoved foran den Andens. En Herold gav et Vræl, som om Pokker var løs, og i samme Øjeblik var alle Heste langt ude paa Banen. Eyvin saa' et Virvar af Hesteben, af flyvende Manker, stampende Hove og lysende Farver fare sig forbi.

Han havde ingen Sporer, og han brugte ikke Pisken. Han hviskede kun sagte, idet han bøjede sig helt frem over Hesteryggen: „Min Hest, min Hest! bær mig rask til Maalet!“

Lidt efter — Eyvin syntes, der var gaaet mange Dage — saa' han, hvorledes nu En, nu en Anden var bagefter ham, og han hørte allerede Raabene fra Tilskuerne, der hilste ham som den Første, da Hesten paa én Gang sagtnede sin Fart. Det var, som om Noget tyngede den, og tilsidst trak den Benene langsomt efter sig.

Eyvin mærkede, at han blev blodrød. Var Hesten kommen til Skade, eller var det ham, som tyngede for stærkt?

„Det er mine Støvler!“ tænkte han, og han skubbede Støvlerne af sig, men det hjalp ikke det

mindste. „Hvad har jeg paa mig, som tynger?“ tænkte han. „Aa, hvad er det, som gør mig tung!“ Han greb ned i sin Lomme. Dér laa det store Æble, som han havde nappet over Havemuren, og han slyngede det mod en af Stolperne i Banens Rækværk, saa det sagde „Smask“ og blev til bare Æblemos, — og i det Samme var det, som om Hesten var bleven fri for Hundrede Pund Bly. Den strakte Halsen ud, vrinskede højt, og i et Nu fløj den afsted som en Nordenstorm.

Eyvin saa', hvordan allerede flere af de andre Ryttere var nær ved Maalet, men hurtigere end en Tanke var han ved deres Side og forbi dem. Nu satte han over den sidste Forhindring, og mens alle Tilskuerne brød ud i en Jubel, saa det drønede i Luften, fo'r Eyvin frem til Maalet.

Straks efter begyndte det andet Løb. Det gik denne Gang, som det var gaaet den første.

En Stund havde Eyvin Forspringet, men saa paa én Gang blev Hesten ligesom lammet og slæbte sig frem, som om den havde en overmenneskelig eller rettere overhestelig Byrde at slæbe paa.

Eyvin blev svedt over hele Kroppen. „Hvad er det?“ tænkte han. „Hvad er det nu for Troldtøj igen! — det er maaske mit Bælte,“ tænkte han og rev Bæltet af med et Ryk, — men det nyttede ikke Noget. Hesten vaklede frem, som om den skulde falde.

„Hvad har jeg dog paa mig?“ raabte Eyvin i sin Angst.

Han fo'r med Fingrene ned i alle Lommer, og i Vestelommen laa den lille Guldmønt, som den onde Vært havde givet ham.

„Adjø med Dig!“ raabte Eyvin og slængte Mønten fra sig, saa det sagde „tjing“ højt oppe i Luften; og i det Samme fik Hesten nyt Liv. Den fløj som en Pil gennem Rummet forbi alle de andre Heste, og let som en Svale førte den Eyvin til Maalet.

„Ja, det var anden Gang,“ sagde Kongen og tog sig en Pris, „nu skal vi se, hvordan det gaar i tredie Omgang.“

Rytterne satte afsted igen, og denne Gang holdt næsten Alle paa Eyvins Hest.

Alles Øjne hvilede paa ham, da han langt foran de andre Ryttere allerede nærmede sig Maalet.

Men pludselig stod Hesten stille. Den hverken løb eller gik, den rørte sig ikke af Pletten, den stod som forstenet.

„Min kære Hest! ser Du Syner!“ hviskede Eyvin, hele hans Krop dirrede af Angst. Nu bar han jo Intet, som kunde gøre ham tung — eller var det maaske Lommetørklædet med Hjørneknuderne, som han havde paa Hovedet? — Han rev det af og kastede det som en Las i Sandet, men Hesten rørte sig ikke. Den blev staaende og stir-

rede frem for sig, aldeles følesløs for Alt omkring den.

„Jeg har jo ikke mer! jeg har jo ikke mer!“ raabte Eyvin og fo'r med Haanden i alle Lommer. „Nu har jeg bare denne!“ — Han trak Rosen, som Bruden havde givet ham, ud af Brystopslaget paa sin Trøje. Den var nu som et vissent Løv, der raslede under hans Fingre.

Han drog et Suk og lod den falde i Sandet, og i samme Øeblik gik Hestens Hove over den.

Paa én Gang var al dens Livskraft vaagnet igen. Dens Øjne lynede, dens Næsebor udvidedes, og som om den pludselig forstod, hvad det gjaldt, stormede den afsted forbi alle de spraglede Ryttere, fløj over den sidste Forhindring som en Svane og blev staaende med højtbaaret Hoved ved Maalet.

Alle Mennesker raabte og klappede i Hænderne, Trompeterne skingrede, og Kongen rejste sig fra sin Trone, hvor han nu havde siddet og svedt saa længe, og sagde, at det var jo tydeligt, at „Eyvin med Hesten“ havde vundet.

Eyvin gik først rundt og samlede sine Støvler, sit Bælte og sit Lommetørklæde op, og saa modtog han Belønningsstjærnen med Kongens Portræt, og han maatte gaa i Spidsen for Processionen, der fulgte ham ind i det store Telt, hvor Festmaaltidet var dækket.

De fine Herrer og Officerer havde først ikke rigtig Lyst til at spise Middag med en saa tarvelig

Fyr som Eyvin, men da de saa', at Kongen gik med, og de fik at vide, at ved Middagsbordet var der et Springvand, der hele Tiden sprang med Champagne, saa bestemte de sig til for en Gangs Skyld at lade, som om det morede dem. Enhver af dem vidste jo dog om sig selv, at han var den kønneste Karl, der nogensinde havde siddet paa en Hesteryg.

Inde i Festsalen var der vældig fint. Der var pyntet med Faner og Vaaben, og paa en Forhøjning sad Militærmusiken og blæste paa Trompeter, saa man kunde blive tunghør af at høre paa det.

Bordet var dækket med alle de bedste Retter og Vine, og Servietterne var sat i Topper saa høje som smaa Taarne. Men ved Siden af Middagsbordet plaskede i et Sølvkar et Springvand med iskold Champagne.

Ved den ene Ende af Bordet skulde Kongen sidde. Ved den modsatte Ende var Hædersplads en til Eyvin.

Men lige som han skulde til at sætte sig, blev han staaende og kløede sig bag Øret.

„Hvad behager Hr. Væddeløbsrytteren?" spurgte den første Tjener. De var Alle blevne saa uhyre høflige mod Eyvin.

„Der er vel ikke noget forkert?" — Han saa helt forskrækket ud.

„Jo, der er dét, at det Hele er galt!" svarede Eyvin.

„Er det Hele galt?“ stammede Tjenerne ganske forfjamskede.

„Ja,“ svarede Eyvin bestemt. „Det Hele er galt! I denne Hædersstol, som er beredt til mig, dér sætter jeg mig ikke. Der skal en Anden sidde.“

„En Anden? — En Anden?“ — spurgte de. „Det var jo Dig, som kom først.“

„Ja, paa min Hest,“ svarede Eyvin. „Og min Hest er det, som har reddet mig ud af alle Kniber i Verden, og det var den og ikke mig, som kom først til Maalet! — Ære den, som æres bør, og min Hest skal sidde paa Hædersplads en og ha' Belønningsstjærnen om Halsen.“

Og saadan blev det.

Eyvin bandt selv Stjærnen om Halsen paa Hesten og satte den i Højsædet, og saa gik han og vartede den op og hentede kold Champagne til den fra Springvandet. Hvad der blev tilovers, det fik de fine Herrer og Officererne.

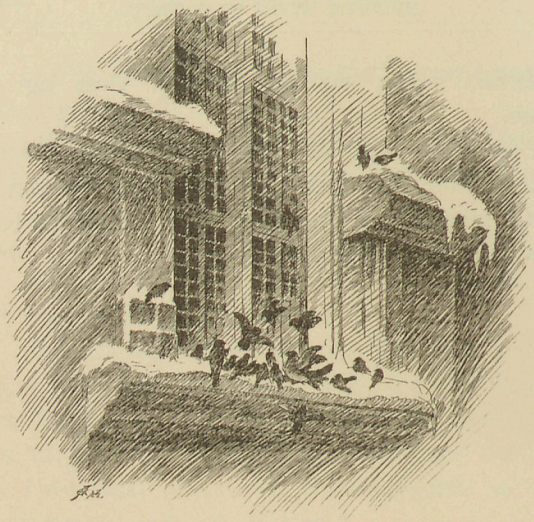
„Vil Du ikke blive hos mig altid?“ spurgte Kongen. „Du er en rask Knøs, Eyvin, og jeg kunde have Brug for Dig i min Tjeneste.“

„Ja, jeg véd ikke,“ svarede Eyvin. „Her er nok meget rart, men hvem véd, — jeg kunde finde noget bedre, og hvad der end kan møde mig, saa er jeg ikke bange for nogen Ting, saa længe jeg har min Hest. Den vil altid redde mig i det rette Øjeblik.“

Og saa tog han Afsked med Kongen og alle

Rytterne, svang sig op paa sin Hest og red videre.

Da Solen gik ned, kunde de endnu se ham som en lille sort Prik helt ude mod Horisonten. Men i mange Aar efter talte man endnu ved Kongens Hof om Eyvin med Hesten.

Dronningens Halsbaand.

Der var en Gang en gammel Konge, som just ikke var videre rar. Eller lad mig sige det rent ud, som det er: han var rigtig styg og ondskabsfuld. Han havde hele sit Liv været en egenkærlig og despotisk Mand, og saadan noget plejer ikke at gaa over med Aarene. Nu paa sine gamle Dage var Kongen da ogsaa bleven en hel Tyran.

Han var saa bister og vred, at hans Riddere og Svende aldrig vovede at le og skæmte, naar Kongen var i Nærheden; og hans Tjenere, — ja, de turde næppe trække Vejret. De stod ganske stille og stive og vendte Øjnene uafbrudt mod Kongens Stol.

Sommetider kunde det vel hænde, at Kongen var i godt Humør. Da slog han med Kniv og Gaffel i Bordet og sagde: „Hopsa! nu skal I være glade!“ og saa forsøgte jo Ridderne og Svendene at more sig. Men kom de saa af Vanvare til at sige blot et eneste lille Ord, som Kongen ikke syntes om, saa rullede han med Øjnene og redte sit Skæg med Fingrene, og saa vidste man, hvad Klokken var slaaet. Nej, der var ikke morsomt ved den Konges Hof!

Kongen havde en Gang for mange Aar siden haft en Dronninghustru og ogsaa flere smaa Prinsebørn, men baade Dronningen og Prinserne var døde, Nogle sagde af bare Skræk for Kongen. Nu paa sine gamle Dage fik Kongen Lyst til at gifte sig igen, for han syntes, han havde det saa kedeligt; og han lod sine Øjne rulle over alle sine Lande for at se, om han kunde opdage en passende Hustru for sig.

Da faldt hans Blik paa en af hans Underkongers Døtre, en ganske ung Prinsesse, som hed Blanzeflor.

„Hun er smuk som en Solskinsdag, mild som en Due og from som et Lam, og saa er hun kun sytten Aar! Hun passer udmærket for mig!“ sagde Kongen. Men han tænkte slet ikke paa, om han selv, der var gammel som Gaden, grim som Arvesynden og arrig som en Lænkehund, passede saa særdeles godt til den unge Prinsesse. Det faldt ham slet ikke ind.

Han var jo Storkongen, der herskede over mange Lande, og hun var kun en lille Underkonges lille Datter. Hun maatte da neje sig helt ned til Jorden og takke for den ubegribelige Ære at blive den gamle Konges Dronning.

Men da hendes Fader kom og sagde til hende: „Blanzeflor, Storkongen vil have Dig til sin Dronning!“ saa græd hun og sagde, at hun hellere vilde sidde paa en Sten og spinde Gedeuld end sidde som Dronning ved Kongens Side.

Men saa sagde hendes Fader, at hun kunde jo nok forstaa, at hvis hun virkelig sagde Nej til Kongen, saa vilde han komme og hænge baade hende og hendes Far og Mor og hele Familien op i et Træ som et Knippe Løg, og da bøjede den unge Prinsesse sit Hoved og sagde: „Saa lad det ske!“

Og de klædte hende i Silke og Guld og satte en Krone paa hendes Hoved og redte hendes lange Guldhaar ud over hendes Skuldre, og saa løftede de hende op paa en hvid Hest og red afsted til Kongen med hende, og saa stod Bryllupet.

Paa Bryllupsdagen hængte Kongen et Halsbaand af ægte Perler om hendes Hals.

„Jeg har selv trukken dem paa en Silkesnor,“ sagde Kongen. „Det er orientalske Perler, som man kalder dem, og der er tre Hundrede og fem og tres, og en af dem er lidt skæv.

„Men jeg beder Dig passe godt paa dette

Halsbaand," tilføjede han, „for den Dag, Du taber det, tror jeg ikke, Du vil synes godt om at se mine Øjne." Og saa rullede han saa fælt med Øjnene, at den unge Dronning følte det løbe sig koldt ned ad Ryggen.

Saa var da Blanzeflor Dronning, og en ydmyg og lydig Hustru blev hun imod sin Herre og Konge.

Om Morgenen spiste Kongen Flødegrød paa Sengen, og Dronningen bar den ind til ham i en Guldskaal og madede ham, som om han kunde være et lille Barn, for saadan vilde han have det. Hver Aften spillede Kongen og Dronningen Skak, og saa maatte Dronningen altid lade Kongen vinde, for ellers blev han i daarligt Humør, og saa fik han ondt i Maven, og det var saa kedeligt.

Der sad den unge, skønne Blanzeflor med Haanden under Kind og saa' tankefuldt paa Skakbrikkerne, som om hun grundede paa, hvordan hun vel lettest kunde vinde, og saa tænkte hun dog blot paa, hvordan hun hurtigst skulde kunne tabe, for saa blev Kongen glad, gned sig i Hænderne og sagde:

„Ja, I smaa Kvindfolk, I har da ikke mere Forstand end en Høne!" og saa gav han hende en lang Forklaring om, hvor let hun kunde have vundet Spillet, hvis hun blot havde tænkt sig en Smule om.

Værst var det dog ved Maaltiderne, thi Kon-

gen var saa stolt, at han ikke tillod Nogen at sidde til Bords med sig og Dronningen.

Til Pavkers og Trompeters Klang marcherede Kongen og Dronningen ind i Spisesalen med hele Hoffet i Procession efter sig; men naar de vel var komne ind til Bordet, saa var der kun dækket til To. Kongen og Dronningen sad til Bords i deres Troner, og langs med Væggen stod Hoffolkene i to lange Rækker, og Alle vendte de Ansigterne imod de Kongeliges Plads.

Naar Kongen eller Dronningen drak af Bægeret, saa stødte man i Trompeterne, og hvis Kongen bare nyste eller hostede, saa bukkede hele Hoffet og sagde: „Prosit!"

Sommetider faldt det ogsaa Kongen ind at fortælle en Historie.

Han huskede saa daarligt, hvad det egenlig var, han vilde sige, og saa var han tandløs, saa det var temmelig svært at forstaa ham. Men han forlangte, at Alle skulde le ad hans Historier, og hvis Hoffet glemte det, saa raabte Kongen:

„I ler jo ikke!"

„Jo, vi ler! vi ler! ha! ha! ha!" svarede saa hele Hoffet og slog en Latter op, der lød saa tør som Støvlehæle paa en Trætrappe.

Det var en tarvelig Fornøjelse.

Men den unge Dronning sad med nedslagne Øjne og vovede næppe at putte Maden i Munden, saadan skælvede hun af Angst for, at Noget

skulde mishage Kongen, for saa blev han rent forfærdelig.

Men Hoffets eneste Glæde var at staa og stirre paa Blanzeflors Skønhed, thi hun straalede klarere end alle Faklerne i Festsalen, og naar hun hilste og smilede, da varmede det som Sommersolen.

Der kom Dronningen fæle Historier for Øre om, hvordan Kongen for de mindste Forseelser lod Folk kaste i Fængsel eller halshuggede dem, som man hugger Hovedet af Kyllinger. Men hvad kunde hun gøre derved? — Hun var selv som en Fange i det kongelige Slot, og aldrig fik hun Lov til at gaa en Tur alene, men kun til at ride med et kongeligt Følge efter sig.

Da hændte det en Dag, at Dronningen var i Kirke. Dér kunde Kongen dog ikke nægte hende at gaa, og da hun laa paa Knæ i Bøn foran Højalteret, saa' hun, hvor fattigt og uanséligt Guds hellige Alter var smykket.

Da græd Dronningen og tænkte: „Jeg drikker af Guldpokaler, og Sølvfakler tændes ved mit Bord, og paa Guds Alter staar der Tinstager, og Fløjlet omkring det er falmet og lappet. Dette kan jeg ikke holde ud at se paa!“ — og saa løste hun sagte sit Halsbaand op og trak syv af de store Perler ud af det og lagde dem paa Alteret.

Den Aften redte hun sine Lokker, saa de hang ned over Nakken, for at Kongen ikke skulde

se, at Perlerne manglede. Før havde hun baaret Haaret højt paa Hovedet.

„Hvad betyder det?“ spurgte Kongen og løftede Dronningens Lokker i Vejret.

„Det betyder, at jeg er Dronning,“ svarede hun og smilede. „Unge Piger bærer Kroner af flettede Lokker, men en Dronning, som bærer Guldkrone, lader Haaret hænge. — Mishager det min Herre?“

Men da smilte Kongen og sagde, at hun var smukkere end nogensinde før.

Saa hændte det en Nat, at Dronningen laa vaagen. Hun kunde ikke sove, fordi hun syntes, at hun hørte det sukke og jamre saa underligt udenfor i Natten.

Men det var alle de Fattiges og Ulykkeliges Bønner og Klager, som flagrede om Slottet og bankede paa Ruderne, men som aldrig kunde komme ind. Det lød saa sørgeligt og hjærteskærende, at Dronningen græd paa sin Silkepude.

„Her ligger jeg i min Silkeseng,“ sukkede hun. „Og derude gaar maaske smaa Børn barfodede i Sneen! Det kan jeg ikke udholde!“

Ude var det Is og Sne og svidende koldt, og Dronningen saa', hvordan der voksede gnistrende Isblomster paa Ruderne.

Men i Morgendæmringen blev de dæmpede Klager stærkere og stærkere, det peb og skreg, og nu saa' hun, hvordan den ene lille forfrosne Fugl

efter den anden slog Næbbet mod Ruden for at finde et Korn.

„Ak! ak!“ sukkede Dronningen. „Jeg spiser Raadyrsteg paa Guldfade og drikker kostbar Vin, og derude sulter de stakkels smaa Fugle ihjel i Sneen. Det kan jeg ikke holde ud!“

Og den næste Dag bad hun Kongen om Lov til at feje Smulerne af Bordet efter Maaltiderne og lægge dem i en Kurv ved sit Vindue til Fuglene.

Ja, det syntes jo Kongen var temmelig meget forlangt, men da Dronningen aldrig bad om Noget til sig selv, og Smulerne dog ikke godt kunde bruges til Nogenting, saa fik hun jo have Lov at tage dem.

Men fra den Dag sad Dronningen altid ved Maaltiderne og trillede Brødet mellem sine hvide Fingre og smulrede det ene Stykke op efter det andet, medens hun talte med Kongen og lo, saa at han ikke lagde Mærke dertil, og naar hun rejste sig, gav hun sin Page et Tegn, og saa børstede han alle Krummerne i en lille Kurv, som blev hængt udenfor Dronningens Kammervindue.

Ved Solopgang vaagnede hun altid ved alle de smaa sultne Fugles Kvidren, naar de kom for at tømme Kurven.

Saa hændte det en Morgen, da Dronningen tog Kurven ind for at fylde den, at hun syntes, der laa et Snefnug i den; men det var et lille Stykke sammenrullet Papir, som var kastet derop

med en lille Sten, og paa Papiret stod at læse om et lidende Menneskes store Nød.

„Den Dronning, som forbarmer sig over Himlens fattige Fugle," stod der, „vil ogsaa forbarme sig over Jordens fattige Børn."

Og Dronningen læste og læste, mens hendes Taarer flød som Foraarsregn. Aldrig havde hun anet, at der fandtes saa megen Sorg og Nød i Verden.

Det var en fattig, ensom Moder med en hel Skare smaa Børn, der sad og sultede ude i Skoven, som Dronningen kunde se langt borte. Men hvordan skulde hun kunne naa ud til dem?

Kongen tillod aldrig, at hun foretog sig anden Udflugt end den at ride, fulgt af et stateligt Følge, gennem Staden for at hilse paa sine trofaste Undersaatter. Men det var strængt forbudt, at Nogen talte til de Kongelige.

Alle saa', hvor skøn hun var, og de bøjede sig for hende som deres Herskerinde, men Ingen vidste, hvor god hun var, og hvor hendes Hjærte bag det hvide Hermelin bankede for dem. Og naar hun hilste paa sit Folk med skyet Pande og taarefyldte Øjne, saa troede de, at hun var ond eller ulykkelig, men de vidste ikke, at hun blot græd, fordi hun ikke kunde gøre det allermindste for at hjælpe de Sorgfulde og Ulykkelige.

Og Dronningen grundede og grundede paa, hvordan hun vel skulde naa den fattige Moder,

som havde tigget med Fuglene ved hendes Vindue.

Men tilsidst fandt hun paa Raad.

Kongen havde givet Dronningen en Page, der var lige saa ung og skøn som hun selv. Han bar hendes lange Fløjlsslæb med de forgyldte Kroner, han skænkede hendes Vin og tændte Faklen for at vise hende Vej gennem Slottets mørke Gange, og han sov med draget Sværd paa en Bjørnehud udenfor hendes Dør for at beskytte hende mod alle Farer. Hans Øjne hvilede altid paa Dronningens Ansigt for deri at læse hendes mindste Ønske og Befaling, og han følte sig rigt belønnet, naar hun smilte og sagde ham Tak.

Da Pagen nu kom for at løfte Slæbet op paa Dronningens himmelblaa Fløjlskjole, saa bøjede Dronningen sig ned som for at rette paa ham, men i det Samme lod hun et lille Stykke Papir glide ind i hans Haand. I Papiret havde hun lagt en af Perlerne i sit Halsbaand, og hun havde skrevet, hvor han skulde bringe den hen.

Om Dronningen havde bedt ham springe fra Slotstaget ned i Slotsgraven, skulde han ikke et Øjeblik have betænkt sig derpaa. Hvor let var det ham da ikke nu at udføre hendes Befaling!

Han fløj afsted saa hurtigt som en Svale, og da han om Aftenen igen løftede Dronningens Slæb, lagde han Haanden paa sit Bryst og bøjede sig tavs, men Dronningen kunde i hans Ansigt se, at hendes Ærinde var vel udrettet.

Fra den Dag begyndte det at regne med Bønner og Klager ved Dronningens Vindue. Det var ikke blot de smaa fattige Fugle, som tiggede ved hendes Brødkurv, det var Alle, som havde Nød og Fattigdom at sukke over.

Naar Dronningen laa vaagen, hørte hun, hvordan det haglede med smaa Sten, som slyngedes op med Bønner til hendes Vindue. En Gang hændte det endog, at en Sten slog en Rude ind. Men den troede Dronningen nok, at Frosten havde sprængt.

Og om Morgenen eftersaa Dronningen sin Kurv, og saa læste hun sit Folks Bønner og græd mange salte Taarer over dets Nød.

Helst vilde hun have tømt hele Slottet for at give alle Herlighederne til de Fattige og Ulykkelige, men Kongen gav hende aldrig saa meget som femogtyve Øre til at give bort.

Hvad skulde hun da gøre andet end at tage Perlerne af sit Halsbaand? Og med skælvende Hænder trak hun den ene Perle af efter den anden.

Bestandig var det Pagen, som maatte gaa med hendes Gave og Hilsen, og naar han kom løbende i sin Dronnings himmelblaa Farver med tre smaa hvide Fjer nikkende paa sin Hue, da smilte de Fattige og sagde:

„Se! der kommer Dronningens Brevdue flyvende! Han har altid Noget i Næbet.“

Men Halsbaandet blev, som man kan tænke,

for hver Dag tyndere, og for at Kongen ikke skulde lægge Mærke dertil, saa hængte Dronningen flere og flere af sine gyldne Lokker ned over Halsen og frem imod Ansigtet og trak alle Perlerne frem paa Brystet, for at Kongen ikke skulde opdage, hvor mange der manglede paa Siderne og i Nakken. Snart var der kun en tynd Række af Perler tilbage; dem maatte hun beholde. Men saa kom der en ny Bøn saa rørende og saa rystende, at der faldt en ny Perle af Halsbaandet, og saa en Morgen havde hun kun én Perle tilbage.

Hvordan skulde hun nu kunne skjule det for Kongen?

Hun kæmmede sit gyldne Haar helt frem over Panden, saa det dækkede begge hendes Kinder, og saa lagde hun det overkors paa Brystet og fæstede det sammen med en hvid Rose.

Men ved Maaltidet den Dag var Kongen ikke i godt Humør.

„Hvad er det for Kunster, Du har for med Dit Haar? For hver Dag tager det mere bort af Dit Ansigt, og i Dag kan jeg jo kun se Spidsen af Din Næse, naar Du sidder her ved min Side. Væk med alle de Haartjavser og lad mig se Dig ordenligt!“ og saa kastede han Dronningens lange Haar tilbage over hendes Skuldre.

Jo, da fik han jo rigtignok at se, at Halsbaandet manglede!

„Hvor er Halsbaandet?“ skreg han. Hans

Stemme lød som en gammel hæs Ravns Skrig. „Hvor er Halsbaandet?“

Dronningen saa ganske forvirret ud.

„Ak, jeg har ikke Halsbaandet paa i Dag!“ sagde hun.

Men Kongen lod kalde hendes otte Kammerjomfruer og otte Kammerfrøkner, og de maatte ind at søge og søge i alle Dronningens Skuffer og Skabe, og de ledte, til de blev saa røde i Hovederne som Tyttebærsyltetøj, men Halsbaandet var der ikke.

„Har Du tabt Halsbaandet?“ raabte Kongen Hans Stemme lød nu som en Tyr, der brøler.

„Nej,“ sagde Dronningen sagte.

„Har Du givet det bort?“ skreg Kongen. „Hvem har Du givet det til?“

Da slog Dronningen Øjnene ned og svarede ikke.

„Til hvem har Du givet det!“ raabte Kongen igen, men Dronningen svarede ikke et Ord.

„Ja, Du kan tie, saa meget Du vil! Men jeg skal sige Dig, at jeg vil ikke unde mig Ro hverken Nat eller Dag, før jeg finder den, som Du har givet Halsbaandet til, og var han end den første Mand i mit Rige, saa skulde han dø Døden!“

Og saa rejste Kongen sig med saadan en Kraft, at Tronen væltede, og han gik med stort Spektakel ud af Salen. Dronningen kastede han i

Fængsel. Der skulde hun sidde, til Halsbaandet var fundet.

Nu kan det nok være, der blev en Løben og Springen.

Kongen i Spidsen med seks Tjenere efter sig undersøgte hele Slottet fra Kælderen til Tagkammeret.

Hvert eneste Kammer hos alle Riddere og Hoffrøkner blev gennemsøgt, og Kongen kastede med egen høje Haand alle deres Klæder ud af Skuffer og Skabe og slængte omkring sig med Kaaber og Fløjlsslæb, med Silkebukser og Fjerbaretter. Alle Sale og Gange laa fulde af Klæder, som Kongen vadede i, — ja, ud af de aabne Vinduer hang Slør og Trøjer, Vamse og Bukser, saa Slottet snarere saa' ud som en Marskandiserbutik end som et kongeligt Slot. Men Halsbaandet kunde man ikke finde.

Men nu traf det sig saadan, at Dronningens Page, som var en fornem Ridders Søn, nylig af sin Fader havde faaet foræret en kostbar Dragt, som han skulde bære ved Hoffet. Den gamle Ridder boede langt borte paa den anden Side af Havet, men han havde sendt Festdragten til sin unge Søn med en rejsende Handelsmand, hvis Skib anløb den Stad, hvor Ridderen boede.

Den gamle Ridder var meget stolt af, at hans Søn var Dronningens Page, og da han havde faaet at vide, at Himmelblaat var Dronningens Livfarve, og at hun gerne bar et Halsbaand af

ægte Perler, saa lod han til Ære for Dronningen sin Søns Dragt sy af himmelblaat Fløjl, men paa Brystet var Dronningens Navnetræk broderet med hvide Perler i mange Snirkler og Sving.

Denne kostbare Dragt havde den unge Page endnu aldrig baaret, ja, han havde ikke en Gang set den. Den laa endnu i et Hjørne af hans Kammer i den Kasse, hvori den var kommen.

Men da Kongen nu var i Færd med at gennemrode hele Slottet, kom han jo ogsaa ind i Pagens Værelse. Han kastede og slængte til Side alle Klæder og Smykker, som fandtes i Skuffer og Skabe, og saa fik han Øje paa den lille Kasse i et Hjørne. Med et Spark slog han Laaget i Stykker og saa' da den pragtfulde himmelblaa Fløjlsdragt, Hue, Bukser, Kappe og Vams, og paa Brystet af Vamsen Dronningens Navnetræk, broderet med hvide Perler. De Perler lignede ganske dem, som Dronningen havde baaret i sit Halsbaand, og Kongen lagde sig straks paa Knæ og gav sig til at tælle dem med rystende Fingre.

Og hvad skete da! Der var akkurat tre Hundrede og fem og tres Perler, og én af dem var lidt skæv!

„Hvad ser jeg! hvad ser jeg!" hvæsede Kongen. Hans Røst var halvkvalt og lød, som naar en Slange hvæser i Græsset. „Her er Dronningens Perler! Jeg kender dem ligesaa godt, som jeg kender mine egne Øjne, og jeg har haft hver eneste af dem i min Haand. De findes her alle,

— endogsaa den lille skæve, som jeg sidst fik fat i. Der har vi Tyven! Det er Pagen, som har stjaalet Dronningens Perler!"

Saa blev Pagen kaldt frem for Kongen, og Kongen var saa vred, at han, saasnart han fik ham at se, slog ham midt i Ansigtet.

„Tyv og Røver! usle Slave! Det er Dig, som har stjaalet Dronningens Perler!" raabte han saa højt, at hele Byen kunde høre det.

„Jeg er ingen Tyv, og jeg véd af ingen Perler at sige," svarede Pagen uden at røre sig af Stedet.

„Har Du maaske faaet dem? Har maaske Dronningen vovet at bortskænke min kongelige Gave til en af mine Tjenere!" hylede Kongen.

„Intet har jeg faaet af Dronningen," svarede Pagen, „og aldrig vilde hun bortskænke sin Gemals Gave til en Tjener."

Og saa fortalte Pagen, hvordan den perlebesyede Dragt var en Foræring fra hans Fader, og at han Dagen før havde modtaget den af en Skipper og endnu ikke havde haft Tid til at tage den op af Kassen og betragte den.

Men den Historie vilde Kongen ikke tro et Ord af.

„Hvor er da Dronningens Perler! — Hvor skulde de vel være om ikke her, broderede paa Dit Bryst? — Du, som har været hendes eneste Page og Budbringer, Du maa vide, hvor Per-

lerne er. Svar mig! hvor er Dronningens Halsbaand?"

Men Pagen svarede kun med at brede Armene ud og trække paa Skuldrene.

Ikke et Ord kom over hans Læber, og skøndt han jo vel vidste, hvordan den ene Perle efter den anden var gledet af Dronningens Halsbaand, og hvorhen han havde bragt dem, saa vidste han ogsaa, at han hellere vilde lade sig slide i Stykker end med et Ord forraade sin Dronnings Hemmelighed.

Da befalede Kongen, at man skulde kaste Pagen i Slottets dybeste Fængsel, og man lagde ham i Lænker og førte ham bort.

Der sad nu Dronningen i den ene Fængselskælder og Pagen i den anden og ventede paa deres Dom. Og efter at der var gaaet tre Dage, lod man dem sige, at hvis ikke Halsbaandet om fire og tyve Timer blev lagt tilbage i Kongens Haand, saa skulde Pagen hænges op i den højeste Galge og Dronningen halshugges foran hele sit Folk.

Dronningen vidste godt, at hvis hun fortalte, hvor hendes Perler var, saa vilde alle de Ulykkelige og Uskyldige komme til at lide Døden for hende, og hun sad derfor stum og stille og ventede paa at blive ført bort for at halshugges.

Og Pagen saa' allerede sig selv hænge og dingle i Galgen, for hellere vilde han dø tusinde Gange end røbe sin Dronnings Hemmelighed.

Men om Natten forsamlede sig flere af de stærkeste og klogeste Riddere, som fandtes paa Slottet. De havde Medlidenhed med den stakkels Page, som allerede i en saa ung Alder skulde dø. Han havde altid ført sig med Anstand og vist Ærbødighed overfor de Gamle, og han tegnede til med Tiden at blive en modig og statelig Ridder. Alle ønskede ham kun Godt.

Ved List og Mod lykkedes det nu Pagens Venner at stjæle sig ind under hans Fængsel, som laa over Slotsgraven. De kastede en Fil ind til ham, med hvilken han filede Jærngitret over, og da han var slank og ung, lykkedes det ham at klemme sig ud imellem to Stænger og han sprang ned i Armene paa en gammel Ridder, som stod i en Baad under Fængselsvinduet. Saa kastede de en Kappe over ham og førte ham om Bord paa et Skib, der samme Nat skulde gaa over Havet til hans Faders Borg.

Da Morgenrøden farvede Skyerne over Havet, stod Pagen i Skibets Forstavn og saa' Nymaanen blegne over det kongelige Slot, medens Fartøjet gik for fulde Sejl ud imod det lysende Hav.

Men Dronningen! Den arme, unge Blanzeflor. Hun sad i det aller haardeste Fængsel ved den inderste Slotsgaard.

Hende kunde Ingen naa, hverken ved Mod eller List. Kun alle de Bønner og Sukke, som de Ulykkelige og Bedrøvede sendte hende, flagrede som trætte Fugle om hendes Fængselsmure. Hun

sad med sit lange Guldhaar udslaaet og med Hænderne lagte i tunge Lænker og saa' frem for sig i Mørket.

Hun vidste jo, at hun snart skulde dø, og saa tænkte hun paa sit Livs Synder, og hun begyndte at ængstes og bæve. — Var det maaske en stor Synd, at hun havde bortgivet alle de Perler, som Kongen havde sagt hende, at hun aldrig maatte miste? — Og nu skulde ogsaa den unge, uskyldige Page dø for hendes Skyld. Det havde man fortalt hende, og hvordan skulde hun vel kunne frelse ham?

Hun faldt paa Knæ i Halmen paa Fængselsgulvet og bad Gud, om han dog ikke vilde gøre det Under at befri den Uskyldige. „Du, min Gud, kan sprænge Fængselsmurene lige saa let, som Solen spreder Taagerne," sagde hun, „Du vil ogsaa aabne den Ulykkeliges Fængsel."

Men næppe havde hun sluttet sin Bøn, før hun i det blege Morgenlys saa', hvordan den tykke Mur i hendes Fængsel revnede, og gennem Sprækken kom en Svale flyvende, saa let som om den havde fløjet gennem Luften.

I Næbbet havde den en hvid Perle, som den lod falde ned i Dronningens Skød. „Her er en af de Taarer, som Du græd foran Alteret," kvidrede Svalen. „Den giver Gud Dig tilbage som en Perle."

Og i samme Øjeblik kom der endnu en

Svale gennem Muren, og endnu én, og endnu én — —

Og i et Nu var hele Fængslet fuldt af en Fugleflok, Svaler, Spurve, Dompapper og Duer. Alle havde de en hvid Perle i Næbbet, som de lagde ned i Blanzeflors Skød. — „Her er Dine Taarer, som Du græd for de Fattige og Bedrøvede," hviskede de. „Ikke én af dem er faldet forgæves!"

Tilsidst kom der en lille Fugl med en beskadiget Vinge; den havde i Munden den skæve Perle, som ogsaa havde siddet i Halsbaandet.

„Alle vi fattige smaa Fugle, som Du gav Smuler i Sneen," kvidrede den. „Alle vi smaa Stakler har samlet Dine Taarer!" — Og den lod Perlen falde i Dronningens Skød.

Hun sad ganske stille og lod Perlerne ligge i sit Skød, thi hun kunde ikke røre dem med sine lænkede Hænder.

Men da alle Fuglene havde ladet Perlerne falde, saa samledes de i en stor Sky og svævede over hende og forsvandt tværs igennem Fængselsmuren, som lukkede sig efter dem.

Da stod Solen rød op og lyste i Fængslet, saa det straalede som selve Himlen.

Men straks efter kom Kongen med hele sit Følge. Han kom for at hente Dronningen, for nu skulde hun halshugges.

Da saa' han, hvordan hun sad dér midt i

Straaleglansen med alle Perlerne i sit Skød, og han blev staaende ligesom forfærdet.

Saa begyndte han at tælle Perlerne, og de var der alle, alle tre Hundrede og fem og tres, endogsaa den lille skæve; men Silkesnoren, hvorpaa de havde været trukne, var borte.

„Her er jo Perlerne! Her er de jo alle!“ raabte Kongen. Dronningen svarede ikke. Hun smilte blot.

„Men Snoren, hvorpaa de var trukne?“ sagde Kongen. „Hvor er Snoren?“ — Dronningen slog Øjnene ned og saa' bedrøvet ud.

„Aa, nu forstaar jeg! nu forstaar jeg det Hele!“ sagde Kongen. „Snoren er bristet, og Du vidste, at jeg selv med min egen kongelige Haand havde trukket hver eneste Perle paa den, og nu vilde Du ikke bære Perlerne paa nogen anden Snor! — Det kunde Du have sagt mig før, for jeg tilgiver Dig, at Snoren er borte! Saadan noget kan jo hænde, og det var rigtig fintfølende og net af Dig, at Du ikke vilde trække Perlerne paa en anden Snor. Men nu skal jeg straks løbe efter en ny!“

Og saa sprang Kongen op ad Trappen for at hente en ny Snor i sit Sovekammer. Han turde ikke sende nogen Anden, for saa var han bange for, de skulde tage Noget. Men da Kongen havde klippet Snoren af, saa skyndte han sig i en saadan Fart ned i Fængslet igen, at han paa Trap-

pen faldt over sine egne Ben og brækkede Halsen.

Dér laa han død paa Vejen til det Fængsel, hvor han havde ladet saa mange Uskyldige lide og vansmægte.

Da Kongen lod vente saa længe paa sig, saa gik hans Hoffolk op for at søge efter ham, og saa snublede de over noget paa Trappen, — ja, det var Kongen, som laa der paa sit Ansigt og var død.

Det var jo ikke saa morsomt for ham, men de Andre sørgede da egentlig ikke videre derover. Kun Dronningen græd, for hun ønskede, at han, inden han havde slaaet sig ihjel, var bleven et lidt bedre Menneske. Men det var der nu ikke Noget at gøre ved.

Saa blev Kongen begravet, og Dronningen blev udraabt til ene regerende Dronning i hele Landet.

Og aldrig havde man haft en mildere Dronning end hun. Fra Solen stod op, til Natten kom, stod hun i Slottets aabne Døre med aabne Arme for at tage imod Alle, som vilde søge Hjælp og Trøst hos hende. Og hos hende fandt de den altid. Naar Nogen havde en Sorg paa Hjærtet eller led Nød, sagde de blot:

„Vi gaar til Dronningen! Der er bestemt endnu en Perle tilbage i Dronningens Halsbaand.“

Pigen, som dansede forbi Alle.

Der var en Gang en lille Pige, som var saadan skabt, at næppe havde hun lært at gaa, førend hun begyndte at danse, — og det var saa sødt at se, saa I ikke kan tænke Jer det. Hun løftede sig paa Taa paa sine smaa bitte Fødder, og saa begyndte hun at svirre rundt som en lille Blomst, Vinden blæser paa.

Hun løftede sine smaa Hænder saa højt, hun kunde, over sit Hoved og lagde Hovedet tilbage, som om hun vilde flyve, og saa svævede hun rundt paa Gulvet, til hun ikke kunde staa længere, men trillede omkuld ved sin Moders Fødder.

Da hun blev lidt større, tog Moderen hende ofte med ud i Skoven.

Der var den aller kønneste Skovbakke, hvor Birkene stod med deres hvide, silkeglatte Stammer og deres lange, lysegrønne, viftende Slør, og nedenfor Bakken var der en Sø, hvori det altid sagde blink! — blink! —, og om Foraaret var Græsset paa hele Skovbakken mylrende fuldt af Liljekonvaller.

Saa satte Moderen sig i Græsset og syede, og den lille Pige dansede foran hende.

Jo ældre Barnet blev, des flere Danse hittede hun paa, og hun og Moderen begyndte at give dem forskellige Navne.

Der var *Solskinsdansen* med mange smaa, glade Hop og lange Spring og lystige Svingninger. Ja, det kunde da ethvert Menneske se, at det var Solskinsdansen. Og der var *Stormdansen*, der fo'r afsted med udbredte Arme og vilde Kast og underlige Bøjninger og Vridninger. Og saa var der *Liljekonvaldansen*.

Da bandt Moderen en tyk Krans af Liljekonvaller til sin lille Piges Hoved og Bryst, og den Lille pyntede sig selv med Liljekonvaller overalt, satte Buketter bag ved Ørerne og stoppede endogsaa sine Sko fulde af de duftende Blomster, og saa begyndte Liljekonvaldansen. Den snoede sig saa let og fløj saa glad over Græsset, at alle de Liljekonvaller, som ikke var med, strakte Hovederne op for at se paa den, og naar den var

færdig, saa ringede de med alle deres hvide Klokker og hviskede: „Sødt! sødt! sødt! — det er vor egen Dans!“

Men saa var der ogsaa *Regnvejrsdansen*. Den var saa sørgelig at se. Den gik med langt, udslaaet Haar og hængende Arme og trætte, slæbende Skridt og endte med, at den lille Pige faldt om og laa, som hun var død.

Hver Dag fandt hun paa nye Danse, og Moderen saa' paa sin lille Pige og smilede og sagde: „Hvor Gud dog har givet det Barn en stor Trøst i Livet! hun, som kan danse!“

Men Moderen fik ikke i ret mange Aar Lov at glæde sig derover.

Endnu mens den lille Pige var et Barn, døde Moderen, og Pigen var nu alene med sin Fader og dansede for ham, medens hun voksede op og blev en ung Jomfru.

Men I maa ikke tro, at hun altid bare dansede. Hun kunde bage Brød og koge Grød saa godt som Nogen. Hun kunde lappe Klæder og stoppe Strømper og holde det lille Hus, hvor hun og Faderen boede, saa fint og skinnende rent.

Hun vandede Tulipanerne og Hyazintherne, der stod udenfor Indgangsdøren, og bandt Kaprifolierne op, saa de hang som Guirlander over Døren.

Fra Morgen til Aften var hun beskæftiget med Arbejde, men naar hun en Gang imellem var

i meget daarligt Humør eller meget glad, — saa hun op og danse!

Huset laa højt oppe paa en Bakke, og der udenfor var der en jævn, grøn Græsplæne, og paa den var der saa udmærket at danse. Om Dagen stod Pigen i fuldt Solskin deroppe, og om Natten var man saa højt oppe og havde alle Stjærnerne saa lige over Hovedet paa sig, og saa opfandt Pigen baade *Soldansen* og *Stjærnedansen.*

Der voksede hun op i Ensomheden og blev høj og slank og smuk som Dagen, men hun var kun sytten Aar gammel, da ogsaa hendes Fader døde.

Da han laa paa sit Yderste, lagde den unge Pige sig paa Knæ ved hans Seng og græd. „Min kære, gode Far!“ sagde hun. „Du véd, hvor bedrøvet jeg er over, at Du skal gaa bort fra mig, og Du véd, at nu har jeg i hele Verden ikke et eneste Menneske at ty til, men hvor meget jeg end maa sørge over, at Du forlader mig, saa er jeg bange for, at jeg alligevel aldrig kan lade være at danse. Thi hvis jeg ikke kan faa Lov at danse, saa kan jeg slet ikke leve.“

Men Faderen lagde saa kærligt sin Haand paa sin Datters Hoved og saa' hende saa mildt ind i Øjnene.

„Dans Du blot, min lille Pige!“ sagde han, og saa døde han.

Den Nat var hun ganske alene oppe i det lille Hus, hvor hendes Fader laa død. Hun kunde

umuligt gaa i Seng, og hun aabnede Døren og gik udenfor.

Derude var Natten saa klar og sval. Himlen var mørk, men i dette Mørke glimrede en Uendelighed af klare Stjærner, aldrig syntes hun, der havde været saa mange. Og hun indaandede den lette, rene Luft og saa' op imod de tavse Stjærner, og saa tænkte hun, at nu var hendes gode Fader nærmere ved Gud og Stjærnerne. Han var højt, højt deroppe i Sjælenes Verden.

Og saa strakte hun sine Arme højt, højt op som for at komme ham nærmere og hævede sig saa højt paa Taa, som hun kunde.

„Ak, jeg er saa langt borte, saa dybt nede, saa dybt hernede paa Jorden!" sukkede hun, og saa bøjede hun sig helt ned mod Græsset; men saa var det, som om alle Stjærnerne smilte og blinkede til hende: „Rejs Dig! rejs Dig!" — og saa sprang hun op igen med opløftede Arme, og allerbedst som hun stod, uden hun vidste af det, saa dansede hun.

Hun dansede Sørgedansen over sin Fader.

Hendes Taarer strømmede og lyste i Stjærneskinnet, og dybe Suk trængte sig frem fra hendes Hjærte, men hun dansede saa smukt, som hun aldrig havde danset før. Hun dansede al sin Smærte og Sorg til Ro, og da Natten var omme, saa satte hun sig stille paa Dørtærskelen og saa' Solen staa op over Jorden, hvor hun nu var ganske alene, uden Fader og Moder.

„Nu danser jeg ud i den vide Verden for at prøve min Lykke.“

Da Faderen var begravet, maatte den unge Pige se paa en eller anden Maade at skaffe sig noget at bestille, for hun var fattig. Huset havde ikke tilhørt hendes Forældre, og da den Smule, som fandtes i det, var solgt, saa var der saa Mange, som skulde have hver sin Part af de Smaasummer, som blev betalt derfor, saa Pigen stod der med to tomme Hænder.

Det var en stormfuld Dag, at hun gik ned ad den høje Bakke, hvor hun hele sin Barndom havde boet, og hun vendte sig om og saa' efter det lille Hus, saa længe hun kunde se det. Men da det ved en Drejning af Vejen forsvandt for hendes Øjne, da bandt Pigen sit lille Sjal tæt omkring Brystet, og saa bredte hun Armene ud og dansede som det hvirvlende Løv ned imod Dalen. „Nu danser jeg ud i den vide Verden for at prøve min Lykke," tænkte hun, og videre og videre fløj hun afsted.

Saa kom hun henad Aften til en fattig Bonde og spurgte ham, om hun ikke kunde faa Tjeneste hos ham. Han havde Kone og fire smaa Børn, og da der altid var meget at gøre i Marken, saa syntes han nok, at det kunde være godt, om der var Nogen hjemme til at passe paa Børnene, mens han og hans Kone var ude at arbejde, og saa spurgte han Pigen, hvad hun forlangte i Løn.

Jo, hun var da tilfreds med at faa Føden og af og til lidt Klæder, om det kunde falde sig saa,

og saa blev hun taget i Tjeneste hos Bonden for at passe hans Børn.

Det var fire smaa Unger, som ikke just var saa særdeles fortryllende at se til, for de var nok kun blevne vaskede hver fjortende Dag, og da kun lidt midt i Ansigtet. Klæderne hang i Pjalter om dem, og saa var de saa forskræmte af alle de Stryg, de havde faaet, for Bonden og Bondekonen vidste kun *ét* Raad, naar Børnene græd, og det var at give dem Stryg.

Da Pigen blev alene med Børnene, saa tog hun dem først med ud til en lille Bæk i Skoven, og der vaskede hun dem rene, og saa satte hun sig i Græsset og begyndte at gøre deres Klæder i Stand.

Men da Bonden og Bondekonen kom hjem, saa blev de meget vrede, fordi Pigen havde givet Børnene Bad. De kunde godt være døde deraf, sagde de, for de var nu saa forskrækkelig bange for friskt Vand. Og saa sagde de, at en anden Gang saa skulde Pigen blive inde med Børnene i den gode Varme, for man skulde da ikke fyre i bare for Kragerne.

Ja, saa maatte jo Pigen sidde inde i den kvalme Bondestue med alle Børnene, og det var et trist Liv.

Det værste var dog, at Børnene altid kivedes. Den Ene kunde ikke have saa meget som en lille Stump Træ, uden at de Andre blev misundelige og vilde rive den til sig.

Pigen sad og spandt og forsøgte at tale Børnene til Rette, men de bare sloges og skreg.

Da syntes hun, at det Hele blev saa trangt og travrigt og kedeligt og elendigt, og saa rejste hun sig op med Tenen i Haanden og begyndte at danse.

Det var, som naar en Fugl slaar med Vingerne for at komme ud af et Bur, det var, som naar en Stormvind gaar hen over Kornet, saa det bøjer sig og bølger, og Børnene glemte deres Trætte og deres Arrigskab og sad bare og saa' paa hende. Og saa begyndte de at le og blive glade, og da de først var blevne glade, saa blev de straks artigere, og da de var blevne rigtig artige, saa dansede Pigen *Straaledansen* for dem. — I den stod hun ganske stille og gjorde alle de smukkeste Bøjninger og indtog alle de yndigste Stillinger, saa Ungerne sad aandeløse med aabne Munde.

Da Forældrene kom hjem, undrede de sig over, at der var saa stille i Stuen, for i Reglen lød det som et helt Menageri, da Ungerne altid hylede og sloges.

Da de aabnede Døren, sad Pigen stille og spandt, og alle Rollingerne sad i en Kres paa Gulvet ved hendes Fødder.

Senere hver Gang det begyndte at blive kedeligt og Børnene kivedes, sagde Pigen blot:

„Hvis I nu vil være artige, saa skal jeg danse for Jer!" — og saa gjorde de paa Øjeblikket Alt,

hvad hun vilde, for de vidste ikke noget morsommere end at se hende danse.

Men Forældrene undrede sig saa meget over, hvor det kunde være, at Pigen havde en saadan Magt over Børnene, og en Dag de kom hjem fra Marken, saa listede de sig ganske stille hen til Døren og kiggede ind gennem Nøglehullet, og det er netop noget af det grimmeste, man kan gøre.

Hvad fik de saa at se!

Paa Gulvet sad alle Børnene saa stille som Mus, og i Midten stod Pigen, saa straalende smuk. Hun var just i Færd med at danse sin aller gladeste Solskinsdans.

Da stødte Bonden Døren op med et Smæld og traadte haardt i Gulvet, da han gik ind. — „Er Du gal, Tøs!“ raabte han. „Danser Du? Hvorfor spinder Du ikke? Tror Du, jeg giver Dig Føden, for at Du skal danse?“

„Børnene var saa kede af det,“ sagde Pigen mildt. „De bliver saa glade, naar jeg danser, saa hverken skændes de eller skriger.“

„Hvis Børnene skriger, saa skal de ha' Klø!“ raabte Bonden. „Birkeriset hænger jo ved Skorstenen!“

„Og jeg holder mig en Tjenestepige, for at hun skal strikke og spinde og ikke springe omkring paa Gulvet som et Faar!“ peb Bondekonen; og Enden paa det blev da, at de ikke en Dag længere vilde have Pigen i Huset. Hun kunde

gaa sin Vej, hvorhen hun vilde. Hun skulde ikke gøre deres Børn kulrede i Hovedet. Og saa maatte Pigen gaa. — Hun hørte langt bort, hvordan Børnene skreg og hylede, og hun forstod, at nu var Birkeriset kommen ned fra Skorstenen igen.

Saa gik da Pigen atter ene ud i Verden, og da hun havde gaaet en Tid, kom hun til en stor Herregaard. Den laa saa højt og smukt mellem grønne Skove og en blaa Sø, og omkring Herregaarden var der en stor Park med Træer og Blomster. Her gik Pigen ind og spurgte, om hun ikke kunde faa Tjeneste.

Husholdersken var en stor og fed Kvinde med hvidt Forklæde og Guldringe i Ørerne. Hun stod netop ude i Køkkenet og satte Middagsmaden frem til alle Karlene og Pigerne, som sad ved et langt dækket Bord.

Alle vendte de sig om og saa' paa Pigen. De saa' alle saa vigtige og mætte og mistænksomme ud, og Ingen sagde hende et venligt Ord. Husholdersken satte sin ene fede Haand i Siden og saa' ned paa Pigen, som om hun betragtede et lille Kryb langt nede under sig, og saa spurgte hun hende, hvad hun vel duede til?

Ja, saa svarede Pigen jo, at hun nok kunde spinde og strikke og da ogsaa koge Grød og bage Brød, og hun kunde da ogsaa passe Urterne i Haven.

„Til alt det har vi allerede Folk," svarede

Husholdersken, „og Folk, som er meget dygtigere end Du, kan Du være sikker paa. Stine kan spinde, og Marie kan strikke, og Gartneren med to Drenge passer Haven, og selv laver jeg Maden og bager baade Brød og koger Grød, — og forresten laver jeg ogsaa en og anden Ting desforuden, for jeg tror ikke, at Folkene vilde være fornøjede med at faa bare Grødmad, — eller hvad mener I?“ tilføjede hun og vendte sig om imod Karlene og Pigerne, og de fniste og lo allesammen, som om hun havde sagt noget uhyre vittigt.

Pigen stod imidlertid stille nede ved Døren, og saa vendte Husholdersken sig paa én Gang om imod hende og spurgte:

„Vil Du være Hønsetøs? — Pigen, som har passet vore Høns og Duer, er rejst hjem til sin Mor; hendes Plads kan Du faa, hvis Du kan passe Fjerkræet ordenligt.“

Ja, det vilde Pigen gerne, og saa fik hun Plads paa Gaarden som Hønsepige.

Der var en stor Hønsegaard, og der var Kalkuner og Fasaner, og der var Paafugle med smaa, dumme, sorte Hoveder og store, pragtfulde Haler, som de kunde vifte med, og der var et helt Loft fulde af Duer, baade hvide og brogede og sorte.

Alle dem skulde nu Pigen passe paa, give dem Korn og Vand i rette Tid, sørge for, at der var rent og pænt, hvor de boede, beskytte deres Æg for Rotterne og dem selv for Høge og Ræve.

Hun skulde være Mamma for alle smaa, trippende Kyllinger og alle Dueungerne, som endnu ikke rigtig kunde flyve, og hun syntes rigtig godt om det.

Snart blev hun gode Venner med hver eneste Høne og hver eneste lille Kylling. Hun gav Duerne Navne, og naar hun raabte: „Hvidvinge! Fjerbryst! Grøntop! Glødøje! Svævedue! Kæleprins! Stilledue! Kurr! — alle mine nioghalvfems — kom! kom! kom!“ — saa kom de susende som i en stor Sky og spiste Ærter af hendes Haand, ja endog af hendes Mund.

Hun var tidligst oppe om Morgenen af Alle paa Herregaarden, for Fuglene vaagner altid først, og hun sov paa Loftet mellem Duerne for at passe paa, at intet fjendtligt Dyr kom ind om Natten og rapsede dem.

Men tidligt i Morgenrøden, mens Alle paa Gaarden endnu sov, saa dansede hun *Flagredansen* med alle Duerne paa det store Loft. Hun stillede sig i Midten og viftede med Armene, og saa kom alle Duerne flagrende og susede om Hovedet paa hende. Da fløj hun foran dem og viftede og kaldte, og for hver Bevægelse hun gjorde med Haanden, saa fulgte Duerne i Krese og Ringe.

Naar Solen kom og titted ind gennem Loftsvinduet, saa blev den ganske rød i Ansigtet af Forbavselse, thi noget saa smukt som Pigens Flagredans med Duerne havde den aldrig ventet at se.

Sommetider kunde hun ogsaa langt nede i Parken danse for Fasanerne og Paafuglene. Det var saadanne fornemme Fugle, saa for dem dansede hun *Slæbdansen* og *Festdansen.*

Hun lokkede dem Alle ind paa en stor grøn Plæne, hvor høje Popler og Pile stod i Kres med deres lange Grene hængende dybt ned. Naar Solen skinnede derind, var det som en stor, lysende Festsal. Og da stillede alle Paafuglene sig op i Kres og spredte deres pragtfulde Haler ud; de lyste i Solen som glimrende Hjul af Grønt og Blaat og Guld og dannede som en Ring af Vifter om Pigen, saa Ingen udefra kunde se hende danse. Og Fasanerne strakte Halsene ud og lod deres gule Slæbehaler hvile i Græsset, mens Pigen dansede.

Og det var en Festdans, kan I tro! Den gik saa højtideligt med fornemme Skridt og saa smukke Armbevægelser og saa højbaaren Nakke, og Solen flimrede over den, og de lange, grønne Grene skjælvede rundt omkring, og Paafuglene stod med udspændte Haler og Øjnene langt ud af Hovedet for at beundre.

„Det er kongeligt! det er nobelt!“ sagde de og trippede paa Benene for at balancere deres store Halehjul. „Den Pige er af fyrstelig Familie, det er da ikke til at tage Fejl af!“ — og Fasanerne bøjede langsomt Hovederne og sagde: „Eksotisk!“

Ja, Pigen hun var rigtig lykkelig med alle

sine Fugle, og et helt Aar levede hun med dem og dansede for dem.

Med Folkene paa Gaarden talte hun derimod kun lidt. De betragtede hende som noget saa skrækkelig tarveligt, fordi hun jo blot var Hønsetøs, som de sagde, og hun søgte heller ikke deres Selskab. Skøndt de talte samme Sprog som hun, saa var det, som om hun ofte slet ikke forstod, hvad de sagde, og endnu mindre, hvad de lo af. Saa kunde hun meget bedre tale med Hønsene og Duerne.

Men saa hændte det, at Herremanden, som var en rig Mand og en god Herre for sine Folk, vilde gøre et stort Dansegilde for dem.

Det skulde staa i Laden, og til det Gilde skulde hver eneste En, som tjente paa Herregaarden, være med, og Hønsepigen hun blev jo ogsaa sagt til, at hun skulde gaa med de Andre.

Det var ikke frit for, at Folkene paa Gaarden var begyndt at komme paa det Rene med, at Pigen kunde danse.

Der var en gammel Kone, som sov i et lille Kammer lige op til Dueloftet. Hun havde en Morgen, da hun laa vaagen af Tandpine, kigget ud igennem Døren og set Pigen danse med Duerne.

„Og noget saa kønt har jeg da aldrig i mit Liv set," sagde den gamle Kone. „Man skulde tro, at det var en lille Guds Engel, der fløj imellem Skyerne!"

Og nede i Parken havde en lille Dreng, som vogtede Faar, ligget sammenkrøben under en Busk for Solheden og set Pigen danse for Paafuglene. „Og det var Dans, kan I tro!“ sagde Drengen. „Det var den aller fineste Gulddans, som Kongen selv kunde have set paa!“

Og saa skulde da Pigen med til Dansegildet, og Alle længtes efter at se hende danse, men det sagde de ikke til hende.

Selv var hun meget glad.

„Et Dansegilde!“ tænkte hun. „Et Gilde, hvor Alle danser! tænk, hvor det vil blive smukt! og saa mange nye Danse, jeg skal lære!“

Og saa bandt hun Haaret fast i en Fletning om Hovedet og bandt Skoene fast paa Fødderne og tog sin eneste lyse Bomuldskjole paa, og saa gik hun over til Loen, hvor Dansen skulde være.

Ude var det endnu lyst, men da der ingen Vinduer var i Laden, saa havde man tændt tolv Tællelys og hængt dem op i et Hjul med Tyttebærris paa, som svingede under Bjælken i Taget. Det oplyste dog kun sparsomt det mørke Rum, som var propfuldt af Karle og Piger, af gamle Koner og gamle Mænd og smaa Børn.

Paa en Tønde sad to Spillemænd og spillede Violin. Den Ene, som var en ganske ung Karl, spillede første Stemme, og han gned lystigt løst. Den Anden, som var en gammel blind Mand, filede anden Stemme, men den passede kun af og

til i et Par Toner sammen med første Violin. Det lød nærmest, som naar to Katte staar og slider hver i sin Ende af en Faaretarm. Undertiden slog begge Spillemændene med Hælen imod Tønden, snart i Takt, snart lige imod Takten.

Til den Musik dansede Alle omkring paa Gulvet. Karlene havde taget Trøjerne af og dansede i Skjorteærmer. Piger og Koner dansede i højhalsede, stramtsiddende uldne Kjoler med det sammenlagte Lommetørklæde trykket tæt ind imod Brystet ligesom til Trøst. Der var saa trangt og saa hedt, saa man knapt kunde aande. Støvet stod højt op fra Gulvet, Lysene flimrede og dryppede, og Sveden drev af alle Ansigter. Underligt var det, at ikke En saa' glad ud. Alle dansede de rundt med de sørgmodigste, stille Miner, som om de var med til deres egen Begravelse og ikke til et Dansegilde! — Og hvad var det for en Dans! De skubbedes og trængtes og bevægede Benene over Gulvet, saa rask de kunde. Karlene arbejdede nu og da med Albuerne for at skaffe sig Plads. Kvinderne drejede sig, stille som Trædukker, Karlene slæbte afsted med.

„Er det et Dansegilde!“ tænkte Pigen, som var bleven staaende i Døren. Hun sukkede dybt og havde Taarer i Øjnene, hun var saa forfærdelig skuffet.

Men saa kommer der en stor sveddryppende Karl henimod hende, hvor hun staar. Han tørrer Sveden af Panden og rækker Haanden frem.

Hun forstod slet ikke, hvad han mente, og blev staaende.

„Begriber Du ikke, Tøs," sagde han saa, „jeg vil danse med Dig."

„Nej, nej!" svarede hun ganske angst og trak sig længere hen imod Udgangen. „Jeg danser ikke."

Saa kom der en til, en lille sejg og sort En med et stort Hoved, han var Skomager. Han vilde ogsaa danse med hende.

„Nej, nej," svarede hun igen, „jeg danser ikke."

„Hvad er det for noget Snak," sagde Husholdersken, som stod i sort Silkekjole med Guldur paa Maven og saa' paa Dansen. „Hvad er det for noget Snak! de siger jo Alle, at hvad Du kan, det er netop at danse."

„Ja, alene, alene!" svarede Pigen sagte, hun havde trukket sig endnu længere hen imod Døren.

„Har man nogensinde hørt saadan noget Nonsens!" raabte Husholdersken ganske højt. „Hun vil danse alene, den dumme Tøs!"

Og alle de Omkringstaaende begyndte at le, og en af Karlene satte i et Spring over Gulvet hen imod Pigen.

„Nej, man skal ikke danse alene," sagde han, „kom nu og dans med mig!"

„Nej, nej!" sagde Pigen og krøb helt ud i Døraabningen. „Ingen faar Lov at røre ved mig! Ingen faar Lov at røre ved mig!"

Ja, da blev der jo en Latter og et Grin.

„Vil I høre hende — hun vil danse alene! Ingen faar Lov at røre ved hende! Frem Karle! Der er vel nok den, som kan fange hende!“ — og tre, fire af de stærkeste Dansere var i ét Spring over Gulvet for at fange hende.

Men i det Samme fo'r hun ud ad Døren og henad Vejen. Hun sprang, hun løb, hun dansede, thi aldrig kom hun saa hurtigt afsted, som naar hun dansede, og nu vilde hun bort.

Som et Blad hvirvlede hun henad Vejen og ned imod Dalen. Karlene efter. De faldt i deres tunge Træsko, men kom op igen og forfulgte hende.

Det var begyndt at blive lidt mørkere ude, og hun var langt foran dem. Hun fløj som en Støvsky hen over Stenene, som en Taage ud over Engen, som en flyvende Vind ind igennem Birkeskoven, og nu — ja, nu forsvandt hun i Fyrreskoven.

„Lad hende løbe!“ sagde Karlene til hverandre. „Der er jo fuldt op af meget kønnere Piger i Loen!“ — og saa tørrede de Sveden af Panden og luntede tilbage til Dansegildet.

*

Den næste Morgen ved Solopgang kom saa Pigen til Havet, og der ved Havet laa Kongens Slot.

Det laa med Taarne og Tinder højt oppe paa

Skrænten og spejlede sine hvide Mure i Havet. Men rundt om strakte sig, saa langt man kunde se, de kongelige Haver, Parker og Skove.

Da Solen var kommen lidt højere op paa Himlen, og det begyndte at røre sig i Slottet, saa gik Pigen hen til Porten og bankede sagte paa.

Slotsfogden kom da selv ud og lukkede op og spurgte Pigen, hvad hun vilde her ved det kongelige Slot saa tidlig om Morgenen, at man knapt nok var kommen ud af Sengen? Slotsfogden havde endnu ikke faaet sin Kaffe. Jo, sagde Pigen, hun vilde da saa gerne have Tjeneste paa det kongelige Slot, selv om det blev en nok saa ringe og ubetydelig Bestilling. Slotsfogden betragtede hende nøje, og saa spurgte han hende, om hun troede, hun duede til at hjælpe Gartneren med Blomsterne i Haven. Han havde netop Brug for en Pige til Hjælp, for den dygtigste af alle de Koner, som gik ham til Haande, var i Torsdags rejst til Amerika.

Jo, det sagde Pigen, at hun troede nok, hun kunde, og saa gik Slotsfogden med Pigen ned til Gartneren og sagde til ham, at her var en Pige, som vilde hjælpe til med Blomsterne.

„Ja, lad os først se, hvad Du duer til," sagde Gartneren. „Jeg har kendt dem, som vilde være Havepiger, skøndt de knapt nok kendte en Gyldenlak fra en Solsikke."

Og saa tog han Pigen med sig rundt om i Haven og spurgte hende ved hver eneste Blomst

og hver eneste Busk: „Naa, hvad hedder den?“ — Og Pigen sagde straks Navnene paa dem alle. Kun Potentillen kendte hun ikke, men det Navn lærte hun sig jo snart.

Ja, saa blev Pigen Havepige i Kongens Have, og den var saa smuk, at Paradisets Have vist ikke har været meget kønnere.

Hele Haven var anlagt højt oppe over stærke Mure, hvorfra man kunde se ud over det store Hav langt bort til de blaanende Bjærge. Men i Haven stod der gamle, tusindaarige Træer med skyggefulde brede Kroner, og imellem dem var der store aabne Plæner med det friskeste grønne Græs, hvor mange Springvand plaskede med høje, friske Straaler, og hvor tavse Statuer stod og tænkte under Løvet. Men smukkest af det Altsammen var dog den Mængde af Blomster, som fandtes her.

Der var store Bede med duftende Levkøjer og Gyldenlakker, og langs med Grusgangene stod i Solskinnet lange Rækker af Solsikker, som vendte deres skinnende Ansigter efter Solen. Der var Terrasser fulde af slanke, hvide Liljer, og hele Enge med stærkt duftende Reseda. I Havens Buegange og Kolonnader dér krøb den violette Klematis og den ildfarvede Karse op ad alle Søjler og Piller. Men af Roser var der dog flest. Overalt slyngede Roser sig i Vejret og hang nedover, krøb op i Træerne og tittede ind gennem Slotsvinduerne. Der var smaa hvide Roser, der hang ligesom i

Buketter mellem det dunkle Løv i de gamle Trær, der var skønne, glade, pragtfulde Roser, der flød ind imellem alle andre Blomster, og ligesom oversvømmende dem syntes at sige: „Her kommer vi! vi er i alt Fald Roserne!“ — Og ude ved Havet, højt oppe paa Muren over de brusende Bølger nikkede og viftede Roserne som til Hilsen.

Jo, det var rigtignok en Have, som der var Noget ved! Og Pigen blev her saa lykkelig som aldrig før.

Hun fik nye, pæne Klæder og et lille kønt Værelse i Gartnerens Hus at bo i, og Gartneren selv var saadan en rar gammel Mand. Hele sit Liv havde han mest haft at gøre med Blomster, saa han var bleven saa mild og venlig, og han duftede som af Roser, saa gammel han var.

Snart havde Pigen lært sig at arbejde med Blomsterne, saadan som Gartneren vilde have det. Hun var tidlig oppe og sent i Seng og vidste snart, hvor alle Blomsterne stod, og til hvad Tid de skulde have Vand, og hvilke der var de sarteste, og hun kom til at holde saa meget af dem alle.

Og saa var der jo især én Ting! Aldrig havde hun kendt et Sted, hvor man saa udmærket kunde danse som i denne Have.

Inde i de dybeste Lunde, hvor Buskene stod fulde af hvide Jasminer, og den violette Klematis slyngede sig højt op i de stærke Pinjer, der dan-

sede hun *Skyggedansen*, den sagte svævende Dans, der synker og stiger som Tanker i en Sjæl.

Oppe paa Terrassen i det straalende Maaneskin dansede hun *Stjærnedansen*, og i den tidlige Morgen, førend Nogen endnu var staaet op, saa dansede hun den højtidelige *Lysdans* med en hvid Lilje i Haanden.

Men om Middagen, naar alle Andre hvilede sig, da dansede hun *Soldansen* mellem alle Roserne. Det var Dansen om Glæden og Sommeren med de høje Spring og de store Kast. Og alle Roserne krøb op i Træerne, som Drenge kryber op paa et Plankeværk, for at se paa hende, og naar Dansen var til Ende, og hun sank ned i Græsset, saa dryssede de en Sky af Rosenblade over hende til Tak.

I denne Have lærte hun sig ogsaa den underlige *Orkidédans*, der var som en Trolddans med Slyngninger og Bøjninger, saa man tænkte, at nu forsvandt hun vist midt i Dansen. Men ude ved Havet, oppe paa Muren, dansede hun *Bølgedansen*. Den lærte hun af Bølgerne, som bestandig slog ind imod Muren, og hver Gang hun dansede den, slog Bølgerne højere op og raabte: „Hvem er Du, hvem er Du, der danser ligesaa smukt som Havet?“

— I Slotshaven levede der ingen Andre end den gamle Gartner og hun. Om Dagen kom der andre Folk og arbejdede der, men det var kun i visse Timer, ellers var der ganske stille.

Paa Slottet levede der heller Ingen, thi Dronningen var død, og Kongen var netop borte paa Rejse med sin Søn, den unge Prins.

Slotsfogden ventede dem hjem naarsomhelst, men hvad Dag de vilde komme, vidste man ikke.

Saa hændte det, at de kom hjem sent en Nat, og Pigen, som boede i Havehuset, og som laa og sov, hun vidste ikke, at nu var Kongen og Prinsen hjemme.

Hun vaagnede tidlig ved, at Maagerne skreg over Havet, og hun saa', at det vilde blive en herlig Dag. Saa klædte hun sig paa i en Fart og gik op paa Terrassen, hvorfra man kunde se langt ud over Havet. Hun havde saadan en Lyst til at danse Lysdansen.

Endnu var Alt halvmørkt i Haven, men hun plukkede ved Terrassen en hvid Liljestængel, og med den i Haanden stod hun og saa' ud over Havet og ventede paa, at Solen skulde komme.

Da blev Morgenrøden stærkere paa ét Sted, og pludselig kastedes et Par lange Straaler som Spyd op af Bølgerne, og saa kom Solen selv, straalende og varmende op over Horisonten.

Saa dansede Pigen den alvorsfulde og glade Lysdans og bredte Armene ud imod Solen. Hun troede jo, at Ingen saa' hende, men oppe i Taarnværelset der boede den unge Prins, og han var ogsaa vaagnet tidlig, for han kunde ikke sove af Glæde over, at han igen var hjemme, og han

havde aabnet sit Vindue paa Klem og stod nu og saa' paa Solopgangen.

Da fik han Øje paa Pigen, som stod paa Terrassen og dansede den skønne Lysdans, og han syntes, at han aldrig i sit Liv havde set noget saa smukt. Selv om han havde set hende danse den Dans i et lukket Værelse ved et eneste lille Lys, vilde han have sagt: „Det er Lysdansen — nu staar Solen op!"

Men straks efter, at Solen var kommen helt frem, forsvandt Pigen. Kun et Øjeblik havde hun knælet ned paa Terrassen, saa rejste hun sig og var borte.

Samme Dag fik hun jo at vide, at nu var Kongen og Prinsen kommen hjem, og nu tog hun sig vel i Agt for at komme i Nærheden af Slottet.

Prinsen spurgte baade Slotsfogden og Gartneren og hele Hofpersonalet, som nu var draget ind paa Slottet, om de ikke kunde sige ham, hvem det var, der havde danset paa Terrassen, da Solen stod op, men det kunde Ingen sige ham, thi Ingen vidste, hvordan Pigen kunde danse. Og da Ingen vidste det, saa sagde de til Prinsen, at det var nok Noget, han havde drømt, og tilsidst begyndte Prinsen næsten selv at tro, at han havde drømt det.

Men saa en sen Maaneskinsaften var han ude at spasere oppe paa Muren over Havet. Efter Middagen, som indtoges meget sent paa Slottet,

plejede man ikke at promenere, for da var Alle saa mætte og søvnige, og Prinsen var da alene i Parken. Højt oppe paa Muren satte han sig under et stort Træ, der kastede en kulsort Skygge, og saa' paa Maaneskinnet, der legede paa Bølgerne. Stjærnerne tindrede højt oppe, og langt borte i Bjærgene paa den anden Side Havet blinkede et Fyr med et Lys, som kom og forsvandt.

Prinsen sad i det sorteste Mørke, men lige tæt ved ham hvilede Maanelyset i hele sin Glans over en aaben Plads mellem Træerne. Og dér! — ja, der kom hun igen, den underlige Pige!

Hun stod et Øjeblik og saa' ud over Havet, som skvulpede og bruste i Natten, og saa begyndte hun at danse Bølgedansen.

Bølgerne saa' det straks og rakte Halsene frem for rigtig at se Dansen. Men naar de steg, saa dansede hun tilbage fra Stranden, og naar de styrtede tilbage i Havet, saa dansede hun frem som for at jage dem længere ud. Det var, som om hun og Bølgerne talte med hinanden. De raabte, og hun svarede, men ikke med Ord, kun med Bevægelser, som steg og sank og flygtede og stormede frem. Saa sendte Havet vildere og vredere Bølger ind imod hende, og vildere og vredere blev hendes Dans. Havet truede hende, men hun truede Havet tilbage. — Da suste Voverne stille, og Dansen deroppe blev mild og svævende. Og saa lagde alle Bølgerne sig til Ro, og Pigen blev staaende stille og stirrede ud i Natten.

Nu rejste Prinsen sig raskt for at gaa hen imod hende, men ved Lyden af hans Skridt dansede hun bort og var forsvunden som en Skygge mellem Skyggerne i Parken.

Den næste Dag ledte Prinsen igen overalt for at finde denne Pige, som om Natten dansede for Havet, men han talte ikke til Nogen derom.

Han saa' ganske vist en lille ung Pige staa og binde Vinranker op imellem to Blommetræer, men hun stod saa stille som en Statue og bevægede kun sagte sine Hænder. Det kunde umuligt være hende, som havde danset saa vidunderligt!

Men stadig strejfede Prinsen om i Parken. Han befandt sig ikke vel noget andet Sted, og han haabede bestandig, at han dog en Gang igen skulde faa Pigen at se og se hende danse.

Da hændte det en meget varm Middagsstund, at Prinsen havde lagt sig til at sove i Skyggen af en Lind. Han sov egenlig ikke rigtig, men laa i Halvslummer og hørte paa Bierne, der summede i Lindeløvet. Da syntes han, at det raslede tæt ved, og han lagde sig næsegrus ned paa Jorden og kiggede ind mellem Buskene i Rosenhaven, som netop laa der midt i Parken.

Og dér, midt i det blændende Solskin — ja, der stod Pigen og dansede Solskinsdansen.

Det var en Dans, som kastede Lys om sig, og Prinsen syntes, at han aldrig før havde set Himlen saa blaa og Solen saa klar og Roserne saa røde, og han holdt Vejret tilbage for ret at

kunne se og nyde hver eneste Bevægelse, Pigen gjorde, for det var da bare Glæde og Solskin! Og da Dansen var ude, sank hun sagte ned i Græsset, og alle Roserne rystede deres Blade ned over hendes Haar.

Men da sprang Prinsen hurtigt op, og inden Pigen kunde komme bort, var han ved hendes Side og greb hende om Haandleddet.

„Hvem er Du, underlige Pige, der danser saadan som ingen Anden paa Jorden?“ spurgte han.

Pigen blev lige saa rød som Roserne, hun sad imellem, og saa bad hun Prinsen om ikke at blive vred paa hende. „Jeg kan ikke lade det være,“ sagde hun, „jeg er født med det.“

Men da smilte Prinsen saa mildt og sagde til hende, at der var Intet i Verden, han hellere vilde end netop at se hende danse. „Og herefter skal Du kun danse for mig!“ sagde han.

— Ja, saadan blev det da! Nu havde Pigen Prinsen at danse for, og saa kunde hun danse endnu meget smukkere end før, thi hun vidste, at det fyldte hans Hjærte med Glæde.

Og de mødtes i Solskinnet og i Skyggen, ved Dagslyset og i Maaneskinnet, og Prinsen sad ganske stille og saa' paa, at Pigen dansede.

Og naar hun dansede, saa begyndte han først rigtig at forstaa Havet og Luften, Stjærnerne og Lyset, Skyggerne og Stormen, og han begyndte

at synes, at Livet var saare skønt og vel værd at leve.

Men aldrig var han glad, uden naar han var der, hvor Pigen var, og han saa' hende danse. Alt andet syntes han var baade kedeligt og dumt.

Og saa gik han tilsidst ind til sin kongelige Fader og sagde til ham, at om han vilde hans Vel, saa maatte han give ham Pigen i Haven til Kone, for uden hende kunde han slet ikke leve.

Da blev Kongen jo i meget, meget daarligt Humør, for en Prins gaar ikke saadan hen og gifter sig med en fattig Havepige; men da han saa', at det gjaldt Prinsens Ve og Vel, saa gik Kongen ned til den gamle Gartner og spurgte ham, om han kunde sige ham, hvem den Pige egenlig var?

Nej, det kunde Gartneren da ikke. Hun var kommen lige fra Landevejen, og Ingen vidste Noget om hende. Hun kendte Navnene paa alle Blomsterne i Haven og passede dem godt allesammen, hun var oppe med Solen og altid glad, om end hun just ikke talte mange Ord.

Saa vilde Kongen jo se Pigen, og da hun kom, var hun saa straalende smuk, at der ligesom faldt en Solstraale ind i Kongens Hjærte.

Og saa saa' han længe paa hende og spurgte saa tilsidst: „Véd Du, at min Søn begærer Dig til Hustru?“ — Nej, det havde hun ingen Anelse om; og det behagede Kongen, at Prinsen havde talt først med ham. Men Prinsen, som stod ved

Siden af, strakte Haanden ud og sagde: „Sig ja! aa, sig ja! — jeg kan ikke leve uden Dig!“

Pigen blev saa underlig bange, for gerne vilde hun danse hele Livet for Prinsen, men at blive hans Kone, det var dog en hel anden Sag.

Men han saa' saa ulykkelig ud og bad hende saa bønligt om dog endelig at sige Ja, at hun tilsidst lovede ham, at hun skulde opfylde hans Bøn og blive hans Hustru.

Saa skulde da Bryllupet fejres, men Aftenen før skulde der være stor Fest paa Slottet, for nu skulde den unge Brud først neje for alle Prinsens kongelige Slægtninge og fornemme Venner. Pigen blev da klædt saa fint og nydeligt paa i en Dragt af tyndt, gult Silkestof, indvævet med Guld, men til Pryd for sit Hoved bandt hun en Krans af lyserøde Roser, for „Rosen er dog altid Rosen,“ sagde hun. Og saa blev hun ført op i Kongens Slot.

I Festsalen var alle Lysene tændte, og Faklerne brændte, og der spilledes paa Fløjter og Harper.

Langs Væggene sad der tæt med Hofdamer og Hofkavalerer, som alle gjorde lange Halse for at se paa Pigen, der kom gaaende ved Prinsens Haand. Men øverst oppe i Salen sad Kongen paa sin Trone for at tage imod dem.

Da de saa var komne midt frem for Tronen, blev der ganske stille i Salen, for nu talte Kongen.

„Pige!“ sagde han. „Min Søn Prinsen har faaet Dig saa kær, at han siger, han ikke kan leve uden at faa Dig til Hustru. Da han er mit eneste Barn og min Øjesten, saa faar jeg vel give efter, skøndt det koster mig en uhyre Overvindelse. Der er imidlertid et eneste lille Vilkaar, jeg knytter til mit Samtykke, et Løfte, som Du kommer til at aflægge, og som Du aldrig maa bryde.

„Ser Du, man har sagt mig, at Du elsker at danse, de underligste Danse mellem Himmel og Jord. Det er der maaske ikke noget Ondt i, men det passer sig ikke for den, som er gift med en Prins. Du maa nok som alle andre fornemme og kongelige Damer træde en Menuet og en Kontradans i Festsalen paa Slottet ved Din Gemals eller en anden ædel Ridders Haand, men aldrig vil jeg høre tale om, at min Søns Hustru og Prinsesse danser vildt mellem Buske og Trær. — Altsaa, dette Ene maa Du først love os, at Du aldrig mere danser Dine Danse fra det Øjeblik, Du er bleven min Søns Brud.“

Kongen tav og saa' paa Pigen. Men hun var bleven ganske bleg, og hun fæstede sine Øjne paa Prinsen.

„Hvad er Meningen med dette?“ spurgte hun. „Maa jeg ikke mere danse?“

„Min kongelige Fader ønsker det saa,“ sagde Prinsen og slog Øjnene ned.

„Men naar jeg ikke maa danse,“ sagde Pigen, „saa er jeg jo ikke længere mig selv, og saa

gifter Du Dig jo ikke med mig, men med en Anden!"

Prinsen stod ved Siden af med nedslagne Øjne og tav.

„Jeg forstaar det ikke!" sagde Pigen, og hun saa' meget alvorlig og stræng ud. „Du elskede mig, netop fordi jeg kan danse, og nu, da Du vil beholde mig, vil Du aldrig se mig danse mere! Men saa har jeg jo Intet at give Dig! Hvad vil Du saa med mig?"

„Du er den smukkeste og bedste af Alle," hviskede Prinsen, „og jeg elsker Dig."

„Du kender mig slet ikke!" sagde Pigen, og hendes Øjne var blevne saa kolde.

„Min Herre og Konge!" sagde hun saa og nejede for Tronen.

„I har vist mig megen Ære ved at ville gøre mig til Eders Søns Hustru, men det Vilkaar, I sætter mig, kan jeg umuligt opfylde, thi aldrig, aldrig saa længe jeg lever, kan jeg høre op med at danse."

Og saa nejede hun for Prinsen og sagde:

„Jeg takker Eder, min ædle Prins, for den Ære, I har vist mig ved at ville gøre mig til Eders Hustru, men liden Glæde ville jeg kunne bringe Eder, hvis jeg aldrig kunde faa Lov at danse for Jer. Derfor siger jeg Eder nu Farvel og ønsker Eder al den Lykke, som en Prins kan faa!"

Og saa vendte hun sig til Højre og Venstre, hvor hele Hoffet sad. „Jeg siger Jer Alle mit

Godnat og Farvel, mine skønne Damer og ædle Herrer," sagde hun og nejede dybt.

Og saa rejste hun sig og gik bort fra Tronen. Først gik hun langsomt, saa gled hun fremad paa Foden, og saa dansede hun. Hun løftede Armene op over Hovedet og dansede ud af Salen og ned ad Trapperne og ud igennem Parken under Stjærnerne.

Hendes Fod var saa let, og hendes Hjærte endnu lettere, og hun indaandede den svale Natteluft, medens hun dansede videre ud over Landet. Aldrig, aldrig havde hun kunnet danse som nu! Det gik lige let over Klipper og Stene og Torne og Grene. Hun rørte tilsidst ikke ved Jorden, hun fløj som baaren af Vinger.

Da Solen stod op, saa dansede hun ud over Havet. Det gik ligesaa let henover Bølgerne som paa Blomsterengene.

Hun følte, at nu var hun fri, nu vidste hun, at Ingen kunde fange hende, og hele sit Liv skulde hun have Lov at danse.

Og det gik som en Sommervind ud over Havet, bort imod de blaa Bjærge paa den anden Kyst.

— Men ved Stranden stod der to smaa, nøgne Drenge og fangede Krabber. De kiggede op og saa', hvorledes Pigen svævede forbi dem som et Syn i Morgenrøden.

„Den dér, Du!" sagde den Ene af dem til den Anden, „hun kan danse!"

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

2den Udgave

af

P. CHR. ASBJØRNSENS

NORSKE FOLKE- OG HULDRE-EVENTYR

I UDVALG

Med Portraiter af **P. Chr. Asbjørnsen** og **Jørgen Moe**

samt Illustrationer efter Originaltegninger af

N. P. Arboe, H. Gude, V. St. Lerche, Eilif Peterssen, A. Schneider, Otto Sinding, A. Tidemand, E. Werenskiold.

4 Kr.; eleg. indb. 6 Kr. 25 Øre.

Ude og Hjemme:

„— — Det er en stor Lykke for et Folk at eje en Bog, der i Literaturen har sin bestemte Plads blandt Fædrelandets ypperste aandelige Rigdom og dog allerede fra de tidligere Aar kan voxe sammen med Barnets Hjærte. Den Kreds af norske Kunstnere, hvis Billeder nu skulle bære disse Eventyr videre ud i Folket og længere ned i Barneverdenen, har ogsaa løst sin smukke og betydningsfulde Opgave paa en værdig Maade."

Dansk **Illustreret Tidende**, af Carl Andersen:

„ — — En Række af Norges betydelige Malere har gjort sig en Fornøjelse af at pryde disse Folkedigtninger med fint udførte og aandfuldt opfattede Billeder. Derfor foreligger der her et sjelden harmonisk Værk, hvori det Hele gaar Haand i Haand, og den Ene supplerer den Anden."

Dansk **Fædrelandet:**

„— — Asbjørnsens Bog trænger ikke til nogen yderligere Anbefaling, men den har dog faaet en endnu større Tillokkelse ved de talrige Illustrationer, hvormed norske Kunstnere have udstyret den. Det fejler neppe, at den nye Pragtudgave af de evig unge Folkesagn vil modtages med Glæde af Ældre og Yngre."

Nationaltidende, af r. n. (Holger Drachmann):

„— Der er fra den Gyldendalske Forlags-Boghandel udgaaet en værdifuld Bog, som har den Egenskab, at den baade henvender sig til Store og Smaa, at den i og for sig vil være en Pryd for en Bogsamling og en kjærkommen Julegave, og at den, idet den byder et Pragtværk i Henseende til Udstyrelse og Illustrationer, har en literair Værdi, som ikke staar tilbage for den kunstneriske. — — — Det er sikkert yderst sjeldent, at en Bog med en saadan Udstyrelse kan udkomme hos os saa billig, og man maa søge hen til de store Lande, Tyskland eller England, for at finde begge Dele forenede — med et langt større Publikum at byde over."

Norsk **Aftenbladet**:

„Den første Plads i Juleliteraturen indtager uimodsigelig Norske Folke- og Huldreeventyr i Udvalg, med omkring 100 Illustrationer, tegnede af vore første Kunstnere og samtlige sluttende sig fortrinlig til Texterne, præget af det samme rige Lune og den samme typiske Ejendommelighed, saaledes, at det er let at erkjende, at Fortæller og Tegnere ere Landsmænd og lige fortrolige med den Folkeaand, hvorfra Eventyrene har sit Udspring."

Bergens Tidende:

„— — Denne Bog bør blive en Nationalejendom, som findes overalt — —."

Fra Tyskland, England, Amerika, Frankrig, Italien istemmes den samme Ros. Saaledes siger Klaus Groth i **Deutsche Revue** Bd. VI, Hefte 4: „Mit Ønske er opfyldt, den smukke Bog er i fortrinlig Udstyr allerede omplantet paa tysk Jordbund. Maatte min Artikel tjene som Anbefaling for den udmærkede Oversættelse. Bogen vil glæde Ung og Gammel." Lignende Lovord ydes saavel Forfatter som Kunstnere i „The Athenæum", „Neue freie Presse", „Literarisches Centralblatt", „Allgemeine literarische Correspondenz", „Didaskalia", „Gegenwart", „Magazin für die Literatur", „Zeitschrift für bildende Kunst", „Hamburger Correspondent", „Hamburger Nachrichten", „Kölnische", „Norddeutsche Allgemeine", „Tägliche Rundschau", „Ueber Land und Meer", „Illustrirte Zeitung", „Wiener Neue Illustrirte Zeitung", „Academy", „Demorest's Monthly Magazine", „The Graphic", „The London Figaro", „Public Opinion", „Society", „The pictorial World" etc. etc.